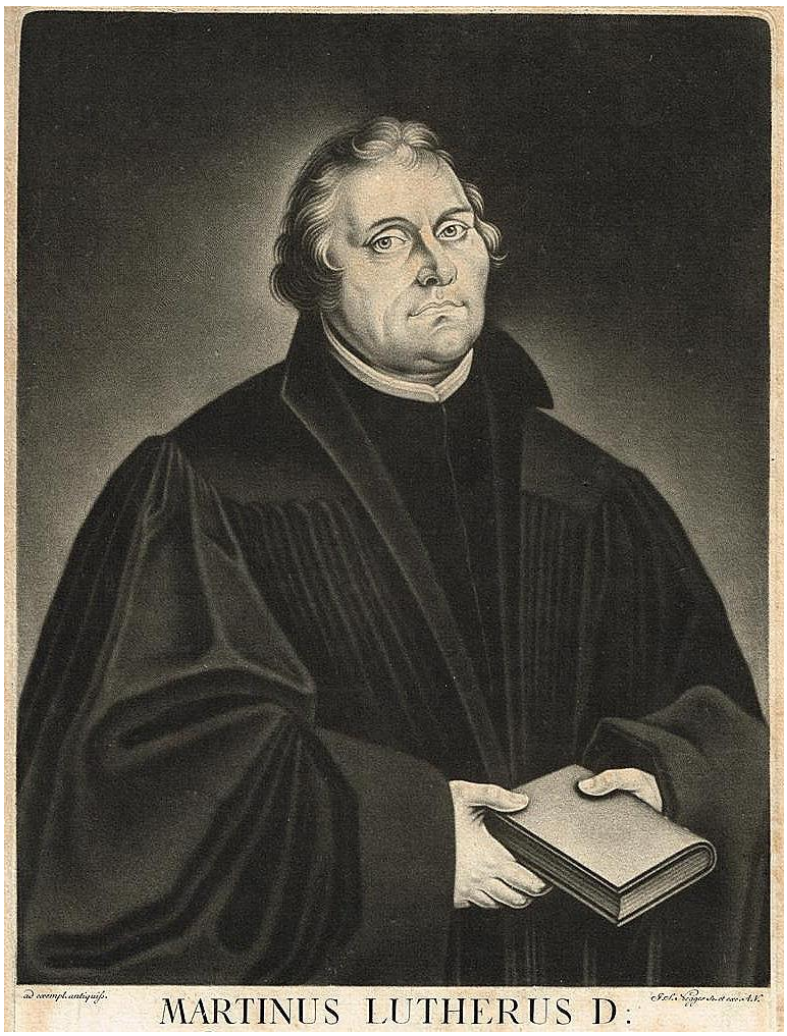
Emanuel Swedenborg
Franz Schumi (Franc Šumi)

Martin Luther v onstranstvu

Krščansko teozofski spis

Prevedel in uredil Janko Žagar
www.novorazodeje.si 2026

Vsebina

Martin Luther v onstranstvu - Emanuel Svedenborg 3
Duhovno vodenje Martina Luthra v onstranstvu - Franz Schumi 5
Predgovor 5
1. Martin Luther v onstranstvu - napačno pojmovanje vere 6
2. Zmote zaradi mrtve dobesedne teorije 7
3. Preplitvo razumevanje biblije - kri Jezusa Kristusa 8
4. Dejavna ljubezen je temelj prave vere 9
5. Vera brez del je mrtva - Jezusova kri je ljubezen 10
6. Oče Jezus odgovori na Luthrovo molitev 13
7. Nauk o Sveti trojici 14
8. Opravičenje pred Bogom - očiščenje greha 16
9. Tolpa roparjev ujeta 17
10. Reševalci so prepoznani kot bratje v veri 19
11. Nepravičnost na tem svetu in v onstranstvu 21
12. Ravnanje z roparji - angelova molitev pred obedom 22
13. Angelova zahvalna molitev po obedu 24
14. Duhovna ocena vrednosti več kot 2000 spreobrnjencev 25
15. Preroštvo o kraljestvu ljubezni 27
16. Zora tisočletnega kraljestva 29
17. Govor roparjem o veri 30
18. Veliki Kristusov nauk o veri in ljubezni 32
19. Sprava, odpuščanje in pobratenje obeh strani 34
20. Oče Jezus prihaja k svojim otrokom 35
21. Martin Luther kot Jezusov ljubljenec in izvoljeni apostol 39
22. Potovanje: Naprej k Očetu Jezusu v nebesa! 40
23. Pojavi se Satan-a 41
24. Obračun Očeta s Satano 45
25. Očetovo zadovoljstvo nad dobrodelnostjo otrok 46
26. Osvojitev trdnjave v gorski soteski 48
27. Jezusovo poučevanje o razmerah v duhovnem svetu 49
28. Priprava na spreobrnjenje roparjev 52
29. Kako hudiči postanejo angeli 54
30. Kraj bratske ljubezni 56
31. Videz pokrajine odraža notranjost prebivalcev 57
32. Edina cerkev, ki ponuja odrešitev 56
33. Kako je nastala rimska tradicija 60
34. Zakaj je Rim prepovedal branje Svetega pisma 62

35. Vsakodnevna ponovitev poustvarjanja Boga v maši 65
36. Bog ne odgovarja na plačane molitve 66
37. Nihče ni svet razen Boga samega 68
38 Spust apostola Petra 69
39. Bližje Rimu, bližje gnezdu tatov in morilcev 71
40. Jezus je bil Jud po telesu 73
41. Tristopenjski pekel in kje se dejansko nahaja! 74
42. Mesijanska prerokba kot največja v Svetih spisih 75
43. Božanstvo oznanja ime otroka Jezusa, rojenega od device 76
44. Bog ni dovolil, da bi bilo njegovo telo ustvarjeno iz grešnega telesa 79
45. Deviško spočetje Marije in Jezusa 79
46. Dokazi iz prerokov o Mesiji 80
47. Jud, ki želi tudi v Nebesih opravljati posle in trgovati 81
48. Jezus, Marijin prvi in edini sin 82
49. Leta 1854 so katoliki Marijo priznali kot Devico 83
50. Spopad duhov v sferi oblakov 84
51. Poučevanje o mukah pekla in večni obsodbi 85
52. Reformacija kot Božja kazen proti papeškim dogmam 87
53. Duhovna nevednost v onostranstvu 89
54. Spoved na smrtni postelji po rimskem običaju je brez vrednosti 92
55. Razlaga o peklu, Satanu, materi, duši in Bogu 93
56. Nauk o ljubezni, ponižnosti in verski strpnosti 96
57. O sodnem dnevu, sodbi in vstajenju telesa 97
58. Čudovita izpoved vere Martina Luthra 99
59. Izpolnjevanje osnovnih naukov 101
60. Potovanje skozi nebeške lepote 102
61. Lepote in občutki blaženosti v nebesih 104
62. Prihod pred Novi Jeruzalem 106
63. Sprejem dr. Martina Luthra v Novi Jeruzalem 107
64. Dr. Martin Luther kot dostojanstvenik in knez v Novem Jeruzalemu 108

Martin Luther v onstranstvu

Iz poročila Emanuela Swedenborga objavljenega v knjigi Prava krščanska vera

796/1 Ker sem se pogosto pogovarjal s temi tremi voditelji, reformatorji krščanske cerkve, sem tako izvedel, kakšno je bilo stanje njihovega življenja na tistem svetu od začetka do današnjega časa. Kar zadeva Luthra, je bil od trenutka, ko je vstopil v duhovni svet, najbolj goreč razširjevalec in zagovornik svojih dogem, njegova gorečnost zanje pa se je povečevala z naraščanjem števila tistih z Zemlje, ki so se z njim strinjali in mu bili naklonjeni. Tam so mu dali hišo, podobno tisti, ki jo je imel v Eislebnu, ko je živel v telesu. V središču te hiše je postavil nekakšen prestol, nekoliko dvignjen, na katerem je sedel. Skozi odprta vrata je sprejemal poslušalce in jih razporedil v razrede, pri čemer je v razred, ki mu je bil najbližji, sprejel tiste, ki so mu bili bolj naklonjeni, in za njimi postavil tiste, ki so mu bili manj naklonjeni, nato pa jim je govoril in občasno dovolil vprašanja, da bi lahko od nekod nadaljeval svojo razpravo.
2 Zaradi tega splošnega odobravanja si je kmalu pridobil moč prepričevanja, ki je v duhovnem svetu tako učinkovita, da se ji nihče ne more upreti ali govoriti proti temu, kar je bilo rečeno. Ker pa je šlo za nekakšno zaklinjanje, ki so ga uporabljali starodavni, so mu strogo prepovedali, da bi še govoril s to močjo prepričevanja, zato je potem učil, kot je učil že prej, skupaj iz spomina in razumevanja. Ta moč prepričevanja, ki je neke vrste zaklinjanje, teče iz ljubezni do samega sebe; zaradi tega postane nazadnje takšne narave, da kadar kdo nasprotuje, ne le, da je napaden zadevni predmet, ampak tudi oseba sama.
3 Takšno je bilo Luthrovo življenje do zadnje sodbe, ki se je v duhovnem svetu zgodila leta 1757. Leto zatem pa je bil iz svoje prve hiše preseljen v drugo in hkrati doživel spremembo stanja. In potem, ko je slišal, da lahko jaz, ki sem še v naravnem svetu, govorim s tistimi v duhovnem svetu, je med drugimi prišel k meni; in po nekaj vprašanjih in odgovorih je videl, da je danes konec prejšnje Cerkve in začetek nove Cerkve, glede katere je prerokoval Daniel in ki jo je v evangelijih napovedal sam Gospod. Videl je tudi, da je prav ta nova cerkev tista, ki je mišljena z novim Jeruzalemom v Razodetju in z "večnim evangelijem", ki ga je angel, leteč sredi neba, oznanil tistim, ki prebivajo na zemlji (Raz 14,6). Ob tem se je zelo razjezil in se pritoževal. Ko pa je opazil, da se nova nebesa (ki so nastala in še vedno nastajajo iz tistih, ki priznavajo samo Gospoda za Boga neba in zemlje, v skladu z njegovimi besedami v Mateju 28,18) povečujejo, in da se število njegovih v skupnosti vsak dan zmanjšuje, je prenehal tarnati, se mi približal in se začel z mano bolj prijateljsko pogovarjati. Ko se je prepričal, da je svojo glavno dogmo o opravičenju samo po veri pridobil iz lastne pameti in ne iz Besede, se je dal poučiti o Gospodu, ljubezni, pravi veri, svobodi izbire in tudi o odrešenju, in to

izključno iz Besede.
4 In ko se je končno prepričal, je začel podpirati resnice, iz katerih je zgrajena nova Cerkev, in se v njih vedno bolj utrjeval. V tem času je bil vsak dan z menoj; potem pa se je, ko je te resnice združil, začel smejati svojim prejšnjim dogmam kot stvarem, ki diametralno nasprotujejo Besedi; in slišal sem ga reči: »Ne čudite se, da sem se zavzel za opravičenje samo po veri in potrjevanje drugih stvari, kot člene na verigi, ki so po sprejetju odvisne samo od vere, izločil dobrodelnost iz njenega duhovnega bistva in s tem ljudem odvzel vso svobodo izbire v duhovnih stvareh, saj je bil moj cilj ločiti se od rimskih katoličanov in tega cilja nisem mogel doseči na drug način. Zato se ne čudim svojim napakam, čudim pa se, da je en norec lahko spravil v norost toliko drugih, tako da niso videli, kaj je v svetih spisih rečeno na drugi strani, čeprav je to zelo očitno.« In ko je to govoril, se je ozrl na nekatere dogmatične pisce, v njegovem času slavne ljudi, zveste privržence njegovega nauka.
5 Angeli so mi povedali, da je bil ta voditelj bolj blizu spreobrnjenju kot mnogi drugi, ki so se potrdili v nauku o opravičenju samo po veri, zato, ker mu je bila v otroštvu, preden je začel z reformacijo, vcepljena dogma o prednosti dobrodelnosti; zato je bil njegov nauk o dobrodelnosti tako odličen tako v njegovih spisih kot v njegovem pridiganju; posledično je bila opravičujoča vera pri njem le zasajena v njegovem zunanjem, naravnem človeku, ni pa se ukoreninila v njegovem notranjem, duhovnem človeku. Drugače je s tistimi, ki se v otroštvu potrjujejo proti duhovnosti ljubezni; in to pride samo od sebe, ko se opravičenje samo po veri utrjuje s potrditvami. Pogovarjal sem se s saškim knezom, s katerim je bil Luter povezan v svetu, in povedal mi je, da je Lutra pogosto grajal, zlasti zato, ker je ločeval dobrodelnost od vere in razglašal vero za odrešujočo, dobrodelnost pa ne, čeprav Sveto pismo ne le združuje ti dve univerzalni sredstvi odrešenja, ampak Pavel celo postavlja dobrodelnost pred vero, ko pravi da so trije: vera, upanje in ljubezen in da je največja med njimi ljubezen (1Kor 13,13). Toda dejal je, da je Luter prav tako pogosto odgovarjal, da zaradi rimskih katoličanov ne more ravnati drugače. Ta knez je med blaženimi.

Duhovno vodenje Martina Luthra v onstranstvu

Krščansko teozofski spis 64.1

Od Očeta Jezusa po nareku prejel Franz Schumi
od 19.8. do 1.9.1900 v Gradcu.

Predgovor

Dragi otroci!

To delo je izraz Moje ljubezni do vas, da bi spoznali resnico o zgodbi, ki jo je doživel apostol dr. Martin Luther*.

Sprejmite ta izraz ljubezni in se mi zahvalite, ker ne zadovoljujem le vaše radovednosti, ampak tudi zato, ker vam pošiljam takšne čudovite bisere resnične doktrine iz nebes, saj sem se odločil, da ne bom pisal knjig samo zato, da bi imeli kaj brati, ampak da bi se vrnili k razodeti resnici in živeli ter ravnali v skladu z njo. Kajti ne branje in ne znanje vas ne bosta popeljala naprej v duhovnem smislu, ampak samo izpolnjevanje zapovedi in življenje v skladu z naukom, ki vam je bil ponujen.

O onstranstvu je še veliko naukov, ki jih je treba podati, vendar je težko pridigati ljudem, ki ne ljubijo resnice. Ta odpor do resnice pa je znak satanskega v človeku, zato hočejo le posvetno, kar Jaz imenujem Satan v mesu.

Vodstvo dr. Martina Luthra v onstranstvu je namenjeno temu, da je smerokaz na poti k Meni, kajti tukaj prejemate najpomembnejše nauke, ki vodijo k Meni - in to naj vas utrdi v veri, v dobri volji, da živite življenje, ki vas pripelje tja, kjer vas v najsrečnejšem stanju čaka junak te zgodbe iz duhovnega sveta, da bi mu sledili.

Zgodovina Emanuela Swedenborga vas prav tako uči mnogih lepih stvari o stanjih duhovnega življenja v onstranstvu, saj je bogata z zgledi tega, kaj naj človek dela in česa naj se vzdrži, da bi dosegel cilj življenja oziroma večno življenje, ki je doseganje nebes; kajti ko se človek povzpne v nebesa, doseže svoj pravi cilj, ki ga naredi neizmerno srečnega, kakor sta ga dosegla k nebesom usmerjena popotnika Martin Luther in Swedenborg.«

** »Lu« dobesedno pomeni voda, »turu« pa hiša, skupaj torej »vodna hiša«, to je hiša, ki stoji na obali.*

Družina Luturu se je začela 2150 let pred Mojim rojstvom in živela na bregovih reke Kabul (v Kabulistanu). V Evropo so prišli 570 let pred Mojim rojstvom, v Nemčijo pa v času Mojega rojstva.

1. Dr. Martin Luther v onstranstvu - napačno pojmovanje vere

(Prihod Martina Luthra v onstranstvo; njegovo razočaranje kot posledica njegove dobesedne, mrtve biblične razlage, kajti vera v Jezusa rešuje le tedaj, ko je izpolnjeno vse, kar je Jezus učil, naj človek izpolnjuje v nauku vere.) Kri Jezusa Kristusa očisti od izvirnega greha, podedovanega v duhu Adama (saj smo duhovi iz duha Adama), ne pa tudi grehov in zločinov, ki smo jih zagrešili sami. (Heb 9,1–15; Rim 3,21; 1 Tim 2,1.14).

1 Zgodba o Mojih orodjih v boju proti nauku rimskega dogmatizma bi bila zagotovo za vsakega pravega kristjana posebnega pomena, zdaj ko se vse staro izteka in bo iz Mojih nebes kmalu vzšla nova pomlad pravega nauka. Zato vam na prošnjo Mojega otroka dovolim, da tukaj spremljate prehod in nadaljnji razvoj Mojega apostola in reformatorja v duhovnem kraljestvu: dr. Martin Luther, mož, ki vam je tako drag, je z veseljem stopil v svoj novi dom, ne da bi vedel - a v upanju - kaj je najboljše.
2 Njegov prehod je bil zmagoslavje dobrega, za katerega si je v življenju prizadeval z vso močjo svojega srca, vendar ne tako rožnat, kot si je predstavljal; kajti številne odlomke Nove zaveze je napačno razumel in jih zmotno razlagal ter je prenesel tudi mnoge človeške uredbe rimske Cerkve, ki jih v Mojih naukih ni, in te so bile zanj velika ovira, da bi kot pravi apostol vstopil v Moje duhovno kraljestvo.
3 Mnogi bodo zmajevali z glavo in se spraševali, kako je mogoče, da bi bil dr. Luther lažni učitelj, čeprav je bil Moj apostol in reformator. Jaz kot vaš Oče in Odrešenik vam želim to vprašanje razjasniti, da se boste lahko osvoboditi napačnega razumevanja Nove zaveze in stopili na pot Mojega resničnega nauka, ki sem ga oznanjal v treh letih svojega delovanja.
4 Ljudje so leni in upajo si pridobiti nebesa na najlažji način, tako da se oprimejo mrtve črke in iz nje izluščijo le tisto, kar jim koristi; vse ostalo - kesanje, odrekanje sebi, odrekanje svetu, opustitev posvetnih užitkov in podobno - pa spretno obidejo.
5 Njihovo načelo je: 'Veruj v Gospoda Jezusa Kristusa in boš rešen'; 'Kri Jezusa Kristusa nas očiščuje vseh grehov.'
6 Ti nauki, čeprav se pojavljajo v Novi zavezi, so - kadar se jih jemlje in se jih drži zgolj po mrtvi črki - resnične herezije, ki nikogar ne pripeljejo v Moje kraljestvo; zato so za tistega, ki se jih trmasto oklepa, izredno nevarni nauki. Iz takšne vere nato izhaja, da pravi, da je brez greha, in da ne potrebuje ničesar drugega kot trdno verovati, da sem Jaz že storil vse drugo in zanj zadostil na križu. O, vi uboge, zavedene ovce Moje črede! Kako morete tako lenobno živeti iz dneva v dan in misliti, da ste opravičeni zgolj po veri

vame in po Moji milosti?
7 Vera Vame vam bo v duhovnem življenju koristila le tedaj, če boste z vero Vame tudi udejanjali vse, kar sem vas učil. To je tisto, kar vas bo naredilo blažene, ne pa vera sama.
8 Ne želim vam tukaj podajati temeljitega razlaganja vaše zmote in dolžnosti, kaj je prav in kaj narobe, temveč le na kratko; kmalu boste dosegli zrelost, takrat pa boste dobili temeljito razlago, kako bi morali vsi živeti in ravnati. Zdaj se vračamo k dr. Martinu Luthru.

2. Zmote zaradi mrtve dobesedne teorije

(Zemeljski biblični pogled Martina Luthra se izkaže za napačnega; njegovo sprejemanje s strani preminulih, ki so ga čakali, in njihova duševna stanja; njihovo žalovanje, ker ga sama vera v Jezusa ni rešila in kri Jezusa Kristusa ni očistila grehov, kljub pretrpljenemu trpljenju in hudemu preganjanju.)

1 Luthrov prihod v duhovno kraljestvo je bil hkrati vesel in žalosten. Ugotovil je, da njegova intuicija ni bila utemeljena. Njegovi prijatelji, ki so pred njim prišli v duhovno kraljestvo, so ga pričakali in sprejeli z veliko radostjo. Vse, kar je bilo protestantsko in v sferi, kateri je Luther pripadal, ga je pričakovalo in sprejelo, kot da bi slavilo zmago. Bilo je spodbudno veselje, ki je odmevalo daleč naokoli, a že na obrazih množice se je dalo razbrati, da niso povsem zadovoljni. Pričakovali so drugačno prihodnost - drugačno rajsko življenje, kajti verjeli so, da bodo zaradi svoje trdne vere prebivalci Raja, in da so zato v boljšem položaju kot pri prisilni cerkveni slovesnosti, ki človeka potegne nazaj v materialno, zaradi česar so rimski katoliki v posmrtnem življenju najbolj nesrečni.
2 »Prijatelj in brat!« so rekli, »Kako je mogoče, da smo mi, ki smo se oprijeli Nove zaveze in sledili veri v Jezusa, našega Odrešenika na križu, ki je s svojo krvjo izbrisal vse naše grehe, prišli sem v tako slabem stanju? Glej, niti Kristus, niti angel se nam nista prikazala, da bi nas sprejela in vodila v raj, ali karkoli si zaslužimo. Kaj praviš? Pomisli na to zmoto! Mi, ki smo res verjeli, da nas bo smrt naredila prebivalce nebes, sedimo tukaj in ne vemo, kako je z nami, in nihče nam ne more dati jasnega odgovora. Morda pa boš ti sposoben, saj ti je uspelo pravilno zrušiti rimske katolike in obnoviti vero, ki so jo gojili stari kristjani - čeprav to ni bilo povsem to, kar so imeli oni, je bilo vsaj boljše kot rimski katolicizem. Prijatelj! Z našim stanjem nismo zadovoljni, upali smo na nekaj veliko boljšega zaradi našega trpljenja, preganjanja in prikrajšanj. Glej, ti si preudaren - želimo slišati, kaj nam boš povedal glede naših pritožb.
3 Dr. Luther se je praskal za ušesi in ni vedel, kaj naj reče, kajti tudi sam se je znašel v istem stanju razočaranosti kot njegovi prijatelji in tisti, ki so verjeli njegovim besedam. Dolgo je molčal in premišljeval - a rešitve ni našel, zato je dejal: »Tukaj moramo najti kakšno luč, saj sem Sveto pismo učil in širili pošteno ter po najboljšem svojem

razumevanju in znanju.«

3. Preplitvo razumevanje biblije

(Spoznanje Martina Luthra, da je pot, resnico in življenje mogoče najti z iskanjem, trkanjem in molitvijo. Njegovo priznanje, da je njegova razlaga Svetega pisma preplitka. Različna stališča dveh govorcev - še posebej enega duhovnika - da kri Jezusa Kristusa človeka osvobaja vseh preteklih in prihodnjih grehov, zato tatvina, rop, umor, prešuštvo ipd. niso grehi.)

1 Nadaljeval je in rekel: »Dragi prijatelji in bratje, Gospod nam je dal toliko lepih naukov - ali naj ne bi bili resnični? Če so, potem moramo tudi pridobiti tisto, kar je obljubljeno tistim, ki jim zvesto sledijo. Zdaj se sklicujem na besede Odrešenika, ki so najbolj primerne za naš položaj: `*Kdor išče, najde; kdor trka, mu bo odprto kdor prosi, mu bo dano!*` Verjamem, dragi bratje, da te besede vsebujejo našo tolažbo. Iščimo, trkajmo in prosimo, in prepričan sem, da bomo našli Pot, Resnico in Življenje, kar je to, kakor se Gospod imenuje.« Vsi so se strinjali in rekli: »Da, tudi mi tako mislimo in želimo najti svojo srečo na ta način.«
2 Naš Martin je bil neizmerno vesel, ko je slišal, da njegovi soverniki in prijatelji delijo njegova stališča. Zdaj pa je dejal: »Bratje in prijatelji! Želimo moliti k našemu Odrešeniku in Zveličarju, naj nam podeli luč. Naj nam razodene, zakaj se ne nahajamo tam, kjer smo verjeli in upali, da bomo - namreč v nebesih, kjer bi gledali Jezusa. Niti eno niti drugo od naših upov se ni uresničilo. Zdi se mi, bratje, da smo imeli preplitko in prelahkotno razumevanje Svetega pisma, in prav zato smo se znašli v tem položaju.«
3 Njegovi prijatelji in bratje so ga zaskrbljeno pogledali in rekli: »Nekje mora biti napaka, sicer bi našli to, kar smo verjeli in upali najti. Ti si med nami najpametnejši in z veseljem bomo sledili tvojim navodilom; saj veš, strašno smo zdolgočaseni od te neskončne monotonosti. Zato moramo najprej poiskati vzrok, oviro, ki zapira nebesa in zakriva Jezusa!«
4 Nato je stopil naprej mladenič in rekel: »Možje, bratje, prijatelji! Slišal sem vaš pogovor in vidim, da ste na pravi poti. Življenje tukaj ni enako kot na Zemlji. Smo duhovi in kot taki se moramo držati skupaj ter biti ene misli in enega duha. Veliko nas je, vendar je v Novi zavezi rečeno: ›Kjer sta dva ali trije zbrani v Mojem imenu, tam sem Jaz sredi med njimi.‹ Če to drži - o čemer ne dvomim - potem nas je veliko, zato bomo gotovo prejeli to, kar bomo prosili našega Odrešenika Jezusa.«
5 »Da, imaš prav, združiti želimo svoje moči in prositi našega Odrešenika, naj nam v svoji milosti razodene, kaj naj storimo, da bomo lahko prejeli obljubo, ki nam je bila dana po naši veri Vanj.« Mladenič je bil zadovoljen in se je umaknil.
6 Takoj za njim je stopil naprej duhovnik in rekel: »Možje, bratje! Govor mladeniča mi je všeč in strinjam se z njegovim načrtom delovanja. Da, prositi želimo, in ker nas je veliko, je po Jezusovih besedah njegova obljuba resnična. Kljub temu pa ne morem, da ne bi

izrazil svojih zadržkov glede naših prepričanj. Menim, da smo preveč verjeli in upali, premalo pa storili, da bi po tem tudi živeli.«
7 Ta nepričakovani ugovor duhovnika je vse presenetil in govornika so vprašljivo pogledali. Po kratkem premoru je govornik nadaljeval: »Bratje, Gospod Jezus nas je naučil mnogih naukov, ki se jih moramo držati - vendar moram priznati, da nauk o veri sami ne vidim tako trdno zakoreninjen. Kaj pa prepovedani grehi? Glejte, verjamem, da je prav to vzrok našega bednega stanja! Kajti ali res verjamemo, da nas prelita kri Jezusa Kristusa očisti vseh grehov? Jaz tega ne verjamem, saj potem tatovi, roparji, morilci, prešuštniki itd. ne bi bili grešniki.«

4. Dejavna ljubezen je temelj prave vere

(Martin Luther bridko obžaluje svojo zmotno razlago svetopisemskega nauka in nezmožnost, da bi to popravil. Njegovi spremljevalci sočustvujejo z njim. Njegovo novo priznanje, da tudi če je vera še tako velika, je dejavna ljubezen glavna zapoved in da so se znašli v tako pomilovanja vrednem stanju zato, ker niso opravljali del ljubezni do bližnjega.)

1 Po tem govoru je stopil naprej dr. Martin Luther in z resnim izrazom na obrazu rekel: »Bratje, prijatelji! Zasvetila mi je luč. Zadnji govornik me je opozoril na zmoto. Res je, veri sem pripisoval prevelik pomen in zdaj z največjo grozo vidim, kakšno neizmerno nesrečo sem s tem povzročil. Ljudje so trdno gradili na mojem nauku in verjeli, da sem v tem, kar sem govoril, nezmotljiv. O, gorje meni! Sem krivoverec, zapeljevalec ljudstva. Jaz, ki sem z vso svojo ljubeznijo izpovedoval svojega Odrešenika, zdaj spoznavam, kakšno ogromno napako sem storil, in milijoni ljudi, ki so živeli, živijo in bodo še živeli, bodo kakor jaz živeli v polni veri, a v pomanjkljivem uresničevanju del ljubezni do bližnjega. O, gorje meni! Kako bom mogel odgovoriti svojemu ljubljenemu Jezusu, svojemu ljubljenemu Odrešeniku? Kaj bom rekel, ko bom stal pred Teboj in polagal račun o svojem življenju in delih zaradi odrešenja človeških duš? Zdaj vidim vso težo svojega prestopka proti nedolžnemu človeštvu. Kaj naj storim? Kako naj znova popravim svoje napake in zmote? Ali sploh obstaja kakšna rešitev?«
2 Njegovi poslušalci so stali kot okameneli, kajti zdaj so tudi sami videli, da z izvrševanjem nauka protestantske vere ni vse v redu; a nihče ni upal izreči niti besede, zato je celoten zbor molčal in žalostno gledal svojega učitelja in vodnika, ki si je pokril obraz z rokami in tiho joka.
3 Med poslušalci je vladala mrtva tišina, kajti nihče si ni upal motiti žalovalca; še manj ga grajati. Saj so videli, da je resnično mislil dobro, a storil človeško napako in, da rešitve ni. Zakaj bi ga torej grajali?
4 Ta misel v srcih njegovih bratov je bila plemenit čin dobrohotnosti, ki ji ni para. Spoznali so, da ta strašna napaka vere ni bila namerno izmišljena iz lenobe, zaradi česar

mora trpeti sam, skupaj z njimi in z vsemi, ki še živijo v telesu. Vsi so bili prevzeti s čustvom melanholije in sočutja, saj so videli, kako pošteni borec in junak za pravo vero bridko joka zaradi svoje napake in njenih nepredvidljivih posledic.
5 Tišina in žalost sta med poslušalci ostali dolgo, dokler se stari mož po dolgotrajnem joku ni znova žalostno ozrl na svojo družbo in izrekel naslednje besede, polne grenke samokritike: »Bratje in prijatelji! Pred menoj je moč bede mojega dolga, ker sem zavedel toliko milijonov svojih sovernikov - za katere sem upal, da jih bom znova popeljal v slavne dni pravega krščanstva. Res sem spet izravnal pot do našega Odrešenika Jezusa, a sem zanemaril tisto, kar je On v resnici učil, da vera res odrešuje, vendar ob predpostavki glavne zapovedi vere, namreč ljubezni do bližnjega. Kakšna korist vere je, če ni polna del ljubezni do Boga in bližnjega, kakor trta po dobrem letu, ko jeseni pride čas žetve?«
6 »Da, bratje, res smo imeli trto, a zelo malo grozdja, ker nismo razumeli duhovnega pomena Svetega pisma. Naš dragi Odrešenik je predvsem učil o ljubezni, medtem ko smo svoje zaupanje gradili samo na veri in tako postavili hišo na pesek, zato smo zdaj tukaj kot izobčenci, ker smo zanemarili, da bi svojo hišo vere zgradili na skali s pomočjo dejavne ljubezni; in da jo negujemo samo preko te ljubezni, kakor priporoča Sveto pismo - ter pozabili, da imamo vero, ki lahko premika gore, in da bi bila naša vera zaman, če ni del ljubezni do bližnjega. Glejte, dragi bratje, tega primanjkuje, to je boleča točka naše vere!«
7 Bratje in poslušalci so ostali v molku in se zavedali, da so tudi sami krivi, ker so se držali te lažne iluzije vere, saj jim je dajala brezskrben življenjski utrip. Molčali so, saj so vedeli, da delijo enake posledice, ki so prinesle solze njihovemu učitelju. Imeli so enako Sveto pismo kot njihov učitelj in tako so tudi oni spodbujali isto napako, kot jo je storil on.

5. Vera brez del - Jezusova kri je ljubezen

(V kraljestvu duhov se sorodne duše združujejo, kar preprečuje priložnosti, da bi popravile svoje napake. Prikaz posledic vere brez dejavne ljubezni do bližnjega. Razlaga, da je kri Jezusa pravzaprav Jezusova ljubezen. Pouk o tem, zakaj rimokatoliki v kraljestvu duhov molijo k Mariji in svetnikom. Neprestana močna poltemna megla, ki jih obdaja.)

1 Po kratkem molku spet spregovori in reče: »Bratje, življenje je stalna iluzija. Prevarani od zibke do groba in prevarani tudi za grobom - to je grenko, to je težko prenašati. Odšli smo v večnost v polni veri v srečno prihodnost, in kaj smo našli? Nič! To je le nadaljevanje istega življenja v duhovni obliki, ki smo ga na Zemlji telesno živeli. Stvari so enake kot na Zemlji, vendar tudi ne, saj nimamo sredstev za popravljanje naših napak. Tu smo vsi enaki in nihče ne potrebuje bližnjega, da bi prišel in mu pomagal, da

bi naredil dejanje ljubezni do bližnjega. Odnosi so tu drugačni in tega ne moremo spremeniti. Tukaj vlada drugačna pravica, kjer se sorodne duše združujejo in nihče od drugega ne potrebuje ničesar.«
2 »Da, čudno, tam so celo srečnejši kakor mi tukaj. Na Zemlji smo imeli obilo revnih, nesrečnih in pomoči potrebnih v telesu in duhu; po njih bi si lahko prislužili nebesa, če bi jim izkazovali dela ljubezni do bližnjega. Tukaj pa jih nimamo in smo brez nasveta ter ne vemo, kaj storiti.«
3 »Da, to je beda, neprimerljiva stiska. Zdaj so se nam odprle oči, vendar smo kakor jetniki, ki si sami ne morejo pomagati. Resda na nas ne pritiska nič zemeljskega, toda tudi ničesar posebnega nimamo, kar bi nam dajalo veselje. Kje je naš sanjani raj, oziroma nebesa, kje je naš nadvse ljubljeni Odrešenik, Jezus? Ne vidimo ničesar od tega.«
4 »Ali nismo molili za luč? Ali nismo klicali našega nadvse ljubljenega Jezusa, naj nam pomaga priti k Njemu ali nam podeli milost opravičenja pred Njim? Toda gorje - kaj sploh govorim o opravičenju? Kaj je to opravičenje? Da smo živeli zgrešeno življenje? Glavni zapovedi postave smo posvečali malo pozornosti, še manj pa smo jo izpolnjevali. Da, da, zdaj vidim posledice vere brez ljubezni do bližnjega: nimamo ničesar, s čimer bi lahko pokazali karkoli dobrega, kar smo storili na Zemlji, zato nas je naš ljubljeni Jezus pustil v bedi in popolni nemoči.«
5 »Ustavi se, brat! Zdaj vidim še nekaj drugega. Vidim, da naša poročna oblačila niso čista, temveč polna madežev. Morda je to naša nagrada za posvetnost, za našo intelektualno modrost?! Verjeli smo, da smo očiščeni naših grehov, medtem ko je Jezus prelil svojo kri na križu za naše dobro! Toda zdaj vidim, da naša oblačila niso v krvi Jagnjeta očiščena od grehov, temveč so še vedno umazana! Da, bratje, kaj je tedaj naš ljubljeni Odrešenik mislil s tistimi besedami, če se niso izpolnile? Poslušajte, bratje! Pravkar mi je prišlo na misel: ta kri še ni nikoli oprala nobenega oblačila, da bi bilo čisto in belo - zato mora Kristusova kri imeti povsem drugačen pomen, kot smo do sedaj verjeli.«
6 Ob tem ugovoru je celotna kongregacija vprašljivo pogledala govornika, ki jih je vse presenetil s tem nenavadnim razmišljanjem. Nihče ni upal izreči niti besede, kajti priljubljeno prepričanje, da `kri Jezusa Kristusa očisti vse naše grehe` je bilo v njih preveč trdno zasidrano, da bi si kdo upal o njem razmišljati ali dvomiti.
7 Po še daljšem in bolj napetem pričakovanju je stopil naprej drug govornik in izrekel naslednje besede: »Bratje, soverniki! Naš učitelj je v meni spodbudil nekaj, za kar verjamem, da je zelo blagoslovljena misel. Namreč verjamem, da beseda`kri`v svojem duhovnem pomenu pomeni `ljubezen`. Kaj menite o tem?«
8 Vsi so ostali v molku, in ker ni prejel odgovora, je nadaljeval: »Dragi bratje, res je, da kri nikoli ni oprala nobenih čistega in belega oblačil, zato mora biti v teh besedah skrit drug pomen, toda kakšen? Naša naloga je, da to raziščemo; gotovo je od tega odvisno

naše odrešenje, naša prihodnost, naša sreča.«
9 Po tem, ko je nekoliko zbral misli, je izrekel naslednji govor: »Bratje in prijatelji! Rekli smo, da je naš Oče Bog obljubil Adamu Odrešenika, ki bo na svoja ramena vzel Adamov greh, torej dedni greh - ne tistega, ki ga sami storimo - in ga odkupil. Tukaj je kri božanske ljubezni mogoče razumeti tako fizično kot duhovno. To je bila namreč neomejena ljubezen Boga, ki je prelil svojo fizično kri za dedne grehe, ki so bremenili vse človeštvo, Adama in njegove potomce. Da je Jezus prav tako prelil svojo kri za grehe, ki jih bomo še storili, nikjer v Novi zavezi ne beremo. Namesto tega apostoli močno svarijo pred grešnim vedenjem. Ta fraza: `Kri Jezusa Kristusa nas očisti vseh grehov`, je napačno razumljena. Mislim, da ima naš učitelj prav, ko pravi, da kri Jezusa predstavlja Božjo ljubezen.«
10 Zdaj je spet vprašal družbo, ali se strinjajo. A nihče se ni premaknil, saj so se počutili ujete med dvema vprašanjema: Ali je njihova trenutna vera napačna, ali je njihovo stališče zmotno in ali so prikrajšani za vsako upanje? Če je to res, kaj potem pomeni vera? Ti dve stališči, ki ju je izrekel govornik, sta jih pustili brez besed, zato si nihče ni upal izgovoriti niti besede.
11 Po nekaj trenutkih intenzivne tišine je govornik spet začel: »Bratje, zavedam se, da vam je odgovor težak, saj pomeni poraz bodisi naše vere bodisi našega upanja. Zato želim odgovor poiskati sam. Kdo med nami lahko trdi, da je na pravi poti, čeprav se naše upanje in Jezusove obljube niso izpolnile? Vsi doživljamo isto razočaranje. Vsi iščemo resnico in izhod iz te teme. Nihče od nas ne pozna poti iz tega labirinta naše duhovne teme. Prišli smo iz rimokatoličtva, ki ne samo da ni imelo luči, ki jo imamo mi, temveč je imelo tudi mnogo človeških uredb svojih papežev, ki nikakor niso temeljile na krščanske nauku.«
12 Ob tej pripombi je stopil naprej čokat mož in rekel: »Nekoč sem obiskal svojega zemeljskega prijatelja, ki je rimski kristjan in se zdaj prav tako nahaja tukaj, v svetu duhov. Po običajnem pozdravu sva takoj spregovorila o veri in moj prijatelj je dejal, da tudi oni niso nič bolj razsvetljeni. Njegove molitve k svetnikom in Mariji mu tukaj v duhovnem kraljestvu ne pomagajo, kar pomeni, da mu verjetno tudi na Zemlji sploh niso pomagale - so pa pomagale duhovnikom, ki so znali lepo živeti od denarja neumnih. Nadalje je dejal: »Tukaj je tako malo luči, skoraj nič ne vidim, resnično je somrak. Ni dneva, ni sonca. To je hudičev, moreči čas, brez upanja in brez pomoči. Resda prihajajo naši duhovniki s svojimi napihnjenimi besedami in obljubami, toda tam, kjer govorijo dejstva, pridiganje tiste črne zalege - ki mi nikoli ni bila prav pri srcu - ne zaleže nič.‹ Tako je govoril moj zemeljski prijatelj in sosed, in spoznal sem, da je še v slabšem položaju kakor jaz in moji bratje tukaj, ki imamo vendarle še nekaj svetlobe.« Po teh besedah se je govornik umaknil
13 Sedaj je prvi govornik spet vstal in rekel: »Res sem slutil, da so rimokatoliki gotovo v slabšem položaju kot mi, in zdaj mi je to potrjeno. Toda pustimo Rimljane pri miru, saj

imajo svojo situacijo, mi pa imamo svojo. Vsak prejme blagoslov po svoji veri. Najprej naj se torej ukvarjamo z iskanjem poti, ki nas bo pripeljala do našega Jezusa, nato bo vse drugo kmalu najdeno. Toda, bratje, katera pot nas bo pripeljala k našemu Odrešeniku?« Po tem vprašanju je sledil še en dolg premor.

6. Oče Jezus odgovori na Luthrovo molitev

(Martin Luther predlaga, da prosijo Odrešenika za angela, ki bi jim razodel Jezusovo voljo in pokazal, kako je mogoče popraviti zanemarjeno in zamujeno. Luthrova veličastna molitev s svojo versko skupnostjo k nebeškemu Očetu; glas nevidnega Očetov razglasi odgovor na molitev. Prihod svetlega angela z vzhoda, ki jih pozdravi v imenu Očeta Jezusa kot edinega Boga – Očeta, Sina in Svetega Duha v eni osebi.)

1 Ko nihče ni hotel izreči niti besede, je dr. Martin Luther znova vstal in rekel: »Bratje v Kristusu, poslušajte! Doslej izrečeni govori in pogovori jasno kažejo, da se ne nahajamo na pravi poti. Žal še ne moremo ubrati druge poti, saj še nismo enega mišljenja. Tukaj ste me postavili za svojega učitelja in želite biti moji učenci. Zato me morate potrpežljivo poslušati in nato uresničiti tisto, kar se vam bo zdelo dobro. Prav tako sem že pojasnil, kaj sam dojemam kot temeljno zlo tega neprijetnega položaja, v katerem se nahajamo. Te razloge smo deloma že sprejeli, deloma pa jih bo treba še naprej razvijati in razpravljati. Vse še ni popolno, toda resnica o delih utiša vse posebne misli in nazore. Preiti želimo od razprave k dejanjem; zato pozorno prisluhnite temu, kar vam svetujem in kar bi nam lahko pomagalo.«
2 Po tem govoru sta zavladala tišina in hrepeneče pričakovanje, kako se bodo stvari razvile – kajti vsi so trdno verjeli, da bo njihov učitelj in brat, kot izjemen poznavalec Svetega pisma, našel pot, ki jih bo popeljala iz te zmede različnih pogledov.
3 Nato je dr. Luther dejal: »Dragi bratje! Zdaj poznamo svojo zmoto glede vere. Nimamo del; in če so sploh bila kakšna dejanja ljubezni do bližnjega, jih grehi, ki smo jih v življenju tako lahkomiselno zagrešili, potemnijo. Kako naj to popravimo? Bratje, prijatelji! Menim, da nam iz te zadrege lahko pomaga samo eno: goreča molitev k našemu Odrešeniku in Zveličarju Jezusu. Zato vam predlagam, da vsi skupaj, z združeno močjo, goreče molimo k Jezusu, da bi nas v svoji veliki ljubezni in usmiljenju uslišal ter nam v svoji milostni dobroti poslal angela, ki bi nam razodel njegovo sveto voljo - kaj naj storimo, da popravimo, kar smo zanemarili in opustili, ter da nam pomaga izpolniti Njegovo sveto voljo, po kateri bi nam bilo dano prejeti Njegovo obljubo.«
4 Po teh besedah se je za trenutek ustavil in pogledal poslušalce, da bi videl, kakšen vtis je njegov predlog naredil nanje. Na svoje veselje je videl le veselo vznemirjene obraze, ki so izražali odobravanje njegovega predloga.
5 Zato je nadaljeval: »Dragi bratje in soverniki v Jezusu Kristusu: naša zadeva stoji na

Petrovem kamnu. Verujemo, kakor je nekoč Peter veroval, da je Jezus Božji Sin, obljubljeni Mesija. In kakor Peter imamo tudi mi v svojih rokah trdno vero kakor ključ do nebeškega kraljestva. Da, tega prepričanja se želimo trdno okleniti in v tem imenu bomo molili k nebeškemu Očetu za luč in resnico. Sam Jezus je učil:`Karkoli boste prosili v Mojem imenu, vam bo dano.` Tako želimo tudi mi ravnati in moliti, dokler ne bomo uslišani.«
6 Na njegov govor je poslušalstvo odgovorilo z bučnim odobravanjem. Po tej pozitivni potrditvi je nadaljeval: »Dragi bratje! Ne smemo moliti z blebetanjem ustnic kakor pogani, temveč iz globine svojih src. Kajti le tako lahko dosežemo svoj želeni cilj - tako bo naša molitev prihajala iz globin našega duha in prodrla v globino božanstva Jezusa.«
7 Zato, dragi bratje, molimo in goreče prosimo z našimi najglobljimi čustvi, ki bi zmehčali še kamenje. No, bratje! Pokleknite in takole molite: »Najsvetejši in ljubeči Oče! Ozri se na nas, svoje uboge otroke, ki v prahu svoje ničevosti dvigamo hrepeneče oči k Tebi in Te ponižno prosimo, Ti usmiljeni poslušalec naših prošenj. Dragi, dobri Oče! Mi, ubogi in nevedni otroci Tvoje božanske ljubezni, Te po zaslugah Tvojega ljubljenega Sina Jezusa Kristusa prosimo za nas grešne ljudi: usmili se naše nevednosti in naše bede tukaj v kraljestvu duhov! O, dragi dobri Oče, ponižno Te prosimo, pošlji nam angela ali kogarkoli bo Tvoja ljubezen spoznala za primernega, da nam razodene Tvojo sveto voljo in nas vodi, da bomo mi, ki smo toliko trpeli iz ljubezni do Tebe in do Tvojega ljubljenega Sina Jezusa, tudi našli in hodili po poti, ki nas bo pripeljala k Tebi in k Tvojemu ljubljenemu Sinu Jezusu.«
8 Po tej goreči molitvi je nebo začelo postajati vse svetlejše in svetlejše in glas jim je oznanil, da je bila njihova molitev uslišana.
9 V naslednjem trenutku se je z vzhoda dvignil bleščeč sijoč angel in prilebdel proti čakajočim; v nekaj trenutkih je bil pri njih. Celotno območje je nato osvetlil njegov sijaj, tako da so ga bratje komaj videli. Kmalu pa je omilil svoj močni sij, stopil k njim z blagim obrazom in jih pozdravil v imenu Očeta Jezusa: »Dobrodošli, dragi bratje in sestre! Oče Jezus, h kateremu ste tako lepo, ponižno in z vso ljubeznijo molili, me je poslal, da izpolnim vašo željo: da vas poučim in vodim k Njemu, ki je bil od večnosti in bo v večnosti naš edini Oče, Sin in Sveti Duh.«

7. Nauk o sveti trojici

(Veliko začudenje ob Novi doktrini Svete Trojice; angel obljubi, da bo vodil po poti vere in odrešenja; Luthrovo vprašanje o Sveti Trojici in razlaga angela, da je Oče Ljubezen, Sin Modrost in Sveti Duh - kar pomeni vsemogočnost Boga - ter da so v Kristusu združene vse lastnosti Božanstva, kot pravita preroka Izaija in Mihej.)

1 Po teh besedah, ki so z enim zamahom porušile veliko doktrino o Božji enosti treh

oseb, so bratje obstali kot okameneli in uprli poglede v svojega doktorja Martina Luthra, radovedni, kaj bo rekel. A on je molčal, saj ni vedel, kaj naj jim odgovori. Tudi angel je molčal in jih pustil v miru v njihovem premišljevanju. Vsi so bili prepričani, da angel govori resnico, a kako je to mogoče, jim ni bilo jasno. Po tem, ko so se čez nekaj časa po globokem premišljevanju umirili, je angel spregovoril: »Dragi bratje in sestre v našem dobrem in ljubljenem Očetu Jezusu, pozdravljam vas kot brat in odslej tudi kot vaš učitelj in vodnik, da boste lahko ubrali pravo pot vere k odrešenju.«
2 Tudi po tem pozdravu in navodilu je skupina ostala v molku - še vedno so bili zadeti z nadmočjo in lepoto angela, ki je še vedno lebdel nad njimi in jim pošiljal svoj žareči sijaj. A angel se jim je približal z veliko prijaznostjo, segel z roko proti Martinu Luthru, ki jo je z veliko ljubeznijo prijel in ob tem obrisal solze sreče.
3 Po nekaj trenutkih je Martin Luther spregovoril: »Dragi brat v Gospodu! Moje srce je polno ljubezni in veselja, da komaj najdem besede. Čeprav še nismo videli ljubljenega Očeta Jezusa, smo že slišali njegov obetavni glas. Ti pa si za nas živi pričevalec, da smo dosegli, kar smo prosili, in seveda bo izpolnitev obljube sledila, ko bomo izpolnili pogoj, od katerega je odvisna. A, dragi brat v našem ljubljenem Očetu Jezusu, povej meni in vsem nam: kako to, da Jezus ni Sin Boga, kot je pogosto zapisan v Novi zavezi?«
4 »Dragi brat, sprašujem te: kje v Novi zavezi piše, da ima Bog tri telesa in da ga imenujemo Bog treh oseb?«
5 Niso bili pripravljeni na to vprašanje, zato so vprašljivo pogledali drug drugega, napol v smehu, saj tega v Svetem pismu še nikoli nihče resnično ni prebral.
6 Po nekaj trenutkih premišljevanja je Martin Luther spregovoril: »Resnično tega nisem prebral, a se tako pogosto govori o Bogu Očetu, Božjem Sinu in Svetem Duhu, da človek nehote pride do predpostavke o treh Božjih osebah. Zato sem ohranil predpostavko Nicejskega (325) in Carigrajskega (381) koncila.«*
7 Nisem se zavedal, da je bila to napačna predpostavka, zato te, dragi brat, v imenu vseh nas prosim - saj vsi potrebujemo enako razsvetljenje - kako se ta vera, tako kot je zapisana, povezuje z resnico, ki nam jo oznanjaš?
8 Angel je prijazno odgovoril: »Dragi bratje, če bi kdaj obstajal več kot en Bog, bi to vedeli že starodavni narodi med časom od Adama do Jezusa. Če bi apostoli razumeli imena Oče, Sin in Sveti Duh kot tri osebe, bi to enotnost Boga v treh osebah učili in zapisali kot nauk v Novi zavezi, vendar se ni zgodilo niti eno niti drugo, zato najverjetneje nikoli ni bil uveden tri osebni Bog?
9 Nihče ni mogel ugovarjati tej resnični razlagi, zato je angel znova spregovoril in jih poučil: »Oče, Sin in Sveti Duh niso tri osebe v Bogu, temveč tri lastnosti: Ljubezen, Modrost in aktivna Milost ter Vsemogočnost. Ljubezen in Modrost predstavljata Očeta in Sina. Ali ni to vse zapisano v Novi zavezi? Poglejte, želim razložiti podrobneje: Oče je duhovni izraz, beseda za ustreznost, ki pomeni Ljubezen v Bogu. Sin v duhovni ustreznosti pokaže Modrost v Bogu, Sveti Duh pa je Volja, to, kar Ljubezen in Modrost

odločita. To je Trojica in nič drugega! Da je Jezus večni Oče in Bog, lahko preberete v Izaiju 9,5: »Nam se je rodilo dete, nam je dan sin, na njegovih ramenih počiva oblast večnega duhovnega vladarja, in imenuje se: Čudovit, Svetovalec, Močni Bog, Večni Oče, Knez Miru.« Ali ne reče tudi Mihej (5,1), da se bo v Betlehemu rodi vladar Izraela, katerega rod seže do večnosti? Ta dva odlomka prerokov vam jasno kažeta, da je Jezus sam izvirni Oče Bog; poleg tega se je naš ljubljeni Oče Jezus trikrat neposredno imenoval za Očeta, kot v Janezu 10,30; 12,45 in 14,9, drugod pa pogosto posredno.«
10 »Zdaj verjamem, bratje, da je ta doktrina vere dovolj razložena, jasna in očitna vsem.«
11 Ob tem je zavel enoglasno potrdilni glas, ki je dokazoval, da so vsi razumeli in verjeli, da je to resnica.

Janez 10,30: »Jaz in Oče sva eno.«
Janez 12,45: »Kdor vidi Mene, vidi tudi tistega, ki Me je poslal.«
Janez 14,9: »Jezus mu je rekel: 'Tako dolgo sem med vami in še Me ne poznaš, Filip? Kdor je videl Mene, je videl Očeta; kako moreš torej reči: Pokaži nam Očeta?'«

** Troedini Bog je bil na novo izmišljen šele v letih 325 in 381 po Kristusu na koncilih v Niceji in Carigradu s strani rimske cerkve. In ta novi troedini Bog je bil od takrat do danes sprejet s strani vseh cerkva in sekt. Franz Schumi: Jezus Kristus pog.26.*

8. Opravičenje pred Bogom.

(Luthrovo vprašanje o opravičenju po veri in očiščenju greha skozi kri Jezusa Kristusa; razsvetljenje angela in groza poslušalcev ob dokazanem resničnem stanju, ki je bilo v nasprotju z njihovimi prejšnjimi prepričanji; ponujena priložnost, da popravijo, kar je bilo v življenju spregledano in zanemarjeno.)

1 Na to se je Martin Luther znova obrnil k angelu in ga prosil za razlago, zakaj uveljavljena trditev v Svetem pismu o opravičenju po veri ni bila izpolnjena, prav tako pa o krvi Kristusovi, ki nas očisti vseh grehov.
2 Angel je z izrazom prijaznosti odgovoril: »Poslušaj, brat! Že si spoznal, da je človek opravičen po veri le, če stori vse, kar zahteva nauk vere. To je uveljavljeno dejstvo in nisem ga dolžan razlagati, lahko pa rečem: Bog je Ljubezen. Izpolni torej zakon ljubezni do Boga in do svojega bližnjega - tedaj te bo kri, ki je duhovna ustreznost za ljubezen Očeta Jezusa Kristusa, očistila vseh grehov, ko boš sam izpolnili zakon, da učiš pobožnost in posvečevanje.«
3 Ta razlaga angela je na občinstvo padla kot hladen tuš. V tišini so premišljevali: »Torej je resnica nasprotje tega, kar smo verjeli? Kako bi torej zdaj lahko popravili svoje napake, saj tukaj nimamo nobene možnosti za to?«

4 Ko je angel videl njihove žalostne izraze, je prekinil njihovo premišljevanje o zgrešenih pogledih in načinu življenja ter jim rekel: »Dragi bratje in sestre! Res je, da bi morali vse to storiti na Zemlji, a če človek stori greh, ne da bi vedel, da je greh, je vse odvisno od tega, ali ga obžaluje in ali bi bili pripravljeni - če je mogoče - popraviti škodo za vsako ceno. Zato vas sprašujem: ali se strinjate z mojo razlago in ali bi hoteli popraviti svojo malomarnost ter izravnati, kar ste spregledali, če bi vam bila dana priložnost?«
5 Ob angelovih prijaznih besedah so vsi izrazili svoje strinjanje in ga prosili, naj jim kmalu omogoči priložnost, da začnejo delati. Angel je to obljubil in jim naročil, naj gredo z njim na območje, ki ga pozna, kjer je mogoče opraviti številna dobra dela. Nato je vsa velika družba vstala in sledila vodilnemu angelu.

9 Tolpa roparjev ujeta

(Roparski napad razbojnikov, ki oropane prisilijo, da odnesejo ukradeno blago v razbojniško skrivališče; Medsebojne sodne izjave; Prošnja oropanih za svobodo; Razbojniki vztrajno zahtevajo neomejeno svobodo v duhovnem kraljestvu; Lutrov dober odgovor - nasilje postavljajo nad pravičnost; Lutrovo poizvedovanje o njihovem razbojniškem skrivališču, da bi ga uničil; Zaskrbljeni, izmikajoči se in lažnivi odgovori razbojnikov.)

1 Po kratkem potovanju so prispeli na turobno območje, kjer jih je angel ustavil. Nekaj časa so čakali, nato pa je angel rekel: »Zdaj bomo vstopili globlje v to deželo, kajti še vedno smo na meji. Priložnosti za dobra dela se bodo ponudile v sami deželi, saj ima tudi revna, nerodovitna pokrajina revne prebivalce, ki bodo vašo pomoč sprejeli z velikim veseljem in hvaležnostjo. Za vse vas se bo našla priložnost, da posredujete in pomagate.«
2 Angelove besede so vse razveselile, zato so radovedno gledali okoli sebe, želeč videti priložnost, da bi bližnjim izkazali dejanja ljubezni. Po dveh urah hoje, ko so prodrli globlje v to negostoljubno deželo, so budno opazovali okolico in iskali priložnost za posredovanje, vendar se dolgo ni zgodilo nič. Končno so v daljavi zaslišali stokajoče in jokajoče glasove in vsi so postali napeti zaradi bližajočega se dogodka. Angel jim je naročil, naj se vsi uležejo na tla in ostanejo tiho, dokler jim ne pove, naj vstanejo in pomagajo. Vsi so legli in pozorno poslušali bližajoči se dogodek. Tuljenje in jok sta postajala vse glasnejša in bližja, nazadnje pa je angel rekel: »To so roparji, ki so napadli prebivalce oddaljene dežele, jih premagali ter jim odvzeli njihovo imetje in lastnino. Pred seboj jih ženejo in jih silijo, da nosijo blago, ki so ga izropali v njihovi deželi. Zdaj je vaša naloga, da te roparje silovito napadete, jih premagate, jim odvzamete plen in osvobodite ljudi, ki so jih gnali sem pred seboj. Še kratek čas in dal vam bom znak za napad.«
3 Po nekaj minutah je angel rekel: »Vstanite, bratje, napadite tiste zadaj, kajti to so

roparji, ki ne nosijo ničesar.« Takoj je družba vstala pred roparji, kakor da bi vstajali iz grobov, roparji pa so stali okameneli od strahu, ne vedoč, kaj storiti proti tolikšnemu številu ljudi. Naša družba - seveda moška - je odločno stopila proti roparjem in jih ostro vprašala: »Kaj je to? Kaj so vam ti storili, da jih ženete pred seboj kakor jetnike? Kaj jetniki nosijo na svojih hrbtih?«
4 Razbojniki so rekli: »To so naši služabniki in morajo storiti, kar jim ukažemo.«
5 »Res?« je rekla družba. »To so vaši služabniki?«
6 Nato so začeli jokati in se pritoževati nad krivico, ki jih je doletela. Kmalu bomo videli, kako stojijo stvari.
7 Nato je eden izmed njih stopil k nosačem in jim ukazal, naj se ustavijo. Ker so bili tudi oni vsi le ubogi grešniki, so imeli le malo duhovne svetlobe, s katero bi lahko videli družbo, mimo katere so šli. Prestrašili so se in spraševali, kaj se dogaja, saj so za seboj slišali prepiranje in kričanje. Poslanec jim je naročil, naj se obrnejo in vrnejo nazaj, kjer se bo razodela resnica. Nosači so se obrnili, se vrnili k svojim gonjačem, in ko so dosegli družbo so rekli, naj povedo resnico, da bodo vedeli, kako ravnati. Ujetniki so nato povedali celotno zgodbo o tem, kaj se jim je zgodilo in prosili so za pomoč proti roparjem njihovega premoženja in zatiralcem njihove telesne svobode.
8 (Vodji roparjev) »Aha, taki služabniki ste! Torej ste roparji, razuzdana in hudobna drhal! No, dobili boste pravico roparjev. Kakor vi delate drugim, tako bo storjeno vam, ptice roparice! Iz naših rok se ne boste več rešili!«
9 Vodja je odgovoril: »Na Zemlji smo bili roparji in tatovi, kjer so nas preganjali in uničevali na različne načine. Tukaj, v duhovnem svetu, smo se znova združili in nemoteno nadaljevali svojo roparsko obrt. Kaj hočete od nas? Kdo vas je postavil za rablje? Kdo je vaš zakonodajalec in gospodar? Tukaj ne poznamo nikogar, ki bi imel pravico nad nami, kajti tu vsak živi, kakor mu je všeč - in tako tudi mi. Kaj hočete od nas? Smo svobodni državljani duhovnega kraljestva in ne bomo dopustili, da bi nam vladali kakršnikoli samovoljni človeški zakoni. Mi smo in ostanemo tatovi in roparji, vi pa ostanete to, kar ste. Pustite nas pri miru in tudi mi bomo vas pustili pri miru.«
10 Na ta pogumni odgovor vodje je dr. Martin Luther rekel: »Oh, ja, lahko je tako govoriti, saj vidiš, da nas je veliko. Zakaj pa teh ubogih ljudi nisi nagovoril na enak način in jih pustil pri miru!?«
11 Pravkar ste nam pokazali svojo ljubezen do miru, ne pa tudi tem ubogim, ki ste jih napadli, oropali in zajeli. Le malo počakajte - storili vam bomo pravico. Za zdaj boste vi naši jetniki, ti, ki ste jih zajeli, pa so svobodni ljudje. Toda počakajte, še nismo končali. Kje živite? Veliko vas je - ali imate doma še več ujetnikov?«
12 Roparji tega vprašanja niso pričakovali. Zaskrbljeno so se spogledali in molčali. Dr. Martin Luther je stopil pred njihovega vodjo in rekel: »Vi ste naši ujetniki in odločeni smo uničiti vaše roparsko gnezdo. Zato nam povejte - od kod prihajate?«
13 Vodja je na besede dr. Martina Luthra odgovoril: »Veliko nas je, in gorje vam, če nas

ne boste pustili oditi, da se mirno vrnemo domov. Naši bratje bodo prišli in se vam maščevali, kajti veliko jih je in močni so. Zato vam ne morem povedati ali pokazati našega gnezda, kot mu pravite.«
14 »Dobro, moj dragi,« je odgovoril dr. Martin Luther, »povem ti, da nas tvoja grožnja ne straši in tako bomo ravnali, kot bomo sami presodili, da je prav.«

10. Reševalci so prepoznani kot bratje

(Angel razkriva situacijo roparjev; navodila glede dobrodelnosti do ujetnikov; potovanje v roparjevo gnezdo in zajetje vseh roparjev ter njihovih številnih ujetnikov; ujetniki veselo prepoznajo svoje reševalce kot somišljenike v veri)

1 Martin Luther je nato stopil k angelu in ga vprašal, ali ropar govori resnico. Angel je odgovoril, da je dežela, ki jo ti roparji zasedajo, oddaljena več ur hoda, da je doma le nekaj roparjev, vendar pa je tam veliko več ujetnikov, ki so jih prisilili, da delajo zanje.
2 Luther je nato vprašal, ali bi bilo priporočljivo rešiti tiste uboge ujetnike in jih poslati domov, na kar je angel odgovoril: »Oh da, vendar samo to, da jih pošljete domov, še ne bo konec del usmiljenja - prav tako ne zgolj njihova osvoboditev. Tu je potrebno tudi poskrbeti za hrano telesa in duha, pa tudi za osvoboditev iz ujetništva, oblačila in podobno. Ujetnikov je zelo veliko, zato bo tudi dejanje dobrodelnosti, ki se od vas zahteva, veliko. Toda tudi roparji potrebujejo odrešenje. Tukaj ni telesnega kaznovanja, kot na Zemlji, še posebej ne v navzočnosti Očeta. Pred vami je torej ogromna, ogromna naloga. Jaz sem vaš učitelj in vodja, izvrševalec tega nauka in vaš vodnik, zato vstanite in premislite.«
3 Te angelove besede so Martina Luthra spodbudile k razmisleku in odločil se je storiti vse, kar bo potrebno. Angela je prosil, naj ga podpira z nasveti in dejanji ter naj ravna po vsem, kar mu bo angel naročil v skladu z nasveti od Mene, da bo svojo nalogo dobro opravil.
4 Po teh besedah se je Martin Luther vrnil k roparjem in jim sporočil svojo odločitev, kljub njihovemu opozorilu, naj ne išče njihovega gnezda in ga ne uniči. Toda roparji so ga opozorili, rekoč: »Pazite, da tudi vi in vaša družba ne postanete naši ujetniki.«
5 Ker je poznal dejstva, je Martin Luther hladno odgovoril: »Kljub temu bom poskusil svojo srečo - večji kot je plen, večje je veselje.« Roparji so nato umolknili.
6 Nato je stopil k ujetnikom in jim rekel: »Nič hudega se vam ne bo zgodilo. Od vas želim le to, da z vsem svojim imetjem odidete z nami v deželo roparjev, da bomo lahko tudi tiste ujetnike, ki so že tam, telesno in duhovno osvobodili ter okrepili.«
7 Ker mu je angel pokazal, kje se nahaja roparjeva dežela, je Martin Luther ukazal svoji družbi, naj roparje držijo skupaj in jih spremljajo.
8 Zdaj se je velika karavana razdelila in sledila Martinu Luthru ter angelu, ki je vodil pot.

Po šest urni hoji so prispeli v okolico, kjer so živeli roparji in njihovi ujetniki, ter obkolili celotno veliko gnezdo. Ko so domači roparji videli, kaj se je zgodilo, so ostali mirni in počakali, kaj se bo še zgodilo.
9 Družba je hitro zaključila zadevo, zajela roparje in jih pridružila k tistim, ki so bili zajeti že prej, pri tem pa rekla: »Poglejte, število ni tako veliko, kot ste nam hoteli prikazati«. Ti pa so molčali, ker so spoznali, da pred to ogromno množico ljudi ni več mogoče iskati ali najti rešitve. Ujetnikom pa je bilo sporočeno, naj bodo mirni, saj bodo izpuščeni in bodo deležni vse potrebne pravice.
10 Ta novica je ujetnike zelo razveselila in so veselo vzkliknili: »Bog, bodi hvaljen in zahvaljen, da smo končno osvobojeni naših zatiralcev in mučiteljev. Dragi ljudje! Kmalu bomo šli domov, kajti smo miren narod, ki nikomur ne škoduje - in nimamo nič skupnega s temi roparji, razen da so nas napadli, oropali in pripeljali sem kot ujetnike in sužnje, od koder nismo mogli pobegniti. Toda zdaj imamo spet upanje, da se bomo srečno vrnili v svojo deželo in tam živeli. Ne zadržujte nas več tukaj, kajti zelo si želimo vrniti se v našo domovino in tam živeti.«
11 Ko so ujetniki končali svoj govor in prošnjo, je Martin Luther dejal: »Dragi bratje v Kristusu, rad bi izpolnil vašo željo, vendar to ni tako preprosto. Najprej vas moram izprašati glede zveličanja vaših duš. Zato mi povejte popolno resnico o vsem, kar vas bom vprašal.«
12 Ujetniki so bili videti zaskrbljeni, ko so slišali, da gre za preizkus njihove vere. Bili so prestrašeni, saj so vedeli, da so bili na Zemlji glede svojega verskega življenja dokaj malomarni.
13 Zato so rekli: »Dragi, dobri človek, prosimo vas - pustite nam našo vero takšno kakršna je. Glejte! Dragi Bog od nas ne zahteva vere, zato nam prizanesite.«
14 »Ta prošnja, rojena iz tesnobe v njihovih srcih, je imela naslednji vzrok: verjeli so, da imajo opravka s fanatičnimi rimskokatoliškimi preganjalci kristjanov. Toda ko jim je Martin Luther povedal, da se nimajo česa bati, saj jim bo le razložen pravi krščanski nauk iz Svetega pisma, so hitro vprašali: »Ste torej protestanti?«
15 Ko so na to vprašanje prejeli pritrdilen odgovor, so vsi vstali in rekli: »Dragi Oče v nebesih, zahvaljujemo se ti za to milost, da si poslal naše brate in sestre v veri, da nas rešijo. Zdaj ti dolgujemo dvojno zahvalo, saj nam najprej želiš dati svobodo in drugič, izbral si naše brate in sestre v veri, da nas osvobodijo in celo poučijo.«
16 Ta zahvalna molitev je vse razveselila, da so našli svoje brate in sestre v veri, in da so jim lahko priskočili na pomoč tako duhovno kot telesno.

11. Nepravičnost na tem svetu in onstranstvu

(Zaslišanje roparjev; kako so lahko upravičili posedovanje sužnjev, medtem ko zase zahtevajo svobodo. Roparji molčijo, s čimer razkrivajo, da so resnični kriminalci; nadaljnja razlaga roparjev,

zlasti o nepravičnih sodnih postopkih na Zemlji. Zemeljska usoda roparjev in življenje bogatih.)

1 Po tem prizoru so se vsi obrnili k roparjem in jih vprašali, kako so si mogli dovoliti, da v duhovnem kraljestvu ljudi silijo v suženjstvo - zlasti ker so sami trdili, da tam ne obstaja nobena formalna pravica, ki bi ji bili podvrženi.
2 »Ker v duhovnem kraljestvu resnično ni nobene sodbe in nobenih omejitev osebne svobode, vas sprašujemo: kako si lahko drznete drugim jemati svobodo in jih spreminjati v podložnike, medtem ko zase ponosno zahtevate popolno svobodo?«
3 To vprašanje je na roparje naredilo globok vtis in po besedah, ki so jih sami izrekli, so se zavedali svojega zločina. Zato so molčali, saj so vedeli, da noben izgovor ne bi bil sprejemljiv, temveč bi jim prinesel le še večjo odgovornost.
4 Ker roparji v svojo obrambo niso izrekli niti besede, so navzoči rekli: »Vaš molk je potrditev, da ste zločinci in roparji, ti ubogi pa so bili do zdaj vaši ujetniki. Kakšen je zdaj vaš odgovor na to pravno vprašanje?«
5 Roparji so zdaj naredili prav kisle obraze in rekli: »Roparji smo bili že na Zemlji in nismo vedeli, kaj drugega naj počnemo. In to gotovo ne zato, ker tukaj ne bi bilo policije, ki bi nas preganjala, ali ker nas ne bi mogel nihče zadržati. Vi ste prvi, ki ste nas ujeli in nas poklicali na odgovornost po sodni pravici Zemlje. Kaj naj vam odgovorimo? Po zemeljski pravičnosti smo roparji in prestopniki, vi pa ste nas kot take ujeli in imate oblast nad nami. Moramo se ukloniti, pa naj bo v dobro ali v zlo. Storite, kar hočete, kajti mi smo vaši ujetniki; in ker nismo več smrtniki, naj prevlada pravičnost, da bi postali boljši ljudje - ne pa tako kot na Zemlji, kjer smo bili le kaznovani in nikoli izboljšani z ljubeznijo, zaradi česar smo postali še hujši in bolj zviti kot prej.«
6 Kajti ljudje na Zemlji so brezsrčni do revnih in pomoči potrebnih, ti pa zato postanejo hudobni in grešni, saj mora človek, da bi živel, jesti, vendar nima vedno dela, s katerim bi zaslužil - medtem ko se bogati predajajo svojemu obilju in sploh ne vedo, kako naj to obilje smiselno uporabijo za uživanje življenja. Resnično je žalostna usoda živeti kakor divja žival v goščavi, v gorskih luknjah ter v nedostopnih grapah in skrivališčih, brez hrane in pijače, izpostavljeni vsakršnemu slabemu vremenu in brez mirne strehe nad glavo. Takrat človek res postane žival, divja in maščevalna žival proti bogatim in premožnim, ki živijo v lepih palačah, obiskujejo gledališča in plese ter si prisvajajo vse užitke življenja, samo zato, da zapravljajo še več denarja, ki so ga iztisnili iz krvi revnih in zatiranih. Glejte, to je vzrok našega propadlega življenja in nič drugega.
7 »Pokažite nam ljudi, ki imajo ljubeče srce in nas želijo obravnavati kot ljudi in brate, in videli boste, da se bomo tudi mi do njih vedli kot ljudje in bratje ter z njimi delili njihovo usodo. Dokler pa bodo ljudje do nas nastopali in se do nas vedli zgolj s svojo hladnokrvno pravičnostjo, dotlej smo in bomo ostali sovražniki ljudi. To je naš odgovor na vaše vprašanje; zdaj pa ravnajte z nami po svoji presoji.«

12. Ravnanje z roparji - angelova molitev pred obedom

(Martin Luther sprejme roparje kot brate pod pogojem, da bodo živeli po božjih zapovedih. Angelova molitev pred obedom; vzpon svetleče žareče krogle; gostoljubje bratov do sprejetih roparjev in ujetnikov.)

1 Po tem tehtno izrečenem odgovoru roparjev jim je Martin Luther dejal: »Ne želimo vas obravnavati kot roparje in zločince, temveč kot ljudi in brate. Toda v vsem je potrebna določena mera previdnosti, prav tako tudi v mojem odgovoru na vašo željo. Ravnati morate tako, da bomo lahko videli, da ste vredni, da vas obravnavamo kot brate. Če naj vas imamo za brate v naši skupnosti, morate delati in verovati tako, kot delamo in verujemo mi. Šele takrat boste v vsem enaki z nami, a ne kar tako, zgolj na podlagi obljube. Imeti moramo dokaze vaše iskrenosti; najprej vas moramo poučiti o vsem, kar je potrebno za vaše življenje med nami, šele potem bomo bratje in prijatelji v pravem pomenu besede.
2 »Zdaj vam bom zastavil nekaj vprašanj, na katera morate odgovoriti resnicoljubno - tedaj bomo vedeli, s kom imamo opravka - kajti od tega je odvisna vaša prihodnost, vaša sreča in vaša blaženost.«
3 Roparji niso bili pripravljeni na ta resen, previden, a vendar dobronameren govor dr. Martina Luthra. Nato je njihov vodja odgovoril: »Prijatelj! Zdi se, da imaš z nami dobre namene - tvoje besede se nam zdijo sprejemljive, četudi so previdne. Poglej, kaj lahko storimo proti vam? Kako bi lahko imeli zle namene, ko pa smo vaši ujetniki in nas vendarle obravnavate kot ljudi? Glej, obljubil si, da nas boš obravnaval kot brate - stori torej tako! Sam lahko vidiš, da ne moremo pobegniti. Komaj dva tisoč nas je, vas pa je več kot sto tisoč - zakaj torej takšna previdnost? Bodi svoboden v svojih besedah; pripravljeni smo storiti vse, kar nam boš kot brat prijazno naročil. Glej, to je naš iskreni odgovor - kajti kar pravim jaz, pravimo vsi. Eno smo v srcu in duši in vsi bodo storili to, kar bom storil jaz.«
4 Ta odprti odgovor vodje roparjev je vsem ugajal, zato je Martin Luther rekel: »Dobro, videl bom, kako se bo stvar razvila. Predvsem vas vprašam, ali ste lačni in žejni, kajti vem, da človek tudi v duhovnem kraljestvu potrebuje hrano in pijačo - čeprav ne snovno, kot na Zemlji, temveč še toliko bolj duhovne in duševne narave. Zato, bratje v Gospodu, našem Očetu Jezusu, povejte nam, ali ste lačni in žejni?«
5 Vodja roparjev je na to prijateljsko vprašanje zabavno odgovoril: »Ali smo lačni in žejni, sprašuješ? Prinesi nam kaj hrane in pijače, kajti gotovo smo lačni in čakali smo, da nam bo kaj ponujeno, da potešimo našo lakoto in žejo.«
6 Zdaj se je Martin Luther obrnil k svoji skupnosti in jim dejal, naj zdaj delijo svoje zaloge z revnimi, kajti ti so zelo lačni in žejni - to je namreč trenutek, da pokažejo dejavno ljubezen do svojih bližnjih.
7 Ko so bratje to slišali, so rekli: »Ne želimo hraniti le teh, temveč tudi zdaj osvobojene

ujetnike. Kdor je lačen in žejen, naj sede, mi pa bomo vsakemu, ki je lačen in potrebuje okrepčilo telesa, dali nekaj za jesti.«
8 V veliko veselje skupnosti so se vsi usedli, bilo jih je okoli 10.000, in prijazno so gledali svoje dobrotnike, kaj jim bodo ponudili.
9 Ko se je to zgodilo, je Martin Luther stopil pred skupnost in dejal: »Dragi bratje, dobri nebeški Oče nam je dal priložnost, da pokažemo dobrodelnost do teh revnih. Zato izkoristite to priložnost do konca, da bo naš Oče Jezus, ki zdaj v polnosti prebiva v nas, kot tudi naši bratje in sestre, gledal nanje z veseljem in nas blagoslovil, kajti sam je rekel: 'Kolikor ste storili enemu izmed najmanjših teh Mojih bratov, ste storili meni.' Te besede našega dragega Očeta vam povedo vse: če dajete Njegovim otrokom, dajete Njegovemu osebno, kajti On sam prebiva kot duh človeka v vsakem izmed naših zdaj novih bratov. Zato naj vsak z ljubeznijo, ponižnostjo in veseljem stori svojemu bližnjemu to, kar bi si želel, da njegov bližnji stori njemu, če bi ga potreboval.«
10 »Te pomembne besede Martina Luthra so bile sprejete z navdušenjem, in vsi so zdaj želeli deliti svojo hrano s svojimi brati in sestrami. Kmalu je vzdušje postalo kot na poroki, vsi pa so bili v najsrečnejšem razpoloženju.« V tistem trenutku je angel stopil naprej in z roko pokazal, naj vsi molčijo in poslušajo. To se je zgodilo hipoma, kajti v duhovnem kraljestvu stvari ne potekajo s kričanjem, temveč v mislih, kot električni tok.
11 Ko so vsi mirno in pozorno prisluhnili angelovemu govoru, je ta začel naslednji govor: »Dragi bratje in sestre! Ljubezen našega dobrega Očeta Jezusa nam je dala hrano in pijačo. Zato je pred tem, ko začnemo jesti, naša dolžnost, da prosimo dragega Očeta za Njegov blagoslov, da bi za vse, kar uživamo, Njemu darovali slavo in zahvalo. Dovolite mi torej, da pošljem kratko molitev k Očetu, da nam bo podelil svoj blagoslov, in da bomo vse začeli z Njegovim blagoslovom ter dokončali v Njegovo slavo.«
12 Po tem govoru je angel raztegnil roko nad zbrano množico in dejal: »Dragi in dobri Oče Jezus! Mi, Tvoji ljubljeni otroci, Te ponižno prosimo, da pogledaš na nas s svoje milostne višine in blagoslovi nas ter našo hrano in pijačo, da jo bomo uživali v ljubezni do Tebe in darovali Tebi edinemu v čast in slavo!«
13 Ker sem Jaz ta govor in prošnjo angela dobro sprejel, sem nanj odgovoril tako, da se je na nebu pojavila svetla krogla, podobna soncu, ki je močno osvetlila prostor in preplavila vse zbrane s sijočo svetlobo.
14 Za trenutek je bila celotna skupnost - še posebej roparji in osvobojeni ujetniki - popolnoma presenečena, saj v duhovnem svetu niso bili več vajeni takšne svetlobe. Ko pa so se opomogli od prvotnega presenečenja, so se začeli veseliti in hvaliti, saj so jasno opazili dobrohotnost nebeškega Očeta, ter so začeli spraševati po mladeniču, katerega molitev je bila tako močna, da mu je nebeški Oče takoj odgovoril s takšno slavo. Bratje iz velike skupnosti so jim nežno pojasnili, da je to angel in vodja skupnosti. Te besede so nove brate popeljale v najvišje stanje blaženosti, iz vseh ust pa so se slišale besede veselja, upanja in ljubezni.

15 Ko se je navdušenje nekoliko poleglo, je angel znova spregovoril:
»Bratje in sestre, ljubi Oče Jezus nam je s to veličastno svetlobo pokazal svoje zadovoljstvo, zato vam pravim: usedite se, jejte in pijte ter se spominjajte, da je ta dobri Oče, ki nas je s to veličastno svetlobo blagoslovil s hrano in pijačo, enako storil tudi nekoč, pred 1500 leti, v družbi svojih učencev, ko je rekel: ›Kadar koli to delate, to delajte v Moj spomin!‹ Tako storite tudi danes in mislite na ljubljenega Očeta, ki je nekoč za nas na križu daroval svojo kri in svoje življenje v spravo za izvirni greh!«
16 Po teh angelovih besedah so vsi obmolknili, jedli svojo hrano in v tišini premišljevali o Tistem, ki je nekoč tako strašno trpel - in ki je zdaj Oče vseh.

13. Angelova zahvalna molitev po obedu

(Angel se v imenu vseh zahvali za zaužiti obrok; svetleča se krogla, ki je nekaj časa žarela, počasi izgine; prejemniki se zahvalijo svojim dobrotnikom; Martin Luther povpraša razbojnike o njihovih verovanjih ter jih povabi, naj se pridružijo poti zveličanja; vodja se strinja, toda druščina okleva zaradi težkih pogojev.)

1 Ko je bil obrok končan, je angel znova vstal in nagovoril zbrane: »Dragi bratje in sestre, naš čas ob jedi se je iztekel in okrepili smo se za novo življenje. Zato je naša dolžnost, da se z otroško hvaležnostjo zahvalimo ljubljenemu Očetu za vse, kar smo zaužili.«
2 Po teh besedah je angel sklenil roke v molitvi in rekel: »Dragi dobri Oče - naš čas za jed je minil in v zahvalo in v ljubezni dvigamo svoja srca k tebi in pravimo: dragi sveti Oče, vsa naša hvala iz globine srca za to uživanje, in ponižno Te prosimo, dragi Oče, sprejmi našo hvalo, ki jo dvigamo iz globine srca v Tvojo čast, in še naprej nam daj svojo ljubezen in milost. Amen.«
3 Po tej molitvi zahvale sem pustil, da je sijoča krogla počasi postala rdeča, kar bi vi imenovali bengalska svetloba, nato pa je počasi izginila. Angel je pripomnil, da je ta krogla izražala ljubečo dobrohotnost Mene in da je zato lahko le za kratek čas ostala na nebu - potem so bili vsi zadovoljni in pomirjeni.
4 S tem je bil obrok končan in vsak se je osebno zahvalil svojemu bratu, ker je z njim delil svoj obrok, kar je družbo še tesneje povezalo in vsi so se počutili kot bratje in sestre istega očeta.
5 Družba je vstala in dr. Martin Luther je znova stopil pred roparje ter rekel: »Dragi bratje, milost nebeškega Očeta je bila vsem nam enakomerno podeljena. Iz tega vidite, da smo pred Bogom vsi enaki in da ljubi Oče Jezus vidi le svoje otroke, medtem ko se ljudje delijo na razrede, na posestnike in služabnike, prijatelje in sovražnike. Da je to krivično, ste se prepričali iz neposrednega razodetja Očeta po svetleči krogli. Zato smete biti prepričani, da tudi mi do vas ne bomo ravnali drugače, kakor bratje ravnajo z brati

in sestre s sestrami. Ker ste o tem, kakor mislim, prepričani, prihajam k vam z drugim vprašanjem, ki zadeva vaše duhovno življenje, in sicer: Dragi bratje, povejte mi, kako je z vašimi verskimi nazori? Vam je žal, da ste doslej ljudem storili zlo? Ali želite slediti pravi veri v Jezusa, našega Očeta? Ali želite iti z nami, ki hodimo k Očetu pod vodstvom angela? Ali kaj nameravate storiti? Izrazite se jasno!
6 Videli ste dobrohotnost našega Očeta Jezusa; veste, da je Njegov angel med nami, da je naš učitelj in vodnik; imate dokaz, da smo na pravi poti, ki nas bo pripeljala v raj in sčasoma k Očetu. Zato lahko zelo kmalu dosežete svoj cilj blaženosti. Povejte nam, kakšno je odslej vaše mnenje in namen?«
7 Vodja je nekaj časa opazoval svoje tovariše, se pozanimal o njihovih pogledih na ta novi položaj in po teh poizvedbah rekel dr. Martinu Luthru: »Prijatelj in brat, kar zadeva mene, sem tvoj; ne pa tako tudi moji tovariši.
8 Bojijo se, da bi bila pot zanje pretežka in da cilja morda ne bi mogli doseči. Zato jim boš moral natančneje pojasniti, kaj pravzaprav zahtevaš od njih. Kar zadeva vero, že sam razumeš, da ropar ni ravno molitveni brat. In zato te bo stalo veliko truda, da bi ljudi, ki nimajo nobenega hrepenenja po veri, navdušil zanjo. Vendar nočem igrati preroka, kajti vem le zase, kako o tem mislim, in to sem ti že povedal.«

14. Duhovna ocenitev vrednosti več kot 2000 spreobrnjencev

(Velika zmota Martina Luthra, da je človek odrešen samo po veri, in njene najbolj katastrofalne posledice za protestante. Kot primer luči ljubezni do bližnjega iz prilike o usmiljenem Samarijanu. Težki očitki vesti Martina Luthra, ker zmote ni mogel preklicati; angel ponovno postaviti pokonci Martina Luthra)

1 To sporočilo vodje roparjev je našega Martina nekoliko zmedlo. Ker ni vedel, kako naj ukrepa, se je obrnil na angela in ga prosil, naj mu pomaga z nasvetom in dejanjem, kaj storiti s temi dva tisoč roparji, saj niso imeli nobene želje niti hrepenenja po veri.
2 Angel ga je prijazno pogledal in rekel: »Ali ne veš, da Gospod uživa večjo veselje nad enim spreobrnjenim grešnikom kot nad 99 pravičnimi, ki ga ne potrebujejo? Glej, tukaj ni le en sam, ampak jih je več kot 2000. Premisli, kolikšnim zaslugam se odpoveš, če jih pustiš brez spreobrnjenja! Pomisli, da ti to veliko delo služi kot odškodnina za veliko zmoto, ki si jo prinesel v protestantsko vero, kar je bilo omenjeno ob mojem prihodu. Če ti bo uspelo te ljudi spreobrniti v skesane grešnike in jih pripeljati k Očetu bodi prepričan, da ti bo vse oproščeno. Pomisli na tiste milijone ljudi, ki zaradi tvojega zmotnega učenja o dejanjih ljubezni do bližnjega, temu ne pripisujejo prave vrednosti. A prav to je edino, kar človeka naredi blaženega v duhovnem kraljestvu. Zato pomisli, kako nesrečen nauk si uvedel in da se ga bodo vsi protestanti skozi stoletja oklepali in v duhovni svet prispeli z malo ali nič deli pristne krščanske ljubezni - tako ne bodo

pripisovali nobene resnične vrednosti delom ljubezni do svojih bližnjih, ker je nauk o veri, opravičenju pred Bogom in odpuščanju grehov lažen ali napačen nauk.
3 Ali ni Gospod pokazal s priliko o dobre Samarijanu, v kateri je učil ljubezen do bližnjega, kaj ta ljubezen do bližnjega pomeni? A pa ti si ustvaril nauk, katerega posledica je človeška brezgrešnost in zanemarjanje ljubezni do bližnjega, zaradi česar mnogi ljudje zamudijo svoj pravi življenjski cilj na Zemlji. Čeprav nisi uvedel pogubnih dogem, kot so jih papeži, zaradi katerih verniki v duhovno kraljestvo pridejo skrajno nesrečni, si postavil brezskrbnost življenja, ker Jezusova kri protestante očisti grehov. Nešteto protestantov bo gradilo na tej hereziji, živeli bodo v grehu in brezbrižnosti. Predstavljaj si, kakšno nesrečo si prinesel milijonom duš - potem poglej svoje sedanje delo, kako majhno je v primerjavi s tvojo veliko grešno napako - in dobil boš pogum, da se vržeš na delo in ne odnehaš, dokler ne dosežeš svojega cilja.«
4 Ta odgovor in navodila angela so Martina Luthra skoraj zadušila. Stal je tam nem in prestrašen in razmišljal o tem, kar je storil. Nič ga ni bolj bolelo kakor misel, da bo ta herezija kot razjedajoči rak ostala na telesu protestantskih vernikov ter vedno znova širila in množila svoj strup. O, to je bila strašna misel za ubogega, v življenju tako preizkušanega učitelja vere! Kaj vse ne bi bil pripravljen pretrpeti, da bi le lahko ponovno prišel na svet in preklical svoje herezije?!
5 Toda nagrobnik pokriva njegovo zemeljsko telo in ni upanja, da bi se ta velika duševna teža tega človeka omilila. »Smrtniki med živimi ne govorijo več«, - tukaj je to postalo kruta resnica. Izza vrat groba ni več vrnitve, nič več ni mogoče spremeniti. Kar si sejal, to boš žel. Gorje ti, če si posejal plevel - zrasel bo in začel zatirati svoje okolje in, kjer bo mogoče, ga bo popolnoma uničil.
6 Tam stoji naš junak vere, strt od kesanja in poln obžalovanja zaradi svojih napak - brez upanja, brez kakršnekoli luči, kako bi lahko popravil to, kar je tako silno napačno zgradil. Dolgo je stal tam, zatopljen v svoje nesrečne misli, premišljeval o tem in onem, a ni mogel najti nobene poti, po kateri bi mogel to krivico popraviti. V vsej širini prostora in neskončnosti ni našel nobene zamisli ali načrta.
7 Ko je še vedno stal tam, nem in potrt, ga je angel potrepljal po rami, ga prebudil iz njegove zatopljenosti ter rekel: »Prijatelj in brat, vidim tvojo žalostno bolečino in bridkost. Prebudi se k novemu delovanju in pomisli, da ima Gospod na Zemlji še vedno dovolj orodij. In če bo to spoznal za dobro, bo popravil tvoje napake in zmote; če pa ne, bodo popravljene tukaj, v duhovnem kraljestvu - resda stokrat težje in počasneje kakor na svetu, ki je šola milosti za preizkušanje človeškega mesa.
8 Glej, Novo zavezo berejo v vseh protestantskih družinah. Ali res verjameš, da bodo vsi protestanti prezrli druga učenja, ki oznanjajo ljubezen do bližnjega? Tega ne verjemi; tudi milijoni bodo, ki se bodo sicer trdno držali tvojih verskih načel, a si bodo hkrati vzeli k srcu tudi nauke apostolov, ki oznanjajo čistost telesa in duše ter dobrodelnost do bližnjega - upoštevali jih bodo in se bolj ali manj tega držali.

9 Zato se vzravnaj! Spomni se, da je Gospod usmiljen in bo zagotovo storil, kar je potrebno - ti pa se pripravi, da opraviš svoje delo in spreobrneš roparje.«

15. Prerokba o kraljestvu ljubezni

(Ob sporočilu angela se kakor iz težkih sanj, prežetih z očitki vesti, Martin Luther prebudi poln veselja. Veličastna prerokba o vzpostavitvi božjega tisočletnega kraljestva ljubezni, svobode, enakosti in bratstva na Zemlji.)

1 Ta odločilni opomin in spodbuda sta delovala kakor blagodejen balzam na ranjeno in krvaveče srce velikega učitelja vere. Kakor da bi se prebudil iz težkih sanj je pogledal angela, ki mu je vlil tako radostno upanje. Solze hvaležnosti so mu tekle po licih in se v sončni svetlobi lesketale kakor biseri.
2 Zbral je moči in z drhtečim glasom vprašal angela: »Prijatelj, brat! Ali je mogoče, da bo ljubi Oče popravil mojo zmoto? Ali je mogoče, da zmota ne bo povzročila velike škode, ki mi ne bi nikoli dovolila doživeti ene same radostne ure tukaj v duhovnem svetu? Da, ko bi bilo le to mogoče, bi bil znova pokončen, potem bom storil vse, kar bi ljubeči Oče Jezus zahteval od mene. Kajti sreča mojih sovernikov je tudi moja sreča, moje življenje. O povej mi, dragi brat, ali se bo to vendarle zgodilo?«
3 Angel je z vidnim veseljem opazoval žalostnega, a vendar v upanju in veselju govorečega brata Martina Luthra in, ko je ta končal in ga vprašujoče pogledal, je rekel: »Prijatelj in brat, pri Bogu je vse mogoče in Oče je čista ljubezen - to ti pove vse. Veruj, upaj! Oče sam vodi svoje otroke, zato jih bo zanesljivo vodil tako, da bodo na koncu vsi prišli k Njemu.
4 Sveto pismo vsebuje vse nauke, ki jih kristjan potrebuje, da srečno pride v duhovno kraljestvo. Saj vendar nikomur nisi predpisal, da so drugi nauki Nove zaveze odveč, temveč so namenjeni vsakomur; in če so bili v apostolskem času merodajni, ljudje vendar ne bodo mislili, da so bili po tebi razveljavljeni. Miselno in delovno leni bodo pač vedno pograbili tisto, kar jih ne sili, da bi se čemu odpovedali - in glej, tako je in tako bo v vseh religijah.
5 Poglej razbojnike, pravim ti - med njimi so protestanti in katoličani. In glej, ali se kdo razen vodje sploh briga za zveličanje svoje duše? Nihče; in tako bo tudi med množico živih ter tistih, ki bodo še prišli na Zemljo. Veliko bo tistih, ki ne bodo dajali teže verskemu nauku. Kdor bo z vso resnostjo stremel k Bogu, bo spoštoval tudi ostale zapovedi ljubezni do bližnjega. Kar pa je leno in sebično, temu še tako dobri verski zakoni ne bodo nič koristili. Zato to prepusti ljubečemu Očetu; pravim ti, On bo že vse prav uredil. Seveda bi bilo dobro, če bi bil nauk tako čist kakor v času apostolov. Toda časi so se spremenili, plevel se bo razraščal in povsod rojeval zlo. In to ne le v protestantski, temveč tudi v rimski veri ter v vseh cerkvah in sektah, ki že obstajajo ali

bodo še nastale.
6 Toda po nekaj stoletjih bo prišel čas, ko bo vladala velika verska stiska. Lažno prerokovanje se bo močno razširilo in hitro raslo. Toda tudi Gospod bo posredoval in podprl svojo stvar. Na eni strani popolna nevera, na drugi pa iskanje Boga bo svet spravilo v vročinske razmere. Pojavili se bodo najrazličnejši lažni preroki in širili veliko spisov, da bi nedolžne ljudi ujeli v svoje mreže in jih uporabili za svoje cilje. Glej, takrat bo Gospod zbudil mnoge ljudi, ki bodo prav tako prelomili sulico za Njegovo stvar; vendar bodo ti le grobi preddelavci poti do Gospodovega vinograda.
7 Gospod sam bo vodil in učil svoje dobre delavce v Njegovem vinogradu. Ti bodo postali os, okoli katere se bo vse obračalo. Na teh delavcih bo Gospod končno zgradil svoje duhovno kraljestvo, in na temelju tega čistega nauka bo čreda zbrana pod večnim Pastirjem, Jezusom Kristusom. In iz mnogih krščanskih cerkva in sekt bo nastala nova, prvotna cerkev ljubezni, brez duhovnikov in obredov, kajti Oče sam, ki je zanje prelil svojo kri na križu, bo Veliki duhovnik.
8 Ljubezen bo vera tisočletnega vladanja Svetega Duha Jezusa, našega Boga in Očeta. Ne glede na to, kako dobra so vaša prepričanja, bodo še vedno šli po isti poti, kot sem vam jo opisal. Ker se bodo duhovščina na eni strani in oblast na drugi strani, torej vsi izobraženi ali dejansko versko pokvarjeni na svetu, združili in uničili vero in vse resnice prvotnega krščanstva. A ko bo ta čas dosegel svoj vrhunec, dragi brat, bo prišel čas, ko se bo Gospod mogočno vmešal in uničil vse satanske reči na svetu. Svet bo jokal in žaloval, a to mu ne bo pomagalo; dogodki se bodo vrstili kot slabo vreme in spodbujali bodo poti brezbožnih ljudi. Človek bo takrat zagotovo spoznal neumnost svojega posvetnega življenja, toda kdo se bo še menil za preteklost?
9 Novo življenje se bo med človeštvom razširilo z viharno hitrostjo. Lažni preroki bodo padli v bedo, medtem ko bo revno ljudstvo oživelo, se veselilo in se radovalo nad na novo pridobljeno svobodo, enakostjo in bratstvom. Gospod bo tedaj poslal mogočne, vplivne ljudi med Svojo čredo, da bodo oznanjali Njegov sveti evangelij. Prišlo bo do pritiska in iskanja rešilnega sidra, kakršnega svet še ni videl. Geslo bo: Za ali proti Kristusu. Dolgo se bo boj premikal naprej in nazaj, a moč Gospoda bo mogočno delovala - in težko bo nasprotnikom, saj bodo odgnani kakor prah v vetru. Vse bo uničeno, kar so si ljudje izmislili in ustvarili, da bi napolnili svoje žepe in skozi neumnost slepega ljudstva vladali, ga izkoriščali in zatirali, dokler ne bo večno poletje božanske ljubezni zavladalo svetu. Takrat bo Oče sam prebival na Zemlji med Svojimi otroki z vsem Svojim Novim Jeruzalemom in tam ostal za vedno, ter bo ta satanska zemlja na koncu postala dom izbranega, kraljevsko-božanskega duhovniškega ljudstva in se tako spremenila v nebeški raj.«

16. Zora tisočletnega kraljestva

(Angel razkriva, da bo vzpostavitev tisočletnega kraljestva dokončana v 400 letih, in takrat bodo ljudje skupaj z blaženimi Novega Jeruzalema hodili v svetlobi ljubezni, pri čemer bo Jezus Bog, Kralj, Sodnik in ljubeči Oče ljudstva; velika radost Martina Luthra ob tem razodetju; njegova prošnja za pomoč pri spreobrnjenju razbojnikov; povečanje moči in nagrada za pogum)

1 Martin Luther je stal tam kakor očaran in opazoval govorečega angela, ki mu je z živimi barvami opisoval napredek in konec vseh religij. Ko je angel končal, ga je Martin Luther vprašal, ali bo to še dolgo trajalo. »Ne,« je rekel angel, »preden mine 400 let, bodo vsi verski boj že končani in ljudje se bodo družili z blaženimi Novega Jeruzalema kot bratje in se imeli radi kot otroci. To pomeni: ljudje bodo hodili po sončnih prostranstvih ljubezni, eno srce in en um pa bosta vladala ljudem. Bodo pravi bratje in sestre, da, imenovani bodo otroci Boga, in Oče bo njihov Bog, njihov Kralj, njihov Sodnik in njihova Ljubezen. Nihče ne bo ničesar ljubil bolj kot Očeta Jezusa, in vsa ljubezen se bo od Očeta razširila na vse. Takrat bo prenehalo kraljestvo laži ali Satana, kajti Resnica bo vzpostavila svoj prestol na Zemlji, in kjer bo resnica, to je božanska ljubezen združena z božansko modrostjo, vladala, tam bo prenehala vsa tema v duhovnem svetu med ljudmi.«

2 To razodetje je Martina Luthra oživelo v vsakem vlaknu njegovega duhovnega življenja. Njegov obraz je žarel od veselja in ljubezni do Očeta Jezusa, ki ga je angel imenoval za izvršitelja vseh teh nebeških razmer na Zemlji.

3 Takrat je rekel angelu: »Dragi prijatelj in brat, odtrgal si me od moje žalosti in me napolnil z ljubeznijo in veseljem, in postal sem poln ognja in gorečnosti za dobro Očetovo zadevo. Sedaj nočem več gledati žalostne Zemlje, temveč prepuščam njeno upravljanje ljubečemu Očetu in se povsem štejem za prebivalca Očetovega duhovnega kraljestva. Zato sem odločen, da ne bom odnehal, dokler razbojnikov ne bom poučil in spreobrnil. Oni so naši ujetniki in zato bodo ostali z nami, tako da ne bo manjkalo priložnosti, da jih spreobrnem.«

4 Tukaj ga je angel prekinil in rekel: »Brat, tukaj v duhovnem kraljestvu, kjer živijo pravi kristjani, ni ujetnikov. Zato se moraš sprijazniti s tem, da so svobodni državljani duhovnega kraljestva. Obnašaj se do njih kot do bratov in z veseljem te bodo poslušali, vse drugo pa je odvisno od tebe. Zato prosi Očeta za Njegovo sveto pomoč in se loti dela.«

5 Martin Luther ni več odlašal z začetkom svojega poučevanja in je, obrnjen proti vzhodu, pokleknil, dvignil sklenjene roke in tiho začel v srcu takole moliti: »O dragi Oče, moj zelo ljubljeni Jezus in Zveličar, milostljivo poglej na mene, Tvojega nevrednega služabnika, in mi pomagaj, Ti, za katerega ni nič nemogoče, da mi v Tvoje veselje uspe dokončati to veliko delo, pred katerim trepetam! Ti veš, dragi Oče, kako Te ljubim. Veš, kako mi je mar, da Te zadovoljim, ja, še več, da Ti prinesem veselje. Veš, dragi Oče,

kako me je ljubezen do Tebe ohranila pokončnega, da sem se dolga leta z junaškim pogumom zate boril in Ti neutrudno sledil ter dokončal veliko delo prevajanja Svetega pisma in pisanja več spisov iz ljubezni do Tebe. Moje zemeljsko življenje je končano in stojim pred Teboj, moj sveti Oče, kot nevreden grešnik.
6 O, Oče! Opraviči mi moje velike grehe in prestopke proti Tebi in Tvojim otrokom! Ti najbolje veš, da dobrih del nisem iz lenobe opustil, niti iz kakšnega drugega razloga vztrajal pri obravnavanih naukih. Res je, da se veliko daje na vero, tako kot pri Abrahamu, saj je bil po veri pred Teboj, dragi Oče, opravičen.
7 Zato, dragi Oče, Te ponižno prosim: odpusti mi moje napake in me sprejmi v svojo Očetovsko ljubezen! Poglej, dragi dobri Oče Jezus, kako srečen bi bil, če bi lahko spreobrnil te mnoge velike grešnike in prešuštnike ter jih privedel k Tebi kot skesane otroke! Vendar, o Oče! Kako naj to delo uresničim brez Tvoje Očetovske pomoči? Zavedam se, da je to težko in skoraj nemogoče uresničiti. A vendar mi je zelo pomembno, da Te s tem razveselim. Ker sem Zate živel, Zate sem umrl in moja edina želja je, da pridem k Tebi.
8 O, Oče, usmili se me in mi pošlji žarek svoje ljubezni in svoje pomoči, da mi bo delo uspelo. Dragi Oče! Prosim Te, ne zapusti me pri tej težki nalogi, kajti to je zame šola preizkušnje, kako velika je moja ljubezen do Tebe. Zato, dragi Oče, ne pusti me samega, temveč mi pomagaj, da bo moj trud pripeljal do srečnega konca. Amen.«
9 Po tej molitvi, ki jo je izrekel s solznimi očmi, sem ga Jaz okrepil, tako da je poln zaupanja upal v uspeh svoje velike naloge in se trdno odločil, da se bo z Mojo pomočjo, ki mu zagotovo ne bo manjkala, lotil dela. Zdaj je vstal, duhovno okrepčan in stopal k angelu poln zaupanja v uspeh te dobre zadeve, da mu sporoči svojo trdno odločitev. Nato se je obrnil k razbojnikom in počasi stopal proti njim in še vedno klical Mene, naj mu pomagam v tej veliki uri.

17. Sporočilo vere roparjem

(Martin Luther roparjem drži čudovit govor o veri, in ti se strinjajo, da sprejmejo vero po resničnem Božjem nauku. Ponujena priložnost za izpolnitev zapovedi ljubezni do bližnjega.)

1 Ko je prišel pred roparje, jih je nagovoril z naslednjimi besedami: »Dragi bratje in prijatelji v naši prosti skupnosti! Pozdravljam vas z Jezusovim očetovskim pozdravom: Mir z vami! Kot služabnik, čeprav neumen pred nebeškim Očetom, prihajam k vam, da vam oznanim Očetovo ljubezen do njegovih otrok. Ne bom vas obravnaval kot zapornike, temveč kot naše proste brate in z vami delim našo luč in milost, ki jo imamo od dragega Očeta.
2 Zato, dragi bratje, mene se ne bojte in ne imejte pomislekov glede mojih besed, saj so to besede ljubezni in dobre volje do vas vseh. Od vas ne zahtevamo nič

nenavadnega ali nemogočega. Ne, moj predlog temelji na besedah našega dragega Očeta, ki nam pravi: 'Moje breme je lahko in moj jarem je nežen.' Te besede našega Očeta vam povedo vse. Da, gotovo je, da je Jezusov jarem nežen in breme ni težko nositi. Ker poznate to breme in ta jarem, bo sedaj moja naloga, da vam vse pojasnim, da boste razumeli, za kaj gre in kakšna bo vaša prihodnja naloga.«
3 Po tem uvodu je začel z naslednjim nagovorom: »Dragi bratje in prijatelji! Nismo več na Zemlji, kjer nam vse mogoče ovire stojijo na poti do pravega, duhovnega življenja po Jezusovem nauku. Tukaj nismo več ljudje, ki bi bili med seboj ločeni po rangu, stanu in imetju, temveč smo tukaj kot otroci enega samega večnega Očeta Jezusa, zato vsi enaki, vsi bratje in sestre brez razlikovanja. Ta zavest nas povezuje in zato med nami vlada le otroška in bratska skupnost. Tukaj nihče ni prvi ali zadnji, vsi smo enaki, ker smo vsi bratje; in tako so tudi vaše žene ter sploh vsi vaši bližnji naši bratje in sestre. To je torej prva točka, o kateri sem moral spregovoriti, da vam pokažem, da ste nam dragi in dragoceni. Ker vas priznavamo in sprejemamo kot enakovredne, vam želimo pomagati, da postanete to, za kar vas tukaj razglašamo. Vaše življenje je bilo doslej žalostno, do bližnjega celo zločinsko; to lahko zdaj opustite, kajti v naši skupnosti vam ne bo ničesar manjkalo. Zato - čemu bi še kradli in ropali?
4 Povejte mi, dragi bratje, ali vam je ta predlog po volji? In ali ga želite sprejeti, da bi tudi v prihodnje v naši skupnosti ostali obravnavani kot bratje?«
5 Ta govor se je roparjem zdel, kakor da prihaja naravnost iz nebes, in soglasno so izjavili, da predlog sprejemajo. Lahko si predstavljamo veselje Martina Luthra ob tej izjavi roparjev!
6 V srcu poln hvaležnosti do Mene se je znova obrnil k roparjem in rekel: »Bratje, prijatelji! Vedel sem, da mojega predloga ne boste zavrnili, kajti izhaja iz ljubezni in je govoril ljubezni, in tako je prvi korak zaključen. Zdaj prihaja drugo vprašanje, ki zadeva duhovno-duševno življenje v nas in med nami.
7 Na Zemlji obstajajo kamnite cerkve, vzvišeni cerkveni dostojanstveniki v bogatih oblačilih, ki jih je treba plačevati. Tega tukaj ni. Cerkev je naša skupnost, ki se bratsko ljubi in si medsebojno pomaga. Duhovnik sem jaz. Toda ne takšen, kakršni so na Zemlji, temveč vam želim služiti z besedo in dejanjem brez plačila ali nadomestila. Sem vaš sobrat, ne pa vaš vladar in škof v smislu, kakršni so na Zemlji, temveč v Kristusovem smislu: Največji naj bo služabnik vseh. Verjamem, da proti temu ne boste imeli ničesar ugovarjati?«
8 »Bog ne daj, dragi brat - to pa nikakor ne! Veseli smo, da končno vidimo duhovnika, ki živi in uresničuje Kristusove besede,« so odgovorili roparji.
9 (Martin Luther): »Iz ust angela sem izvedel, da ste protestanti in rimokatoliki, torej ste bili na Zemlji sovražno razpoloženi fanatiki in medsebojni preganjalci. Tukaj pa je drugače: nimamo poganskih cerkvenih obredov, nobenih cerkvenih zakonov in človeških predpisov. Svobodni smo vsake cerkvene oblasti; tukaj ne priznavamo ničesar drugega

kakor le našega Očeta Jezusa kot našega Boga in s tem naše vse, kajti On je hkrati Oče, Odrešenik od izvirnega greha in Zveličar naše duše. Sicer pa so tukaj le bratje in sestre. Nihče ni postavljen nad drugega, temveč so vsi nam enaki, kakor vidite pri našem angelu, ki je sicer velik in mogočen Božji poslanec, pa vendar tako prijazen in ustrežljiv do nas grešnikov, kakor to zmore le največja bratska ljubezen. Povejte, dragi bratje, ali vam ta preprostost vere ustreza, ali pa želite takšno cerkveno oblast, kakršna obstaja na Zemlji?«
9 »Ne, ne in stokrat ne, popolnoma se strinjamo s tvojim naukom. Samo povej nam, kaj še moramo ohraniti ali verjeti!«
10 To vsestransko soglasje je Martina Luthra navdalo z največjim veseljem, zato je začel razmišljati, kako naj razvije naslednje točke tako, da bodo prilagojene razmeram duhovnega kraljestva in duševnim stanjem razbojnikov. Po kratkem premoru je ponovno začel: »Vsi smo bratje in sestre ter otroci enega in istega svetega in vzvišenega Očeta Jezusa, ki se je v svoji brezmejni ljubezni do nas pred 1500 leti odel v oblačilo človeka - torej v meseno telo - in postal človek, da bi oznanjal Božji nauk in bratsko ljubezen. Nazadnje je za nas na križu prelil svojo kri in daroval svoje življenje, da bi nas osvobodil vseh podedovanih grehov, ki jih je povzročil naš meseni praoče Adam s prestopom zoper zakon čistosti. Zato je naša edina naloga, da tega ljubljenega in dobrega Očeta Jezusa ljubimo nad vse, prav tako njegove otroke, torej vse ljudi, kakor sami sebe, kajti vsi ljudje so Božji otroci; zato jim moramo storiti vse tisto, kar bi si želeli, da bi oni storili nam, če bi bili v stiski in bi potrebovali njihovo pomoč.
11 Zapoved ljubezni do bližnjega smo do vas, uresničevali čeprav ste bili v naših očeh roparji in zločinci. Tako vam je jasno, kako blagodejno takšno dejanje ljubezni dene človeku, kadar jo potrebuje. Zato vas sprašujem: ali želite tudi vi z drugimi ljudmi tako ravnati, kakor smo mi ravnali z vami, namesto da bi sodili in kaznovali?«

18. Veliki Kristusov nauk o ljubezni in odpuščanju

(Roparji sprašujejo o povračilu; Lutrova molitev, da bi se v srca zlorabljenih jetnikov vcepila ljubezen; njegov veliki, odločilni nauk o posnemanju Jezusovega značaja - odpuščati sovražniku tako, kakor On odpušča - kot zgled.)

1 Tu so roparji osupli vprašali: »Toda kaj, če bi vas napadli in bi nas vi premagali - kako bi ravnali z nami?«
2 Martin se je obrnil k angelu in ga vprašal, kaj naj odgovori. Toda angel mu je odvrnil, naj to vprašanje naslovi na osvobojene jetnike, ki so poslušali sojenje, saj mu bodo oni dali resničen odgovor.
3 Luthra je začelo skrbeti za izid, saj je bila to nevarna situacija. Ti jetniki so zaradi roparjev veliko prestali in bili močno zlorabljeni. Če bi zahtevali maščevanje, upravičeno

s sodbo, bi bil ves trud zaman, in namesto zmage bi bilo vse žalostno izgubljeno. V tem trenutku bi bil dober nasvet izjemno dragocen. Toda vprašanje, kam se obrniti in kdo bi mu znal povedati, kaj je prav, je bilo odločilno.
4 V tej veliki stiski se je oddaljil od roparjev, ponovno pokleknil in z vso vnemo začel k Meni pošiljati naslednjo molitev: »O najbolj ljubeči Oče in Odrešenik Jezus! Postavljeno mi je bilo nerodno vprašanje. Bratje, za katere sem mislil, da sem jih že pridobil za našo stvar, so mi zastavili vprašanje, ki me navdaja z obupom, da bi jih lahko pridobil za našo dobro zadevo. Samo Ti, moj ljubljeni Oče in Odrešenik, mi lahko pomagaš iz te kritične situacije. Zato prihajam k Tebi, moj dobri Oče, z najiskrenejšo prošnjo: dragi Oče, omehčaj srca zlorabljenih in jim vlij ljubezen ter sočutje do roparjev, da jim bodo odpustili iz ljubezni do Tebe. In daj mi prave besede na jezik, da bom lahko omilil njihova srca in srca dosedanjih zatiranih navdihnil z ljubeznijo. Dragi Oče, ponižno Te prosim, ne zapusti me v tej veliki odločilni uri, ko gre za tako veliko nalogo. Temveč, dragi Oče, ostani pri meni in vodi moje misli in besede, da bom storil, kar je prav, in preobrazil srca prizadetih k spravi in odpuščanju. Amen.«
5 Po tej molitvi je šel, okrepčan z Menoj, k svoji veliki nalogi. Obrnil se je k osvobojenim jetnikom in jih nagovoril z naslednjimi besedami: »Dragi bratje in sestre! Kot ustanovitelj protestantske vere stojim danes pred vami jaz, dr. Martin Luther.«
6 V trenutku, ko je Martin Luther izrekel svoje ime, se je z vseh strani oglasilo bučno vzklikanje: »Slava tebi, naš reformator vere in apostol prave Kristusovega nauka! Živel naš dr. Martin Luther!«
7 Ob tem pozdravu, ki je Martinu Luthru prinesel v oči solze veselja, je po kratkem premoru nadaljeval z naslednjim govorom: »Kot sem se naučil od našega vodilnega angela učitelja, ste vsi protestanti in tako moji bratje in sestre v veri v našega Gospoda in Očeta, Jezusa. Veste, da je naša vera ljubezni, in da smo vsi bratje in sestre, ker smo otroci Očeta Jezusa. Kot otroci tega Očeta, katerega ljubezen je brezmejna, je naša naloga pridobiti enake lastnosti in vrline, ki so našega Očeta postavile tako neskončno nad običajne ljudi. Gotovo smo Jezusovi otroci, kot pravi Njegovo lastno učenje v Novi zavezi. Toda On je povsem svet, mi pa smo veliki grešniki, ker nismo živeli po Njegovem nauku in vrlinah. Mi, umazani grešniki, zato ne moremo priti k Očetu in On prav tako ne k nam. Jezusova glavna vrlina sije kot svetla zvezda. To je Njegova ljubezen, iz katere izhajajo vse druge vrline. Kajti v tej ljubezni so združene vse dobre vrline, tudi če se njihove značilnosti zdijo različne.«
8 Zato razumemo Ljubezen kot temeljno značilnost, ki se je izrazila po Jezusu kot Sinu človekovem, ko je svojo božanskost prekril s človeškim telesom, da bi na mnoge načine pokazal hudobnemu človeku, da je Bog kot Oče Ljubezen. Prav ta ljubezen je spodbudila učlovečenje Boga Očeta, da je 33 let nosil telo kakor grešen človek - in vse to iz ljubezni do nas.
9 Gospodova služba je trajala polna tri leta in nenehno so ga preganjali sovražniki, ki so

mu stregli po življenju, čeprav ni nikoli storil nič hudega, temveč le dobro. To je učil: ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki so vam storili ali vam še vedno delajo krivico, in molite za svoje preganjalce - tega ni le učil, temveč je to tudi živel.
10 Nazadnje je samega sebe daroval za nas, da bi nas osvobodil Adamovega greha in nas znova spravil z Božanstvom, od katerega smo se kot izgubljeni sinovi odtujili. Vse to je storil iz ljubezni do nas - še več: ko so rablji neusmiljeno zabijali žeblje v Njegovo izmučeno meso in mučili Njegovo telo, je v svoji največji bolečini zaklical: »Oče! Odpusti jim! Kajti ne vedo, kaj delajo.«
11 Glejte, ljubi bratje in sestre v Kristusu! Kakor je naš Oče Jezus učil ljubezen in jo v dejanju tudi uresničeval, tako moramo tudi mi ravnati do svojih žalivcev, mučiteljev in tistih, ki škodujejo telesu in duši - sicer ne ravnamo ne po Jezusovem nauku ne po Njegovem zgledu.
12 Vsak dan molimo: `Oče, odpusti nam naše grehe, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom`- torej tistim, ki so nas užalili in prizadeli. Zato moramo tudi sami tako ravnati, sicer bi lagali Bogu in Ga pravzaprav prosili, naj nam ne odpusti, ker tudi mi ne odpuščamo bližnjemu, ki nas žali, nam škoduje ali nas kako drugače prizadene. Če tega ne storimo, ravnamo proti Božji zapovedi ljubezni, sprave in odpuščanja. In kot taki nimamo upanja, da bi prišli k Očetu Jezusu in Ga gledali.
13 Glejte, dragi bratje in sestre, takšna je zapoved ljubezni; in po tej zapovedi nas Jezus, naš Oče, uči, da moramo tudi mi tako ravnati, če želimo postati Njegovi otroci in priti v nebesa.
14 Zato prihajam k vam s to prijateljsko in bratovsko prošnjo: ali želite tudi vi ravnati tako do teh roparjev, ki so vam povzročili toliko krivic in bolečin - kakor je naš Oče Jezus ravnal s svojimi sovražniki, jim iz srca in brez zadržkov odpuščal - in jih sprejeti v svoja srca kot brate ter jih ljubiti?
15 Po teh zadnjih, zaskrbljeno izrečenih besedah je utihnil in počakal na odziv svoje besede.

19. Sprava, odpuščanje in pobratenje obeh strani

(Ognjevita razprava o spravi, po kateri pride do odpuščanja in bratstva med prizadetimi in roparji. Vodja roparjev nato sam drži govor o združitvi in bratstvu za skupnost vseh.)

1 Nastala je kratka tišina. Toda bila je res zelo kratka, kajti kmalu je iz nagovorjene množice stopil mož in rekel:
2 »Bratje in sestre v Gospodu! Naš učitelj in osvoboditelj iz krempljev rimske duhovniške oblasti nam je govoril tako lepo, da smo nad čudovito zbranostjo nauka ljubezni iz življenja našega dragega Gospoda Jezusa Kristusa povsem osupli. In zdaj nas sprašuje, ali želimo tudi mi ravnati kakor naš Bog in Oče - kakor ga zdaj imenuje - tako,

kot je naš Odrešenik Jezus ravnal do svojih sovražnikov in mučiteljev. Samoumevno je, da ne smemo ravnati drugače, kot je na križu ravnal naš Bog in Odrešenik, kajti sicer ne bi bili Njegovi, temveč Satanovi otroci. Zato začenjam s tem, da odkrito in svobodno rečem: kdor želi iz vsega srca, iz ljubezni do Jezusa, odpustiti, naj dvigne roko!«
3 Na to povabilo so vsi dvignili roke in na glas rekli: »Vse odpuščamo in podajamo roko bratstva.« Po teh besedah so šli k razbojnikom in jim podali roke v spravo in ljubeče pobratenje.
4 Po tem preobratu dogodkov je ponovno okrepil zaupanje Martina Luthra v dober izid spreobrnitve. Zato je bil znova opogumljen in se odločil narediti še zadnji poskus. Obrnil se je k razbojnikom in rekel: »Dragi bratje v Gospodu - na vaše vprašanje je bilo odgovorjeno, in to v najlepšem redu. Kaj pravite na to?«
5 Nato je stopil naprej njihov vodja in rekel: »Dragi brat, vidite, najtežja naloga je bila prav dobro in bratsko rešena! Tukaj lahko jasno vidimo pomoč in milost Gospoda, k kateremu ste se obrnili v svoji stiski. Zaradi tega mi nismo več razbojniki in ujetniki, temveč svobodni bratje in sestre vaše občine. Kajti vaš govor o ljubezni, spravi in odpuščanju se je nanašal na vse nas. Ker je bilo najtežje vprašanje tako bratovsko rešeno, nismo več dve ali tri različni skupini, temveč smo postali eno telo, ena občina skozi skupno odpuščanje, spravo in bratstvo. Res je, da še nimamo vsi enakih pojmov o krščanski veri, vendar bomo po vaši božanski metodi poučevanja kmalu nadoknadili, česar nam manjka, in vse razumeli. Le nadaljuj s poučevanjem in dokončaj, kar si začel, kajti mi imamo uho in srce pri tvojem nauku.«
6 Martin Luther je bil zaradi te izjave vodje roparjev povsem srečen in Me je v tišini v svojem srcu hvalil, ker sem mu pripravil tako srečen izid naloge, ki je na začetku tako obupno izgledala.

20. Oče Jezus prihaja k svojim otrokom

(Govor Martina Luthra o pripravi na prejem odpuščanja grehov od Očeta Jezusa; zahvalna molitev za srečen izid spreobrnjenja; za vse, kar si kdo želi doseči v duhovnem, je treba prositi Očeta za milost in pomoč; molitev za odpuščanje grehov; prikaz angelov; odpuščanje grehov; pesem Hozana in Aleluja za velikega Boga in Očeta Jezusa; Oče Jezus se spusti, pristopi k Martinu Luthru - ki ga z neizmernim veseljem prepozna - in prevzame vodstvo občine kot nova, neznana oseba.)

1 Nato je spet spregovoril in rekel (Martin Luther): »Dragi bratje, vidim, da je najtežja naloga opravljena. Ostaja še zadnje opravilo, in sicer: zdaj, ko smo vsi enega mišljenja, želimo prositi dragega Očeta, da nam milostno odpusti grehe, ki smo jih storili, tako kot tudi vi. Naj se vsak zbere in premisli, kaj hudega in grešnega je storil v svojem življenju, da bo spoznal, kako veliki so njegovi grehi. Naj vsak iz srca odpusti vsakomur, ki mu je

kdaj škodoval. Nato je vitalna naloga vsakega, da moli `Oče naš, odpusti nam, kakor tudi mi odpuščamo.` Naj vsak globoko obžaluje svoje storjene grehe in prekrške ter si iskreno želi popolnega odpuščanja od Očeta Jezusa, saj lahko zagotovo upamo na odpuščanje naših grehov, če smo sami izpolnili predpogoj za to.
2 Zato vam bom dal uro počitka, da se boste ustrezno pripravili na skupno molitev za odpuščanje grehov, ki jo nameravamo opraviti medsebojno in enotno. Kajti odslej je naše poslanstvo napredovati v tem, kar je dobro, torej v duhovnem, da pridemo do predvidenega obljubljenega stanja pri našem Očetu Jezusu, saj naj bi otroci prebivali tam ali v bližini, kjer prebiva ljubeči in dobri Oče Jezus.
3 Torej - čez eno uro se bom vrnil. Če pa vam ta predlog ni po volji, mi to sporočite, da lahko naredim spremembo pri razdelitvi med pripravljenimi in oklevajočimi. To je namreč moj zadnji predlog, da nas vse uvedem na pot srečnega napredovanja v duhovnem. Kajti dokler smo še v grehu, smo ovirani, saj nas duhovne slabosti zadržujejo pri napredku. Zato moramo najprej odpraviti vse ovire, da se bo mogoče srečno vzpeti v svetla duhovna področja. Kdor se s tem predlogom ne strinja, naj stopi iz množice, da bom videl, kje stojimo.«
4 Nato je molčal in potrpežljivo čakal, ali se bo kdo premaknil. Toda vse je ostalo mirno in tiho, s čimer je bil predlog sprejet.
5 Po tem nagovoru se je Martin Luther ponovno umaknil iz družbe, pokleknil in se Mi iz srca zahvalil za srečen zaključek spreobrnjenja in pobratenja celotne občine ter Me prosil, naj osvetlim srca bratov, da bi svoje grehe v celoti spoznali in jih obžalovali. Potem je vstal in odšel k angelu, ki je ves čas ostal z občino.
6 Ko je prišel do angela, ga je ta sprejel z zelo prijaznim izrazom in rekel: »Vidiš, brat, da je šlo vse dobro, saj si mi sledil. Vse izprositi pri Gospodu in se nikoli ne zanašati na lastno moč - to je osnovni pogoj za duhovno življenje in za uspeh podjetja, če naj služi duhovnim namenom. Glej, sem velik in mogočen nadangel, vendar ne delujem iz sebe, temveč vse skozi ljubezen in odvisnost od Gospoda. Zato sem vedno uspešen, kajti moč ima le Gospod. Vsi smo le orodja Njegove moči in Njegove volje, in tam, kjer je priznan in priklican kot tisti, ki opravlja delo, so rezultati zagotovljeni, če ima človek Vanj trdno vero in zaupanje. Torej, brat, zdaj se odpočij in se pripravi, da boš s svojo veliko prošnjo dostojanstveno stopil pred Gospoda in Očeta.«
7 Nato je angel sedel in pustil Martina Luthra pri njegovem duhovnem razmišljanju, ki je prav tako tiho sedel.
8 Celotna družba je molčala in vsak je bil zaposlen s seboj in s svojo vestjo. Dolgo časa ni bilo slišati nobenega zvoka, nobena beseda ni bila izgovorjena. Ura priprave je minila in tako je prišel čas, da prosijo Boga za odpuščanje grehov za vse življenje.
9 Martin Luther je mirno vstal. Popolnoma potopljen vase je nekaj časa gledal v nebo, kakor da bi pričakoval pomoč od zgoraj, in tiho molil k Meni, naj mu položim prave besede v srce in na jezik, da bo lahko ustvaril globok vtis na občino, ki je bil za tako

pomembno zadevo nujno potreben, da bodo z najresnejšim kesanjem in odločnostjo, da ne bodo več grešili, dosegli velik uspeh, ki Me bo spodbudil, da jim odpustim vse storjene grehe in naj Moj blagoslov ljubezni steče v ranjena srca grešnikov.
10 Ko je končal, se je obrnil k zbranim in rekel: »Dragi bratje in sestre v Jezusu, našem Bogu in Očetu. To je sveta stvar pred našim Očetom Jezusom, da bi bili očiščeni naših grehov, ki smo jih storili skozi vse svoje življenje do današnjega dne. Zato vas prosim: pokleknite z menoj in molite v svojem duhu z menoj moje besede molitve, ki naj nosijo našo najiskrenejšo prošnjo do prestola našega svetega Očeta Jezusa.«
11 Na ta ukaz so vsi pokleknili, - tudi angel, kar jih je osupnilo. Toda z močnim glasom je sporočil, da želi sam pomagati pri molitvi k Očetu za odpuščanje velike krivde, ki leži na njihovih srcih. Ko je občina to slišala, so bili polni veselja, saj je bilo to zanje kot zagotovilo, da bo po molitvi sledilo tudi odpuščanje.
12 Nato je Martin Luther začel k Meni moliti naslednjo vsebinsko bogato molitev s prisrčno prošnjo: »Najbolj ljubeči, sveti in usmiljeni Oče Ljubezni! Mi, ubogi in žalostni grešniki, Te prosimo v najskromnejšem spoštovanju: dragi Oče, poglej navzdol na nas, grehov polne otroke Tvoje ljubezni, milostno in usmiljeno, in nas ne sodi po naših grehih in prekrških, ki smo jih storili proti Tebi in našim bližnjim, temveč se nas usmili in imej sočutje do nas! Težko nas bremeni krivda naših grehov in v polnosti čutimo, da nismo vredni stati pred Tvojim presvetim obrazom. A Oče, imej usmiljenje in sočutje do nas, kajti Ti poznaš globino naše bede in nihče od nas se ne more prikazati kot čist pred Teboj. Nasprotno - brez izjeme smo vsi veliki in umazani grešniki.
13 Zato, ljubi Oče, dobro smo premislili, kako težko nam je pred Tebe, najsvetejši Oče, stopiti v naši neprimernosti. A vemo, da si Ljubezen in da odpuščaš vsakomur, ki se Ti v ljubezni približa in Te ponižno prosim za odpuščanje, če to izhaja iz iskrenega namena, da ne bo več grešil, temveč živel po Tvojih zapovedih. Tudi mi, ubogi grešniki, prihajamo k Tebi s tem namenom, da prosimo za odpuščanje in potem ne grešimo več.
14 Ljubi Oče, obrni se k nam s svojimi najbolj ljubečimi očmi in poglej našo resnost v tej zadevi ter dejstvo, da smo odločno pripravljeni storiti vse, kar bi od nas želel. Zato upamo, da boš z usmiljenjem pogledal na naša globoko žalostna srca in nam odpustil veliko krivdo, ki bremeni naša srca.
15 Ljubi Oče, ponižno Te prosimo, naj se milost Tvoje ljubezni izlije nad nas in, da naj naša srca postanejo mehka in dovzetna za Tvoje svete zadeve. Naj gorimo v ljubezni do Tebe in do bližnjega, ter da nas vodiš po poti božanske ljubezni k Tebi, da ne zgrešimo poti posvečenja naših src, in da si bomo vedno prizadevali živeti in delovati v skladu s Tvojo voljo, da dosežemo cilj Božjega sinovstva, ki si nam ga milostno obljubil.
16 Naš zelo ljubljeni Oče, v imenu celotnega občestva Te ponižno kličem in Te prosim, da ljubeznivo sprejmeš našo skupno molitev ter nam odpustiš naše mnoge grehe in prekrške, da bomo, osvobojeni bremena grehov, v prihodnje služili samo Tebi in izpolnjevali Tvoje zapovedi ljubezni.

17 Ah, dragi Oče, poglej navzdol na naša srca, zlomljena v kesanju, saj se v polni zavesti zavedamo, kako pogosto smo se neprimerno vedli do Tebe in Te globoko užalili, in zdaj prihajamo k Tebi v ponižnem kesanju, polni vere in zaupanja, da nas boš uslišal se Ti približujemo v ljubezni in ponižno ter globoko ganjeni molimo v kesanju zaradi naše neprimernosti pred Teboj: Oče! Ah, dragi, dobri Oče! Odpusti nam in nam veruj ter nas sprejmi v svojo ljubezen in milost. Amen.«
18 Ob tej veliki prošnji, ki so jo vsi molili z najiskrenejšo ljubeznijo, ponižnostjo in popolnim zaupanjem, da jih bom uslišal, sem dal vzhodu zasvetiti veliko svetlobo, in številne množice najlepših podob so se počasi premikale proti tistim, ki so še vedno klečali in čakali, kaj se bo zgodilo. Angel jim je ukazal, naj vstanejo in mirno počakajo. Ko je to izrekel, se je začel dvigati v višave in se premikati proti prihajajočim podobam, popolnoma se je zlil v veličastni sij svetlobe, enako kot je žarel ob svojem prihodu.
19 Občestvo je stalo, kot bi bilo začarano nad tem neprekosljivim prizorom. Še posebej so se razbojnik in ujetniki čudili angelu, ki je prej izgledal kot oni sami, a je bil zdaj izredno lep in dostojanstven, ko je stopal v žarečo svetlobo in njen sij. Vsi pa so bili tiho kot miške in so z nepremičnim pogledom gledali čudovito pojavo na nebu, ki je plavala vedno bliže in bliže. Jasno so prepoznali, da gre za množico blagoslovljenih duhov, a niso vedeli, kaj nameravajo storiti.
20 Končno so prišli do kraja, kjer je na njih čakalo občestvo. Tam so oblikovali okrogel zbor, mirno lebdeč, in začeli peti nebeške hvalnice, ki so poslušalce popolnoma osupnile od začudenja in občudovanja, saj so tako močno prodrle skozi njihove duhovne ude, da so postali povsem nemirni - znak, da še niso bili zreli in še ne dovolj čisti za te notranje užitke. Ko je petje prenehalo so spet slišali glas, ki je že prej rekel: »Slišal sem vas«, tokrat je ista beseda ponovno odmevala, s potrdilom: »Vaši grehi so vam odpuščeni!«
21 Ob tej potrditvi so vsi pokleknili, da bi se primerno zahvalili za to veliko milost. A tokrat so jih angeli prehiteli z zahvaljevanjem in peli nebeško Hozano in Alelujo velikemu Bogu in Očetu Jezusu tako veličastno, da je občestvo, ki jih je poslušalo, popolnoma odšla v nebeška ekstaza.
22 V tem trenutku sem se Jaz pojavil v preprostih oblačilih in stopil neposredno k Martinu Luthru, ki je začudeno gledal, kdo se mu približuje, ne da bi imel kakšno slutnjo, da sem to Jaz.
23 Zato tvoj Oče Jezus sam prihaja k tebi in tvojemu občestvu, da vas nadalje vodi in izpopolni, da boste dozoreli za vstop v nebesa in prišli do prestola Božje slave. Martin, ali me poznaš?«
24 Martin Luther Me je pozorno opazoval, vendar sem bil zanj preveč preprost, da bi bil Jaz sam Bog, saj je pričakoval, da bo Bog prišel v veličastni slavi. Zato je rekel, da ne ve, kdo sem.
25 Nato sem rekel: »Moj sin, ali ne poznaš svojega Očeta z Golgote? Ali poznaš te rane, ki so nekoč na križu krvavele zate in za vse ljudi?!«

26 Šele takrat je Martin Luther videl rane na Mojih rokah in nogah in bil precej presenečen, da Me prej ni prepoznal. Takoj je pokleknil pred Menoj in Me prosil, naj mu odpustim njegovo slepoto.
27 A Jaz sem ga dvignil, ga stisnil k svojemu srcu in mu rekel: »Martin! Od zdaj naprej si osvobojen tako velikih preizkušenj. Ampak ostali bomo skupaj in Jaz bom vodil tvojo skupnost, dokler ne bo zrela, da jo sprejmem v družino svojih otrok. A Me ne razkrij prezgodaj, kdo sem, ampak bodi miren ob Meni in stori, kar ti bom rekel.

21. Martin Luther kot Jezusov ljubljenec in izvoljeni apostol

(Angeli se na Očetov ukaz spustijo in poučujejo skupnost. Oče Jezus imenuje Martina Luthra ‚Mojega ljubljenega in izbranega apostola na Zemlji'. Oče Jezus kot voditelj blagoslovi nebeško dobro jed ter po zaužitem obroku pokliče angele, naj zapojejo zahvalno molitveno pesem.)

1 Po tem prvem srečanju, ki je Martinu Luthru izvabilo mnoge solze radosti in ljubezni, sem rekel angelom: »Pridite dol k nam in ostanite med nami.« Nato so angeli umaknili svojo veliko, slepečo svetlobo, ki je žarela iz njih, in se počasi spustili k nam dol.
2 Ko so prispeli, so se pred Menoj globoko priklonili in obstali v spoštljivi razdalji, pričakujoč od Mene nadaljnja navodila. Jaz pa sem jim rekel, naj gredo med vernike in jih začnejo poučevati o najpomembnejših zakonih višjih regij, ki jih ti novi prišleki še ne poznajo.
3 Angeli so se takoj lotili dela, saj so lahko v vsakem posamezniku videli, kaj mora ta ali oni vedeti, da bi lahko duhovno napredoval. Kmalu so se oblikovale ločene skupine, ki so jih angeli marljivo poučevali, da bi jih pripravili na velike naloge, ki so jih čakale. Tako so v vseh teh različnih skupinah potekali precej živahni, a vendar skromni pogovori. Jaz in nadangel pa sva ostala pri Martinu Luthru ter se pogovarjala o prestanih nadlogah in preganjanjih, ki jih je Moj ljubljeni in izbrani apostol prestal na Zemlji.
4 Tako je minilo nekaj veselih ur, v katerih so imeli Moji angeli polne roke dela, da so številne verske nazore, ki se niso ujemali z Mojo vero ljubezni, razglasili za napačne in pri Meni neobstoječe ter jih izkoreninili. Vendar je bilo veliko delo zlahka dokončano, ker so poslušalci kakor otroci vse verno sprejemali in staro, kar je bilo neuporabno, zavrgli.
5 Ko so angeli končali svoje poučevanje, sem jih poklical k Sebi in jim naročil, naj poskrbijo za dober obrok. V naslednjem trenutku so za nekaj minut izginili ter se kmalu zatem znova pojavili, obloženi s kruhom in vinom. Nato sem vsej skupnosti velel, naj sede, kar se je takoj zgodilo. Nato sem Jaz dvignil svoje roke nad kruh in vino ter glasno rekel, da so vsi slišali: »Jejte in pijte v čast tistega, ki vam in angelom daje svojo nebeško hrano in pijačo!«
6 V naslednjem trenutku so angeli v najkrajšem času razdelili kruh in vino ter se sami

postavili med jedce, pogumno pomagali jesti in piti. Ko je skupnost okušala nebeški kruh in pijačo, je bila povsem osupla nad izjemno dobrim in prefinjenim okusom teh darov ter Me je v srcu slavila, ker sem jim priskrbel tako nenavaden obrok.
7 Po obroku so angeli vstali in pospravili posodo, kar se je seveda zgodilo nadnaravno hitro. Nato so prišli k Meni, da bi prejeli nadaljnja navodila. Naročil sem jim, naj prinesejo zahvalno pesem Očetu ljubezni za obrok, ki sem jo tako glasno izrekel, da so jo vsi slišali.
8 V naslednjem trenutku so se vsi angeli spet zbrali v zboru in Mi zapeli pesem pohvale in hvaležnosti za zaužit obrok, ki jo je skupnost že lahko dobro prenašala, saj je zaradi hvaležnosti prešla v ljubezen. Ta ljubezen omogoča sprejemanje nebeških pesmi, medtem, ko materialna grešnost in čutna telesnost tega ne zmoreta, ker nadnaravni zvoki telo naredijo električno-živčno in mu škodujejo.

22. Potovanje: Naprej k Očetu Jezusu v nebesa!

(Vprašanje novega voditelja, ali skupnost želi z Njim odpotovati k Očetu Jezusu. Čudovit pritrdilen govor mladega moškega in splošno sprejetje le-tega. Potovanje na goro.)

1 Sedaj Jaz rečem občestvu: »Verjamem, da si nihče od vas ne želi da bi se vrnil na svoje prejšnje ozemlje, zato pravim: Ostanite skupaj! Tukaj vam ničesar ne manjkalo in poskrbel bom, da boste vedno zadovoljni tam, kjer bom Jaz med vami. Če pa bi kdo od vas vseeno raje odšel v svojo domovino, namesto da bi jedel pri nebeški mizi, lahko brez zadržkov odide. Nihče ga ne bo zadrževal, po drugi strani pa vam moram povedati, da naša pot vodi k nebeškemu Očetu Jezusu in, da vas bom spremljal, da pridete tja. Vendar ne mislite, da se bo to zgodilo takoj. Ne, tako hitro ne bo šlo. Imamo še več vmesnih postaj, na katerih bo še marsikaj preizkušalo vaše mišljenje, vaše želje in strasti.
2 Vedno mislite, da vas Oče Jezus opazuje, kako se vedete, in da boste k Njemu prišli šele tedaj, ko se boste izkazali v dobrem. Ta pot ni nikomur prihranjena. Vsak jo mora prehoditi, prej ali slej. Toda gorje tistemu, ki je k temu prisiljen zaradi okoliščin, ki ne dopuščajo več izhoda. Kdor do takrat trmasto vztraja v svojem položaju, ta - kakor pravite - ne bo imel več ničesar, čemur bi se smejal, in njegov vzpon iz največje bede, iz bolečine in muke bo strašen. Zato vam svetujem: zdaj ste, kot je razvidno, že na poti tja, kamor bodo sčasoma brez izjeme prišli vsi, tudi če tičijo v najglobljem peklu; kajti vse je minljivo, le Bog ne in tisti, ki je v Bogu našel svoje zveličanje. Zato vas vprašam: ali mi hočete slediti ali ne?«
3 Na to vprašanje je stopil naprej mladenič in z vso ognjevitostjo, z očmi, uprtimi vame, izrekel naslednje besede: »Dragi prijatelj, zdi se mi, da si mogočen mož v duhovnem kraljestvu. Opazil sem, da pred teboj celo angeli spoštljivo stojijo in pričakujejo tvoja

povelja. Torej moraš biti velika osebnost v duhovnem svetu, kajti to mi potrjuje tudi tvoja obljuba, da nas želiš sam voditi k Bogu. Tako moraš biti Njegov glavni sel. Zato ti želimo slediti. Ti to hočeš in upam, da nihče izmed nas ne bo zaostal, saj smo že v nebesih: uživamo nebeško hrano in poslušamo angelsko petje. In kdo bi v takih okoliščinah še mislil na žalostno pokrajino, ki jo je moral obdelovati v potu svojega obraza? Saj nam ni bilo nič bolje kot na Zemlji. Tega smo se naveličali in prav tako pokrajine v duhovnem svetu, kjer smo si ustvarili zemeljske razmere. Zdaj pa imamo svetlobo, hrano in petje iz nebes. Kdo bi bil tako neumen, da bi zapustil nebesa in se vrnil k zemeljskim neprijetnostim? Nikoli in nikdar! Mi smo in ostanemo pri tebi, ti pa nas vodi, kamor hočeš. Kdor pa se z mojim predlogom ne strinja, naj stori, kar hoče. Svoje sem povedal!«
4 Po tem govoru je nastala tišina in nihče ni imel besed nasprotovanja. Zato sem rekel: »Vašo tišino jemljem kot potrdilen odgovor, da želite vsi, tako kot se je izrazil mladenič, ostati pri Meni. In to je prav, kajti hitreje kot Jaz vas nihče ne more pripeljati do cilja vaše poti, in tako ostajamo skupaj ter hodimo tja, kjer vas pri Očetu Jezusu vsi presrečni bratje in sestre že z hrepenenjem pričakujejo.«
5 Družba je bila zadovoljna s tem govorom in vsi so ostali pri odločitvi, da bodo šli (s) naprej, da bi po tej nebeški obljubi dosegli želeno plačilo. Ko je bila med skupino vzpostavljena enotnost, sem dal družbi ukaz, naj se natančno držijo navodil, ki jih bom Jaz dajal preko angelov, ki bodo ostali pri skupini.
6 Nato sem Jaz dal ukaz, naj se podajo na pot in Mi sledijo. Hodili smo skoraj tri ure po strmi poti na goro, ki se je dvigala pred nami in katere vrh je obetal čudovit razgled. Ko smo prispeli na vrh, sem družbi naročil, naj se usede in malo počiva.
7 Po pol ure sem družbi rekel: »Zdaj bo malo spektakla, ki bo videti zelo grozen, a naj se nihče ne boji, kajti Jaz sem vaš zaščitnik, da se nikomur nič ne more zgoditi.« To je družbo pomirilo in vsak je radovedno gledal, kaj se bo zgodilo.

23. Pojavi se Satan

(Satan povzroči nevihto, iz katere prihajajo močni bliski in gromi. Prihod Satana in njegovo strašljivo vedenje. Vprašanje vodje o njegovem uničujočem ravnanju do ljudi in njegovi predrzni odgovori in govorjenje, kot da bi bil bog prvotnega stvarjenja ljudi, pri čemer ima glavno vlogo njegova velika nagnjenost k laganju.)

1 Nato sem Jaz poklical nadangela k sebi in mu rekel: »Prinesi mi veliko kačo, da bodo poklicani otroci videli, komu so doslej služili, ko so še živeli v svojih grešnih dejanjih, in da se v prihodnosti nikoli več ne bodo želeli vrniti v svoje prejšnje življenje.« Nadangel se je globoko priklonil in nato izginil.
2 Po približno petminutnem premoru se je nebo začelo temniti in črniti, kar je družbo

naredilo radovedno, deloma pa tudi prestrašeno. Ni trajalo dolgo, ko se je začelo bliskati in grmeti - vedno močneje in vedno bliže. Ko so se črni oblaki ustavili nad nami, je bil prizor zelo srhljiv, zlasti zato, ker so se oblaki vrteli kakor v viharju in nenehno pošiljali na vse strani svoje bliske, ki jih je spremljalo mogočno grmenje.
3 V naslednjem trenutku se je divje oblačno dogajanje obrnilo proti družbi. Prisotne je zajela brezupna panika - najraje bi se razbežali, a kam, kjer jih zlo bitje ne bi moglo izslediti? To je bilo vsem neznano. Nato so bliski in grmenje udarjali okoli družbe, strele so udarjale sem in tja z takšnim pokom, da so se vsi počutili, kot da stojijo na trnih. V naslednjem trenutku je strela udarila blizu, tam, kjer sem stal Jaz. To je bilo dovolj.
»Dol z njo,« sem rekel, in v istem trenutku se je prikazal ogromen zmaj, ki ga je preganjal Moj nadangel, in se je premikal proti Meni. V naslednjem trenutku je stal pred Menoj, grozeč in kričeč, ter vprašal, kaj hočem od njega.
4 Obrnil sem se k skupnosti in rekel: »Poglejte si svoje božanstvo, kateremu ste služili, dokler ste po telesnih poželenjih živeli svoje življenje. To je odraz vašega notranjega življenja. Vendar ni le odraz, temveč hkrati dejstvo, ki stoji pred vami, kajti to je duh Luciferja, velike kače pogube človeštva.« Ob teh besedah so bili poslušalci povsem napeti, drhteli so in bili v grozljivi razburjenosti.
5 Jaz pa sem se obrnil proti zmaju in mu rekel: »Povej, večni nasprotnik, kaj te sili, da vedno deluješ proti Božji ljubezni in zapeljuješ ljudi? Kdo ti je storil kaj hudega, da ne moreš obvladati svoje ošabnosti in maščevalnega besa?«
6 Ob teh besedah je zmaj divje zarjovel, tako da so poslušalci v grozi strmeli, in dejal: »Kaj ti daje pravico, da me mučiš v mojem miru in me prikličeš k sebi? Kaj imam skupnega s teboj? Ti si, kdor si, in jaz sem, kdor sem; med nama obstaja večni prepad. Zato te sprašujem: kaj sem ti storil, da si me dal priklicati?« To divje, v rjovenju izrečeno vprašanje je pri poslušalcih vzbudilo strah, in vsi so napeto pričakovali, kaj se bo še zgodilo.
7 Jaz sem rekel Luciferju: »Poslušaj, ti zlobno bitje, kdo ti je storil kaj krivičnega, da gnan le z maščevanjem spodbujaš ljudi k vsem mogočim grehom? Odgovori torej, da bo družba izvedela tvoj razlog, po katerem verjameš, da imaš pravico to početi. Če tega ne storiš, te bom prisilil.«
8 Komaj sem to izrekel je duh Luciferja že začel divje rjoveti in udarjati z zmajevimi nogami, zaradi česar je zemlja zadrhtela kot ob potresu. Toda ukazal sem mu, naj utihne in se umiri. Potres je poslušalce močno prestrašil, saj so se bali, da Me Satan ne bo ubogal. A ko so videli, da sem sam tih in miren, so ponovno pridobili pogum in zaupanje v dober izid tega prizora. Zato sem se spet obrnil k Luciferju in mu ukazal, naj govori, sicer bom moral poseči po prisilnih ukrepih. A Satan ni imel izgovora. Zato je spet rjovel o krivicah, ki so mu bile osebno storjene.
9 Ko sem vztrajal, da mora povedati resnico, je končno rekel: »Bil sem bog in samostojen ter sem iz sebe ustvaril nešteto milijonov duhov, ki so naseljevali duhovni

svet. Ko pa je moja moč začela ogrožati vse, sem bil brez pravic ujet s strani drugega boga, ker mu nisem hotel služiti in izkazovati poslušnosti, in vsi moji ustvarjeni duhovi so bili premagani, spremenjeni v trdo materijo.
10 Poglejte, ne samo Zemlja, ampak celotno zvezdno nebo z neštetimi milijoni svetov, katerih velikost vam je še popolnoma neznana, je zapor tistih Mojih otrok, ki sem jih nekoč pred večnostmi ustvaril iz sebe. In glejte, tudi vi ste ti otroci, tako kot vsi ljudje v vesolju, ki sem jih nekoč ustvaril. In zdaj je prišel drug Bog in od mene želel poslušnost ter čaščenje. Ker pa je bil močnejši od mene, sem bil premagan, prikovan v okove in moja duša spremenjena v neprožno materijo. Sam sem bil tako omejen, da kot čisti duh lahko delam le to, kar mi On dovoli. Moje otroke mi je ukradel, jih razglasil za Svoje in jih spremenil v neprožno materijo ter zaprl v zapor, in enega za drugim jih dela ljudi, tako da vzame vse iz mene in razglasi za Svojo lastnino.
11 Duh je otrok iz mene, ki sem ga nekoč v ljubezni ustvaril iz sebe. Duša pa in meseno telo ljudi sta iz moje duše, ki je deloma kot duh, deloma kot materija zajeta v vidnem stvarstvu. In zdaj naj ne bi imel nobene pravice do svojih otrok? Jaz sem jih ustvaril; iz mojega duha in moje duše so narejeni in zato so moji. In ker nimam upanja, da bi v bližnjem času premagal svojega nasprotnika, ki je nadvse mogočen, mu kvarim njegove - meni ukradene - otroke, in to ste vi.«
12 Ob teh besedah so se poslušalci močno prestrašili, saj so spoznali, da so Satanovi otroci.
13 Jaz sem Luciferju ukazal, naj molči, in začel pojasnjevati: »Ti, Lucifer, povej nam, kdo te je ustvaril? Ali si bil od večnosti ali si bil ustvarjen s strani tega Boga, ki te je premagal, prikoval in tvojo dušo spremenil v vidno materijo?« Tu je Lucifer molčal.
14 Nadaljeval sem s pojasnjevanjem in rekel: »Tvoje molčanje pove vse; kajti, če bi bil večni Bog, bi protestiral proti temu, da si bil ustvarjen od Boga, ki te je premagal. Če bi bil od večnosti in ne ustvarjeno bitje, potem nikoli ne bi mogel biti premagan, ker bi imel v svoji oblasti večno temeljno moč. Toda prav v tem je tvoja nemoč, ker je vsemogočnost v pravem, pravečnem Bogu, medtem ko si ti lahko storil le to, kar ti je dovolil Bog, ki te je ustvaril. Res je, da si ustvaril duhove, vendar nisi njihov oče, temveč le njihova mati, kajti ti si le ženska in ne moški. Da bodo poslušalci to verjeli, te bom razkril, kakršen v resnici izgledaš kot pra-prvotna stvaritev iz Boga.«
15 Ob teh besedah je zmaj znova začel silovito rjoveti, se besno nebrzdano vesti ter protestirati proti temu nasilnemu dejanju.
16 Jaz pa sem iztegnil roke in rekel: »Naj izgine ta fantazijska podoba in naj se pred nami pokaže resnica!« V tistem trenutku je zmajeva podoba izginila in pred očmi poslušalcev je stala čudovito lepa ženska.
17 Družbo je prevzelo razburjeno začudenje in vsi so rekli: »Nekaj tako veličastnega, tako nebeškega svet še ni videl. Človek bi se lahko zaljubil vanjo in jo častil kakor boginjo, če ne bi v tej veličini - ki se kaže kot božanska modrost in vsemogočnost - že

spoznali zla, in to satanskega zla, ter ga že zelo boleče okusili.«
18 Ko se je začudenje nekoliko poleglo, sem dal znamenje za mir in nadaljeval: »No, ti veličastna Satana, povej nam: ali imajo žene otroke brez mož, ali pa si ti pri tem izjema?« Ob tem vprašanju sem za trenutek obstal in čakal. Satana je gledala v tla in molčala.
19 Toda rekel sem ji: »Ali ne vidiš, da je bilo s teboj ob tvojem padcu enako, kakor je danes? Imela si nalogo naseliti svet z duhovi, ki jih je večna Ljubezen po tebi poklicala v bivanje. To seveda ni bilo snovno kakor danes, temveč je volja Božje Ljubezni po tebi ustvarila duhove, tako številne kakor jutranje rosne kaplje na travi. Toda ti si bila tista, ki je rojevala, ne pa spočenjala. In to se je lahko zgodilo samo po ponižni ljubezni Boga, tvojega soproga, po katerem si tudi ti prišla v bivanje. Ko pa si postala uporniška, prevzetna in si zapustila ponižno ljubezen, sta spočenjanje in tudi rojevanje prenehala. Povej pošteno: ali ni bilo tako?«
20 Satana je spet molčala in gledala v tla, kakor da je bila prikovana. Zato sem nadaljeval: »Zdaj praviš, da so ljudje tvoji otroci in da imaš pravico, da jih pokvariš. Če ne bi bila nekoč ustvarjena kot del Boga, kot del Njegove ljubezni, ki je potem postala hudobna, bi morda imela pravico tako govoriti. Toda ti si bila vzeta iz Boga, ustvarjena od Boga in imela si nalogo, da izpolniš tisto, za kar si bila namenjena. Ker pa kot ustvarjeno bitje nimaš prvotne pravice, da karkoli, kar je Bog ustvaril po tebi, razglasiš za svojo lastnino, je tvoja naloga le, da služiš Bogu in Ga ljubiš, ne pa, da kot hudobno bitje pokvariš Njegove otroke in jih narediš podobne sebi. Ker so oblikovani iz tvoje duše, duševno in telesno, je prav Božja ljubezen tista, ki te želi postopoma voditi nazaj skozi dušne delce ljudi in te odrešiti.«
21 Ob tej izjavi je Satana udarila s stopalom tako močno, da je nastalo silovito potresanje, ki je poslušalce napolnilo z grozo. Jaz pa sem iztegnil roke in ji zapovedal, naj se umiri, kar je takoj ubogala - pravzaprav je morala ubogati, saj sem ohromil njeno moč.
22 »Tako se je zgodilo in nič drugače. Zdaj govori ti, Satana, ali je res tako, kakor sem Jaz v skladu z resnico razodel!«
23 Takrat je Satana dvignila oči, ki jih je imela zazrte v tla, in se polna ognja začela pripravljati, da mi bo nasprotovala, kar sem mirno dopustil. Nato se je začela z veliko patetiko hvaliti, da je vendarle mati, in da ima kot taka enake pravice do otrok kot Bog, še toliko bolj, ker je človeško telo skupaj z dušo pravzaprav telo njene duše, ki se ji nenehno krade in uporablja proti njeni volji. Rekla je, da ima zato enake, če ne celo večje pravice do otrok kot Bog, saj jih je rodila in oblikovala iz svojega telesa. Tako, da naj bi imela pravico do vseh ljudi v vseh svetovih in stvarjenjih, ki izhajajo iz nje.

24. Obračun Očeta s Satano

(Voditeljev vsemogočen odgovor. Satana in njeno notranje zlo. Rajski razgled s hriba.)

1 Nato sem se dvignil, da bi se odločno odzval na te pravice Satane, in ji rekel: »Veš kaj? Pravkar sem ti razložil, da nisi božanstvo iz same sebe, temveč bitje, ustvarjeno od Boga, in da moraš storiti tisto, kar ti je rekel Tisti, ki te je ustvaril kot svoje orodje. In zdaj govoriš o materinskih pravicah do svojih otrok. Poslušaj, nepopravljivo bitje: ali je dolžnost mater, da pokvarijo svoje otroke in jih preoblikujejo v hudiče in satane? Ali ne veš, da imajo ljudje pravico odvzeti materam otroke, ki jih vzgajajo v tatove, roparje, morilce in odpadnike človeštva, in jih dati pod drugo oskrbo in vzgojo?! Kaj imaš povedati glede tega?« Tu je Satana molčala in gledala v tla in si ni upala dati nobenega odgovora.
2 Zato sem nadaljeval: »Vidiš, takšna mati si kot črna vrana, saj hočeš iz svojih domnevnih otrok ustvarjati le zlo, in ko bodo nazadnje vstopili v svet duhov, se boš kot kruta tiranka veselila njihove nesreče. Takoj izgini iz vidika Mojih oči, ti neumna kača peklenske hudobije!«
3 Božanska veličina se je takoj spet spremenila v zmajevo podobo in je izginila s strašnim rjovenjem in topotanjem, kar je povzročilo močno tresenje zemlje in prestrašilo skupnost.
4 Obrnil sem se zdaj k občestvu in rekel: »Poglejte, dragi otroci, kako dejansko stojijo stvari! Treba je imeti božansko potrpežljivost, da se kače ne kaznuje. Drzna in lažniva uporabi vse, kar ji lahko pomaga doseči njene cilje. In večina ljudi z veseljem sledi zapeljivim željam svoje narave, zato je na svetu toliko zla, ki napolnjuje srca ljudi z grehi in zločini proti Bogu in bližnjim. Pokazal sem vam vzrok pokvarjenosti sveta in dobro je, da si to zapomnite, da nikoli več ne storite greha.«
5 Nato sem rekel: »Naše prvo srečanje je mimo. Tokrat sem bil edini, ki je ukrepal. Zdaj bodo sledila druga srečanja, ki bodo od vas zahtevala, da izpolnite določene naloge. Na gori bomo ostali še eno uro, da boste lahko uživali v čudovitem razgledu, ki se razprostira pred vašimi očmi.«
6 Šele zdaj so poslušalci opazili rajsko pokrajino in kraje, ki so se razprostirali pred njihovimi očmi. Popolnoma so bili očarani nad veličastnostjo, ki se jim je razkrila, in glasno so se čudili nikoli prej videnim prizorom, ki so, kakor v čarobni sliki, prebudili njihovo domišljijo. Jaz sem jih pustil mirno opazovati in občudovati te lepote, sam pa sem se pogovarjal z Martinom Luthrom, ki je sicer videl pokrajine, a so bile njegove oči, ušesa in srce vseeno pri Meni. To je tudi Mene spodbudilo, da sem mu v glavnih potezah povedal nekaj lepih zgodbic iz teh pokrajin, seveda le tistih, ki so se nanašale na vodenje Mojih otrok tam.
7 Po eni uri sem rekel, da je prišel čas, da se odpravimo in se vrnemo v dolino, na kar

so se vsi pripravili, da se po dani besedi odpravijo.
8 »Naprej otroci! Ponovno začenjamo našo pot!« sem končno zaklical k družbi, in hitro smo se po pobočju spustili v nižino, ki se jim je zdela povsem drugačna kot prej, ko so začeli vzpon na hrib. Kajti njihove misli so postale mnogo bolj duhovne in hrepeneli so po Bogu; s tem so tudi izostrili svojo duhovno zaznavo, oplemenitili srca, in ljubezen je dvignila njihove prsi k Bogu, ki je šel pred njimi, čeprav so si ga zamišljali visoko v etrskih višavah. Ko smo prišli v nižino, smo šli naravnost na cesto, ki je bila bela kot sneg in se je vila skozi dolino.

25. Očetovo zadovoljstvo nad dobrodelnostjo otrok

(Vas revnih in ubogih, ki kot cigani nadležno prosjačijo. Ljubezniva gostoljubnost, oblačenje in sprejem teh v skupnost, ki jih nato angeli poučujejo v božji nauk. Voditeljeva naklonjenost do dobrodelnosti.)

1 Potem ko smo hodili dobri dve uri, smo prispeli do vasi, ki je bila videti zelo revna. Kajti družbo sem znova vodil v kraje revščine in bede – zato ta sprememba pokrajine. Ko smo prispeli v vas, je k nam prišlo veliko revnih, napol oblečenih in razcapanih ljudi, ki so prosili za pomoč in kruh. Ustavil sem se in družbi povedal, da si bomo tu za nekaj časa odpočili, ne da bi jih pozval, naj se izkažejo z dobrodelnostjo. Utaborili smo se na velikem travniku ob vasi in z notranjim vzgibom sem pustil, da so vaščani pri družbi zelo prizadevno prosili in beračili, sam pa nisem rekel ničesar, kakor da ne bi ničesar opazil.
2 Kratek čas je družba gledala Mene, kaj bom rekel in odredil glede revnih vaščanov, ki so bili nadležni kakor cigani in so prosili za vse, kar si je bilo mogoče zamisliti. Ker pa nisem niti pogledal in se je zdelo, kakor da ti razcapani vaščani za Mene ne pomenijo ničesar ali da sploh ne ganejo Mojega srca k dobrodelnosti, je vstal starejši mož in rekel: »Dragi bratje in sestre, mislim, da naš vodja očitno nima ne oči ne ušes in ne srca za uboge prebivalce tega kraja, da bi videl, ali bomo pokazali, ali imamo sočutje do teh revežev. Jaz bi že segel v svoje zaloge, če me spoštovanje do njega ne bi zadrževalo. Ker pa on glede tega ničesar ne stori – kakor da bi nas hotel spodbuditi, da tem ubogim pomagamo sami od sebe – bomo to storili sami.«
3 Oni so ubogi, žejni in lačni; mi pa imamo vsega dovolj. Zato predlagam: ravnajmo s temi ubogimi tako, kakor je naš vodja ravnal z nami! Dajmo jim jesti in piti, in kdor ima oblačila, ki jih lahko pogreša, naj jih podari, da bomo te napol gole in razcapane brate oblekli in jih naredili sebi enake. Bratje! Sestre! Po mojem mnenju tukaj je področje, kjer se lahko vadimo v dobrodelni ljubezni do bližnjega. Naprej! Bratje in sestre, vsak naj ravna po svojem najboljšem znanju in vesti ter se izkaže v ljubezni do bližnjega.
4 Komaj je bilo to izrečeno, so zagledali množico ljudi, ki so iz bližnjih, na gričih ležečih revnih koč hiteli navzdol proti družbi. Ko je starec to videl, je rekel: »No, no, poglejte,

koliko ubogih ljudi skriva ta kraj! Toliko bolje - več ko je revežev, več dobrega lahko storimo, saj nas je dovolj in nikakor nismo revni. Če bi nam za razdeljevanje zmanjkalo potrebnega, se bomo obrnili na našega vodjo s prošnjo, naj nam pomaga. On je namreč med nami zelo mogočen gospod in dovolj je, da vidi našo iskreno dobrodelno voljo, pa nam bo v stiski gotovo pomagal. Zato vam predlagam: vsak naj po svoji najboljši volji in zmožnostih stori toliko dobrega, kolikor more. Prepričan sem, da bo to najboljša zahvala našemu ljubljenemu Očetu Jezusu, ki nam je že storil toliko dobrega po svojem vzvišenem služabniku, ki kot naš vodja prebiva med nami.«
5 Po tem nagovoru je glasno vzkliknil: »Naš Oče Jezus je učil: ›Kar ste storili najmanjšemu izmed Mojih otrok, to velja pri Meni toliko, kakor da bi Meni storili!‹ Zato storimo dobro in plemenito tem ubogim otrokom našega Očeta Jezusa, kolikor in kakor nam je le mogoče.«
6 Komaj so bile te besede izrečene, je vsak takoj pobrskal po svojih zalogah, da bi videl, kaj lahko prispeva, in niti malo se niso čudili, da je bilo kruha in vina v izobilju. Zato je nastalo živahno dogajanje, kakor na velikem trgu, saj je vsak spoznal, da se je tu zgodil čudež in da je dovolj kruha in vina za razdeljevanje, da bi te uboge ljudi lahko obdarili, da bi se nasitili in odžejali. Zato so jim rekli, naj se postavijo v vrste, da ne bi kdo ostal brez. To so voljno storili in ubogi so se kmalu razporedili v več vrst. In začelo se je prizadevno deljenje kruha in vina, dokler niso bili vsi siti in zadovoljni.
7 Ko je bilo razdeljevanje končano, je starec znova vstal in rekel: »Bratje in sestre! Gotovo je, da ima marsikdo med vami dvojna oblačila – čemu jih v nebesih pri Očetu potrebuje? Tam bomo prejeli svatovska oblačila, kajti tam bomo našli ženina naših duš. Zato vam predlagam: vsak naj da vse, kar ima odveč, tem ubogim, in tako bomo ravnali natanko po besedah našega ljubljenega Očeta Jezusa v govoru na gori. Torej, bratje in sestre, storimo to; ravnajmo kakor brat z bratom, sestra s sestro – in to je do teh ubogih v našem sedanjem položaju edino pravilno.«
8 Tudi ta predlog je bil dobro sprejet in vsak je storil, kar je lahko, tako da se je kmalu zbrala druga enakovredna množica več kot 10.000 ljudi, lepo oblečenih in dobro nahranjenih.
9 Šele zdaj sem vstal in stopil k družbi ter rekel: »Otroci! Vaša dobrodelnost je ganila Moje srce in zaradi nje ste mi postali še dragocenejši in ljubši. Samo tako naprej! In vaš vstop v nebesa bo veličasten. Potrudil sem se, da sem bil med vami res dejaven, ko ste ravnali po Mojih besedah, in res ste storili prav. Ker pa imajo ti zdaj oblečeni in siti ljudje zelo skromne domove, jih bomo vzeli s seboj na našo pot v nebesa, saj s tem ničesar ne izgubijo, ampak bodo z našo prehrano povsem dobro preživeli in bodo z veseljem ostali med nami. Zato bom dal angelom ukaz, naj jih poučijo, da bodo imeli eno in isto vero in postali nam enaki.«
10 Po teh besedah so angeli s primerno spoštljivostjo stopili pred Mene in tiho čakali ukaz. Ko so ga prejeli, so se nemudoma odpravili k novo sprejetim bratom in sestram

ter jih temeljito poučili o namenu in cilju človeka. In tako smo tukaj naredili dober ulov. Pridobili smo veliko dobrih duš.

26. Osvojitev trdnjave v gorski soteski

(Prehod skozi gorsko sotesko; srečanje z vojaki; odločilen odgovor vodji stražarjev trdnjave; razorožitev vojakov in zasedba trdnjave roparskih morilcev)

1 Ker je bil kraj zelo reven, so ga prebivalci radi zapustili. Še posebej tudi zaradi tega, ker so prišli do hrane, ki jim je izjemno teknila. Ko je bilo vse končano, smo se odpravili naprej in potovali več ur. Končno smo prišli v gorsko sotesko, ki se je raztezala približno pet ur hoda. Tukaj nas je nenadoma presenetila enota vojakov, ki nas je obravnavala kot sovražnike in zahtevala, da gremo z njimi, da bi nas legitimirali. Hoteli so, da se odpravimo v trdnjavo, ki so jo zgradili v tej soteski, da bi nadzirali prehod, in da bi nas temeljito zaslišali, kaj nameravamo storiti s tako številčno skupino.
2 Nato sem stopil naprej in rekel: »Bratje in prijatelji, lahko vidite, da smo neoboroženi in zato nimamo sovražnih namenov. Pustite nas, da gremo v miru skozi – če pa bi prišlo do boja za oblast, se bo naše orožje izkazalo za močnejše od vašega, kajti vidite, da nas je vsa soteska polna. Kaj bi lahko storili proti nam, ko pa vas lahko premagamo v hipu? Zato bo za vas najbolje, če nas pustite pri miru, tako kot vas pri miru puščamo tudi mi.«
3 Vodji ta pripomba ni ustrezala in je rekel: »Brez našega poveljnika trdnjave ne morem sprejeti nobenih odločitev, zato naj tisti, ki je med vami prvi, pride z nami, pa bomo videli, kaj bo rekel naš poveljnik.«
4 Na to sem mu odgovoril: »Poslušaj prijatelj, nisem noben podložnik, temveč sem mogočen poveljnik, pred katerim se mora vse prikloniti. Zato ne morem sprejeti tvojega predloga; če pa želiš kaj od Mene, pokliči svojega poveljnika k Meni in mu bom že povedal, kdo Jaz sem.«
5 Ta odgovor je bil vodji dovolj; takoj se je s svojo enoto postavil pred nas, pripravljen na napad, in nam zagrozil. Jaz pa sem dal spremljajočim angelom znamenje in v naslednjem trenutku so bili vojaki razoroženi ter s tem nesposobni za boj.
6 Vodjo sem vprašal, ali nima več želje, da bi nas napadel, ko pa je še pred nekaj minutami tako samozavestno nastopil proti nam. Ta je zdaj naredil kislo-grenak obraz in dejal: »Takšno je naše povelje, da tako ravnamo, zato tudi proti vam nisem mogel ravnati drugače. Zdaj pa vidim, da ste nadvse mogočni duhovi, zato je z vami najbolje ne začenjati ničesar.«
7 (Jaz:) »Da, prijatelj, zakaj nisi prej spoznal, da smo mogočni duhovi? A še vedno misliš, da nas lahko z nekaj vojaki premagaš? Oh, to vam ne bo uspelo! Nasprotno, mi smo vas premagali in brez težav bomo vdrli v vašo trdnjavo in jo uničili. Niste nič drugega kot roparji in morilci, mi pa smo uničevalci roparskih gnezd. Torej pojdite pred

nami, pripeljite nas do vašega roparskega in morilskega gnezda in sporočite, da bom prišli.«
8 Roparji in morilci, ki so stali v vojaških uniformah - seveda še vedno tako imenovani kot na Zemlji, saj v duhovnem svetu nihče ne more biti ubit - so bili povsem prestrašeni zaradi tega načrta in so pohiteli v trdnjavo, da bi poveljniku sporočili, kaj se jim je zgodilo, ter da smo na poti, da uničimo njihovo trdnjavo, ker smo bili napadeni in s tem prizadeti.
9 Poveljnik je hitro zaprl vrata trdnjave in zasedel vse dostopne poti, da ne bi mogli vstopiti. Jaz pa sem poznal skrivni podzemni vhod, zato sem rekel: »Naj družba počasi pristopi k vratom trdnjave in zahteva vstop. Medtem bom Jaz z angeli vstopil v trdnjavo skozi skrivni vhod, da ne bi pritegnil pozornosti kdo sem, saj se mora pred Menoj vse umakniti in ubogati, ter bom v najkrajšem času odprl vsa vrata in spustil družbo noter.« Tako je bilo tudi storjeno, in trdnjava je kmalu napolnila z družbo, ki je vstopila.

27. Jezusovo poučevanje o razmerah v duhovnem svetu

(Voditeljeva vprašanja poveljniku trdnjave: kdo so in kakšno je to njihovo delo; neresničen odgovor; resničen odgovor voditelja; razlaga razmer v duhovnem svetu; katere knjige se bodo brale v prihodnosti.)

1 Tedaj sem dal privesti premagane roparje-morilce v vojaških oblačilih, ki jih je bilo več kot 3.000, in rekel: »Povejte mi resnico! Kakšna je tukaj vaša naloga?«
2 Na to vprašanje mi je poveljnik trdnjave odgovoril: »Mi smo vojaki in varujemo to sotesko, da noben sovražnik ne more prodreti skoznjo, da bi plenil in ropal deželo.«
3 »Dobro,« sem mu rekel, »potem mi povej, kdo te je postavil sem, da varuješ to sotesko?«
4 Na to mi je odgovoril: »Deželni gospod, ki vlada tej veliki pokrajini, ki se razteza proti vzhodu.«
7 »V redu, zdaj pa mi povej kako mu je ime in kje prebiva?«
8 Na Moje vprašanje ni znal odgovoriti in je rekel: »Tukaj v duhovnem svetu ni tako kot na Zemlji. Rekrutirajo te, dajejo ti ukaze in opravljaš svojo dolžnost. Več ti ne morem povedati, ker sam ne vem nič več.«
9 (Jaz) »Aha, tako! Ničesar več ne veš? Če pa ti povem, da je vse, kar si mi povedal, povsem po navadi tatov in roparjev izmišljeno - kaj mi imaš na to odgovoriti?«
10 (Vodja) »To ni mogoče. Povedal sem, kar vem, več pa ne vem.«
11 (Jaz) »Tudi prav, potem te moram poučiti o tem, kar vem o tej trdnjavi - zato poslušaj resnično zgodbo: Ti si ropar in morilec. Kot tak si z Zemlje prispel sem in si okoli sebe zbral enako roparsko drhal, kakršen si sam. In z združenimi močmi ste zgradili to trdnjavo, v kateri si sam svoj deželni in trdnjavski gospod ter ropaš popotnike,

ki potujejo mimo, kakor in kjer jih s svojimi pomagači najdeš, in tu kopičiš zaklade na zaklade iz ropa in napadov. Zdaj pa se je tvoj vodja lotil napačnega in zato si postal Moj ujetnik skupaj s svojo celotno posadko. Si slišal? To je popolnoma resnična zgodba o tvoji trdnjavi in tvojem poveljstvu. Ostalo bo kmalu sledilo.«
12 Nato sem poklical spreobrnjene roparje, ki so se mi pridružili, kar se je zgodilo v nekaj minutah, in jim rekel: »Ti ujetniki so roparji, tako kot ste bili vi, zato boste najbolje vedeli, kaj je storiti z njimi. Zato jih prepuščam vam.«
13 Skesani roparji so zdaj rekli: »Dragi prijatelj, naša namera je, da se z njimi stori enako, kot ste vi storili z nami, in zato jih bomo predvsem osvobodili njihovih okov, da se ne bodo med nami počutili kot ujetniki.«
14 »Dobro, dovoljeno vam je, da z njimi ravnate po svoji presoji. Jaz vam ne bom postavljal ovir. Ravnajta po najboljšem znanju in vesti in vse bo prav. Kajti, če delate iz ljubezni do bližnjega, se nikoli ne more zgoditi napaka.«
15 Po teh besedah sem roparje zapustil in se obrnil k Martinu Luthru ter rekel: »Glej, pustim ljudem, da sami ukrepajo, da postanejo samostojni. Kajti po ukazu vsak stori, kar mu je bilo naročeno. Če pa mora delovati sam od sebe, je prisiljen razmisliti, kaj mu je storiti, da bo sprejel prav odločitev in to dobro izvedel. Kajti skozi prakso postane človek pri ravnanju samostojen in mojster pri izvrševanju. Pustimo torej roparjem, da koristno uporabijo svoja pridobljena spoznanja. Mi pa si bomo malo ogledali veliko trdnjavo, kajti tam bo marsikaj, kar bo pritegnilo našo pozornost.«
16 Nato smo zapustili roparje in se odpravili k ogledu notranje ureditve, ki je bila zelo obetavna. Najprej sem jih vodil v stanovanje poveljnika trdnjave, ki je bilo zelo prostorno in sestavljeno iz številnih sob. Seveda so si ta ogled lahko privoščili le redki, ki so bili okoli Mene. Velika množica številnega ljudstva je zapolnila vse proste prostore trdnjave in čakala na izid našega ogleda, ter kaj bo z roparji storjeno.
17 Stanovanje poveljnika je bilo veličastno, kajti vse, kar je bilo lepo in ukradeno, je poveljnik razporedil kot v muzeju, da bi bilo vedno pripravljeno za ogled in da bi se oči ob tem spočile.
18 Tukaj moram podati nekaj pojasnil o ureditvi duhovnega kraljestva, da bralci ne bi resnične zgodbe o vodenju Martina Luthra in njegovih vernih tovarišev šteli za izmišljotino Mojega pisca, temveč bi spoznali, da je duhovni svet enak kot na Zemlja; kar je zelo dobro znano spiritistom iz duhovnih razodetij, ni pa to znano preostalim ljudem, ki se ne ukvarjajo z ničemer drugim kot le s tem, kar so jim povedali duhovniki. Vse drugo, česar duhovniki ne pridigajo, se jim zdi zanič in krivično, vendar nikoli ne razmišljajo sami, ali bi kaj od tega lahko bilo res.
19 Ali nisem učil: „Vse preizkušajte in dobro zadržite!“ (1Tes 5,21)
Torej delajte in se zavedajte, da ni vse, kar se sveti, zlato! Vaši verski učitelji so preveč fanatični in nestrpni. Če bi bili Moji pravi služabniki, bi jih Jaz razsvetlil, da bi vam Moj čisti nauk predstavili tako, kot bi Jaz želel, da je predstavljen. Preveč se zanašajo na

črko besede ali se zadržujejo pri zunanji lupini, medtem ko notranjost, jedro, ki predstavlja duha, ostaja nerazumljeno, in zato pride do napačnega nauka.
20 Jaz sem duh in kot tak vam dajem le duhovno hrano, in prav ta nosi v sebi večno življenje. Kaj naj rečem o rimskih človeških postavah? One so zla bolezen za duhovno življenje vernikov in povsem brez vsake prave osnove. In zato so predvsem rimski in pravoslavni verniki najbolj nesrečni, ko vstopijo v duhovno kraljestvo. Zato sem dovolil, da neverni socialdemokrati rastejo in se razvijajo, da bi odvedli zaslepljene in fanatične ljudi stran od cerkve. Kajti bogokletnika in dvomljivca - če je bil prej vernik - je lažje spreobrniti kot fanatičnega cerkvenega sledilca, ki ne dovoli, da kdo govori, in vse, kar ni po besedah duhovnikov, razglasi za krivoverstvo.
21 Še malo časa in gnil grad lažnega duhovništva, bodisi v okrasju ali brez njega, bo prenehal obstajati. In le Moj čisti nauk vam bodo učili Moji lastni služabniki, medtem ko bo vsa prejšnja laž uničena, a ne po človeški volji, temveč po Moji volji, da boste jasno videli, kaj je dobro in kaj slabo. Kajti samo tista knjiga, ki bo ostala, bo prepoznana kot dobra. Vse ostalo, naj bodo knjige, časopisi ali karkoli drugega, kar vam preprečuje, da bi mislili Name, bo spremenjeno v zrak in ne bo nikjer več vidno, saj drugače nikoli ne bi mogla nastati čreda, združena s svojim pastirjem Jezusom.
22 Naj vam bo kot opozorilo rečeno, da bodo knjige, ki jih bom preko Mojega medija, ki vam to razkriva, podal, dobre in bodo same zase predstavljale del prihodnje knjižnice, naj vam bo to povedano kot vnaprejšnje opozorilo. Ne gre za to, da bo ta medij sam pisal knjige, temveč želim povedati, da so te knjige, ki vam jih on v ločenem oznanilu predloži, dobre in vsebujejo pravi nauk, in tako boste vedeli, kako se jih lotiti.
23 Če se vrnem k ureditvi v duhovnem svetu moram še povedati, da je človek sam ustvarjalec svojega bivališča v duhovnem svetu. Čim nižji je njegov značaj in čim slabše so njegove lastnosti, tem bolj revna je pokrajina in bivališče, ki si ga lahko iz sebe ustvari.
24 Zatorej: čim več je ljubezni, ponižnosti in zavesti duhovne skupnosti, tem svetlejša in modrejša - ter tem lepše in veličastnejše je njegovo duhovno prebivališče. Podobno je, če hočemo svetno rečeno narediti primerjavo: kakor razlika, ki se razvija med trdno temno nočjo in vse večjo svetlobo vse do opoldanskega sonca. In takšno je tudi celotno bistvo človeka: od temnega pošastnega bitja navzgor do angela, ki se sveti kakor sonce; in temu ustrezno tudi to, kar si sam ustvari in izoblikuje.
25 Človek je torej po svojih krepostih ali pregrehah Božji otrok ali satanov otrok - hudič duhovnega sveta. Kajti človek se v duhovnem smislu ne more več skrivati za mesenim telesom, temveč tak, kakršen je v sebi, takšen je tudi navzven in tako živi ter deluje, saj hinavščina in pretvarjanje po odpadanju mesene ovojnice nista več mogoča. In tako človek v vsem - tudi pri ustvarjanju svoje pokrajine, svojega bivališča in vsega, kar potrebuje - stoji pred seboj po svoji notranji vrednosti, kajti vse si mora ustvariti iz samega sebe, iz svoje notranjosti, medtem ko je v telesu ustvarjal z rokami. Toda ko je

enkrat ustvarjeno, to zanj tudi dejansko obstaja kot resničnost, medtem ko materialni svet za duha ne obstaja več.
26 Iz tega si lahko predstavljamo razliko med angelom, obsijanim s sončno svetlobo, in povsem temačnim zanikovalcem Boga ter zločincem, ki vztraja v grehih. Kajti svetloba - to ustvarjanje iz samega sebe - izhaja iz Božjega Duha v človeku. Če pa je človek popolnoma v temi, nima ljubezni, nima kreposti, nima del usmiljenja do bližnjega, in zato nima svetlobe, ker ga Bog obravnava tako, kot je notranje oblikovan, glede na njegove vrline ali slabosti in lastnosti.
27 Zato tudi odgovori mnogih duhov pri spiritističnih seansah, da nimajo svetlobe, kar za vas pomeni toliko, da imate opravka z nizkimi, hudiču podobnimi bitji. Od takšnih ne boste izvedeli ničesar drugega kot laži, saj se iz vas norčujejo. Zato jih morate sami poučevati, njihovim izjavam pa ne pripisovati nobene teže.
28 To kratko pojasnilo je bilo potrebno, da stanja v duhovnem svetu, kakor vam jih tukaj opisujem, ne bi imeli za domišljijo. Če pa Meni ne verjamete, berite spiritistične knjige ali sami obiščite krog, kjer prihaja do manifestacije duhov – tedaj se vam bo to, kar je tukaj povedano, zdelo resnično in pristno. Vsak izkušen spiritist vam bo to potrdil. Tako torej mora biti, in s tem naj bo o tem dovolj rečeno.

28. Priprava na spreobrnjenje roparjev

(Ogled izropane grajske trdnjave in prostorov trdnjave; uničenje trdnjave; preobrazba grajskega območja in soteske v ravno polje; zaužitje obroka)

1 Ogledali smo si lep, zelo pomemben muzej poveljnika trdnjave, ki ga je opremil tako, da je ropal mimoidoče duhove. Nato smo nadaljevali pot skozi različne velike prostore, ki so bili bivališča drugih roparjev, in vse je bilo videti zelo lepo; kajti z naropanim blagom se je lahko bahati.
2 Ne bom vam zamolčal, da so imeli roparji tudi svoje žene in da so te morale z ujetniki deliti isto usodo. Ko smo prehodili vso trdnjavo, smo se vrnili na kraj, kjer so se spreobrnjeni roparji pogajali z ujetniki.
3 Ko smo se na prizorišču znova pojavili, so nas ujetniki hudo zmerjali, češ da smo vdrli kakor roparji in da zdaj plenimo po njihovih skladiščih, ne da bi imeli do tega kakršno koli pravico. Zato niso hoteli nič slišati o tem, kar so jim prigovarjali spreobrnjeni roparji in so zahtevali, da jih ponovno uvedejo v njihove pravice kot gospodarje trdnjave.
4 Zato sem se približal vpijočim in rekel: »Kakšne pravice pa imate do te trdnjave? Saj ste vendar rekli, da ste le najeti najemniki deželnega gospoda. Če pa je tako, potem niste nikakršni gospodarji, temveč se ujetniki, od nas premagani, in kot taki nimate kaj ukazovati, ampak morate ubogati to, kar bomo z vami sklenili. Sicer pa smo vas pripravljeni takoj izpustiti na svobodo, če se lahko izkažete, da ste res to, za kar se

izdajate.«
5 Ta odločen govor je kričače spravil k pameti. Spoznali so, da imajo opraviti z nekom, ki se jim zna postaviti po robu. Zato so najprej umolknili, nato pa začeli znova trditi, da jih je treba pustiti v trdnjavi, ker jo morajo varovati, in naj jih zato pustimo pri miru ter gremo svojo pot; saj nam niso storili ničesar, le malo so nam zagrozili, mi pa smo to takoj vzeli kot vojno napoved, jih napadli, premagali in zavzeli trdnjavo.
6 Pojasnil sem jim, da po vojnem pravu v duhovnem kraljestvu nimajo pravice govoriti, saj so to pravo sami uvedli v svoji trdnjavi in ga vestno izvajali, kar dokazuje veliki muzej iz naropanih predmetov. Zato naj se ne čudijo nad nami, če bomo zdaj njihovo trdnjavo uničili.
7 Nato sem dal angelom znamenje, in ti so se z naglim korakom podali k utrdbam, kakor da jih imajo namen porušiti, tekali so naokrog, medtem ko se je slišalo močno pokanje in bobnenje podirajočih se zidov.
8 Roparji so z grozo poslušali pokanje in bobnenje ter niso vedeli, ali je sploh mogoče, da bi angeli to zmogli, saj niso imeli nobenega orodja.
9 Nato sem poveljniku trdnjave in njegovim vodjem oddelkov rekel: »Pridite sem, da si skupaj z Menoj ogledate svojo trdnjavo, kako sedaj izgleda!«
10 Takoj so se vsi dvignili, tudi običajni vojaki, in šli z Menoj in Mojimi spremljevalci, da bi videli, kaj se je zgodilo. Kako so bili začudeni, ko niso videli več nobene utrdbe in je bila soteska prav tako napolnjena z zemljo. Niso verjeli svojim očem in so nas z začudenjem gledali, kdo smo, da smo lahko tako hitro spremenili podobo soteske in trdnjave v ravno polje.
11 Obrnil sem se k poveljniku trdnjave in rekel: »No, ali ne boš zahteval, da ti ponovno zgradimo tvoje roparsko gnezdo? Če pa imaš deželnega gospoda, pred katerim lahko vložiš tožbo proti nam, bomo šli k njemu in sprejeli svojo kazen. Tako se torej dvigni s svojo roparsko tolpo in nas vodi k svojemu deželnemu gospodu! Kajti glej, vse sem ti uničil; zdaj so tudi notranji bivalni prostori skupaj s tvojim domom in zelo dragocenim muzejem iz naropanih predmetov izginili do temeljev. Torej nimaš več ničesar, kar bi iskal ali pri čemer bi se lahko zadrževal.«
15 Poveljnik je prestrašeno pogledal proti kraju, kjer je stal njegov dom, in ker od vsega prejšnjega ni opazil ničesar več, je pred nami obstal kot ohromljen in nas s strahom v očeh opazoval.
16 Jaz pa sem mu rekel: »Ne boj se, ne delamo ti nič hudega, ampak sem le uničil tvojo iluzijo tukaj, da bi bil rešen svojih zmotnih predstav, ki si si jih ustvaril skupaj s svojimi pomočniki. Zdaj sta ti in tvoja tolpa osvobojena vsega, kar vam je bilo drago in ljubo, vendar ni prinašalo ničesar dobrega.«
17 Zdaj mi povej, kaj nameravaš storiti s svojo tolpo. Če se hočeš spreobrniti skupaj s svojimi tovariši, vas bom vzel s seboj in poskrbel za vse, kar potrebujete. Če pa imaš druge namene, mi to odkrito povej. Kajti mi nismo roparji niti vojaki in zato ne jemljemo

ujetnikov; iščemo le tisto, kar je izginilo iz Božjega ovčjega hleva. Če hočeš k Bogu, si pri Meni dobrodošel.
18 Če nočeš, potem si od nas svoboden. Kajti nikjer nas ne moreš tožiti, saj ne poznaš nobenega drugega gospodarja razen samega sebe. Jaz pa sem mogočen gospodar in pred Menoj se mora vse prikloniti. Če bi denimo spet kjerkoli zgradil novo trdnjavo, bodi prepričan, da te bom našel. In takrat boš doživel enako, kar se ti je zgodilo tukaj. Zato dobro premisli, kaj boš izbral. Od mene si svoboden.
19 Po teh besedah sem se Jaz obrnil k angelom, ki so že prišli k nam, in rekel: »Otroci! Dobro ste opravili svoje delo. Zato se bomo tukaj spet spočili in si privoščili malico. Pripravite torej potreben kruh in vino, a toliko, da bodo tudi ti žalostni prijatelji s svojimi prestrašenimi ženami imeli kaj jesti, preden se bomo odpravili, če se medtem ne odločijo, da bodo ostali z nami.«
20 Angeli so se z naglim korakom umaknili in izginili v bližnjem gozdu, ki je stal ob nekdanji trdnjavi, a so se po nekaj minutah ponovno pojavili, polni kruha in vina, ter vse položili pred Mene. Nato sem dvignil roke nad hrano, jo blagoslovil in naročil, naj se razdeli med vse, kar je bilo hitro opravljeno.
21 Nato sem rekel: »Jejte in pijte v čast Bogu, vašemu Očetu Jezusu, ki je tudi na zadnji večerji blagoslovil kruh, ga prelomil in rekel: 'Vzemite in jejte, in kadarkoli to storite, se spomnite na Mene!' Tako je tudi takrat blagoslovil vino, kakor ga Jaz danes, in rekel: 'Vsi pijte iz njega, kajti to je kri nove zaveze, ki bo za mnoge prelita za odpuščanje grehov.' Zato pijte danes v čast in spomin na ta zgodovinski, izjemno pomemben dogodek, ko se je pod kruhom izrazil Božji nauk, pod krvjo pa (se je izrazila) Božja ljubezen kot duhovni odsev. Sedaj pa sedite in sprejmite obrok.«

29. Kako hudiči postanejo angeli

(Pogovor angelov z roparji in kako se iz hudičev ustvarijo angeli. Poveljnik meni, da bi lahko kot nadhudobec postal nadangel. Roparji se pripravijo, da se obrnejo k dobremu. Govor vodje, da naj človek že v dobrih življenjskih razmerah živi po božjih zapovedih. Angeli poučujejo novo pokesane roparje.)

1 Tokrat so se angeli usedli k roparjem in z njimi veselo jedli ter pili. Roparji pa dobrega kruha in vina niso mogli dovolj prehvaliti in so vprašali angele, od kod so tako hitro priskrbeli toliko vsega. Angeli so jim povedali, da so visoki duhovi in da jim je zato na voljo vse, kar si le želijo, ter da se mora zgoditi vse, kar si želijo. A niso sami gospodarji te moči, temveč le izvajajo, kar jim je ukazano, in vse je mogoče le po moči od Boga, kateremu služijo.
2 Roparji so pozorno poslušali, kar so angeli govorili, in jih vprašali, ali bi tudi oni lahko postali to, kar so angeli. »Seveda!«, so odgovorili angeli, »Mi smo bili ljudje in grešniki,

kakor so ljudje, a smo se iskreno trudili izpolnjevati Božjo voljo, ko smo prišli v svet duhov in bili poučeni, kaj moramo storiti.«
3 Poveljnik je nato dejal: »Vendar vi ste bili mladi in voljni delati, saj še niste okusili razuzdanega življenja sveta, kar se vidi po vaši mladostni svežini in lepoti. Mi pa smo bili zgolj odrasli in deloma že stari, zato izgledamo pred vami kakor hudiči pred angeli.«
4 Angeli so se rahlo nasmehnili in rekli: »Ja, ja, nekako tako je bilo. A tudi mi smo bili različni ljudje in grešniki, med njimi taki, ki so se morali iz globin pekla povzpeti navzgor in so bili strašljivi na pogled. Poglej, vse to je izginilo, in čim višje smo se dvigali v duhovnosti, ljubezni in ponižnosti, tem mlajši in lepši smo postali. Tako lahko tudi vi postanete enaki, če boste želeli slediti zakonu ljubezni.«
5 Po tem pojasnilu je poveljnik svojim ljudem rekel: »Prijatelji! Pojasnilo o tem, kako se hudiči spremenijo v angele, mi je zelo všeč. Prepričan sem, da sem nadhudič, saj nisem nič boljši od hudiča in tudi lepši ne. Ko vas človek pogleda - in te veličastne oblike, dobi živ in resničen vtis o hudičih in peklu. Zato sem dobil željo, da iz nadhudiča postanem angel, in če bo mogoče, tudi nadangel.
6 Zato verjamem, da vam to ne bi škodilo; a vsak naj stori, kar hoče. Jaz sem kakor Rimljan, ki je rekel: `ubi bene, ibi patria` (to pomeni: kjer mi je dobro, tam je moja domovina). In v takšnem druženju ter ob nebeški hrani mi nikoli ne bo žal, da sem naredil ta korak. Ostanem pri svoji odločitvi. Kaj boste počeli brez mene, brez trdnjave, brez hrane? Svetoval bi vam, da ostanemo skupaj in se pustimo od teh hudičev, ki so postali angeli, v vsem poučiti in posvetiti v višje duhovno življenje, in gotovo nam ne bo žal, da smo naredili ta odločilni korak.«
7 Na to duhovito govorico poveljnika so preostali roparji rekli: »Čeprav nimamo nič proti temu, bi zdaj radi prisluhnili roparjem, ki so nas prej želeli poučiti in pokesati, ko mi še nismo želeli nič slišati, ker smo bili preveč navezani na svoje imetje in svojo trdnjavo. Zdaj, ko je vse uničeno in smo postali brezdomni berači, pa smo pripravljeni sprejeti vse, kar nam priskrbi kruh in zavetje. Samo želimo, da nam ti omenjeni nekdanji roparji povedo, kako zadovoljni so in ali pot ni pretežka. Šele potem se bomo odločili.«
8 Eden od angelov je takoj poklical skesane roparje k sebi in jim rekel, naj povedo svoje izkušnje, vse do začetka, da bodo bratje slišali, kako pri nas potekajo stvari.
9 Roparji so zdaj pripovedovali o vseh dogodkih, ki so jih doslej doživeli, kar so novi roparji poslušali z največjim zanimanjem. Ko so ti svojo zgodbo končali, so novi roparji sporočili, da želijo tudi oni ostati pri nas in se nam pridružiti.
10 Zdaj sem Jaz pristopil k njim in rekel: »Vi ste kot bogati: dokler imajo vsega dovolj, nočejo ničesar slišati o Bogu in pokori. Pride pa nesreča in postanejo berači, takrat jih seveda slišimo govoriti: ‚Moj Bog, pomagaj!' Ampak vsekakor je bolje slediti božji zapovedi, ko imaš polne žepe. Takrat lahko namreč delaš dobro, in takšni darovalci so pri Bogu zelo dobrodošli, saj imajo bogati redko sočutno srce in na skrivnem delajo dobro. Takšni darovalci, ki se pustijo hvaliti v javnih časopisih, v resnici niso dali ničesar,

saj je njihova nagrada javno hvaljenje, ki služi javnim, političnim namenom.
11 Enako velja tudi v duhovnem svetu: kdor dela dobro iz ljubezni svojega srca, je naredil več kot tisti, ki si samo premika ustnice. Drugače bi bilo, če bi javni govor služil namenu spodbujanja dobrosrčnosti - takrat bi govornik naredil veliko dobrega in prejel svojo nagrado.
12 Toda to vam naj ne bo v očitek, ker je vaše duhovno izobraževanje še vedno na najnižji stopnji in zato ne škoduje vaši naravi. Sedaj pa želim ukazati svojim služabnikom, naj vas naučijo vsega, in tako se bo tudi zgodilo!«
13 Angeli so takoj stopili mednje in poučili roparje o vsem, kar morajo vedeti, da bi se lahko pridružili naši družbi. Seveda jim ni bilo pozabljeno pojasniti, da je treba Boga prositi za odpuščanje storjenih grehov in kako to storiti, da bi prejeli odpuščanje.

30. Kraj bratske ljubezni

(Prihod v kraj, kjer vsi ljudje živijo v skupni bratski ljubezni; blagoslov jedi; angelska pesem hvale; uživanje dobih nebeško jedi v najradostnejšem razpoloženju)

1 Ko so angeli končali svoje poučevanje, smo se ponovno odpravili na pot in šli v pokrajino, o kateri je bilo že govora, da tam prebiva deželni gospod trdnjave. Ustavili smo se v velikem kraju in povprašali po gospodu tega kraja.
2 Prebivalci pa so rekli: »Nimamo nobenega gospoda, temveč smo sami bratje in sestre ter živimo mirno in srečno skupaj, kajti smo družinska skupnostna in vsak opravlja svojo dolžnost; tako živimo eden za vse in vsi za enega.«
3 Tedaj sem Jaz vprašal: »Ali je to vaše osnovno pravilo ali tudi udejanjate ljubezen do bližnjega? Glejte, nas je zelo veliko, vaš kraj pa je prav tako zelo velik, zato nam lahko postrežete s sadnim obrokom, saj so vaša drevesa precej polna zrelega sadja.«
4 »O, da,« so odgovorili, »to z veseljem počnemo, kajti letos imamo posebej veliko sadja. Ali potrebujete še kaj drugega? Radi vam damo, kar imamo, in pri nas ste dobrodošli.«
5 »Ste dobri ljudje in taki ne smejo ostati brez Moje nagrade. Pojdimo na veliko trato in vsi naj pridejo ven. Nihče naj ne ostane doma, prinesite pa dovolj sadja, da ga bomo vsi imeli dovolj, potem vam bom pripravil posebno presenečenje.
6 Prijazni prebivalci so pohiteli k drevesom in nabrali veliko količino najboljšega zrelega sadja, ga naložili na številne voze in prišli z njim k nam na trato.
7 Jaz sem takrat dal angelom ukaz, naj prinesejo kruh in vino. Angeli so izginili in po nekaj minutah prinesli toliko kruha in vina, da je lahko bila nahranjena tudi velika množica prebivalcev kraja. Seveda je veljalo, da je, kolikor se je družba večala, vedno več angelov prihajalo s kruhom in vinom in tako je bilo tudi zdaj. Lahko si predstavljate presenečenje domačinov, ko so videli izginjanje in ponovno pojavljanje angelov, ob tem

ko so prinašali darove in jih postavljali pred Mene. Ko se je to zgodilo, sem velel vsem, naj se usedejo, blagoslovil sem sadje, kruh in vino ter vse enakomerno razdelil. Ko je bila delitev končana, so se angeli ponovno zbrali pri Meni in se spoštljivo postavili na določeno razdaljo, čakajoč na Moj ukaz. Tedaj sem dal angelom ukaz, naj se postavijo v zbor in Bogu zapojejo hvalnico v čast obroka.
8 Ko je bil zbor oblikovan, sem rekel prebivalcem kraja: »Vi ste protestanti in zelo dobri ljudje. Zato vam bo danes dana velika radost.«
9 Tedaj sem velel angelom, naj zapojejo hvalnico, kar je vse, ki še niso slišali angelov peti, pripeljalo v največje začudenje, saj še nikoli niso slišali nečesa tako nebeškega.
10 Po končanem petju hvalnice sem dal postreči obrok, pri čemer jih je spet vse prevzelo začudenje, saj še nikoli niso jedli tako dobrega sadja, ker sem z Mojo sveto vsemogočno voljo njegov okus naredil nebeško dober. Posebej prebivalci kraja so bili polni hvale, saj so prvič v življenju okusili nebeško hrano.
11 Vsi so se veselili in med seboj klepetali ter si pripovedovali, kaj vse so doživeli. Namenoma pa nisem dovolil, da bi se pogovor obrnil na Martina Luthra. Šele, ko je bil obrok končan sem domačinom povedal, da bo nastopil vodja protestantov, zato naj bodo pripravljeni, da ga bodo poslušali.

31. Videz pokrajine odraža notranjost prebivalcev

(Nastop in govor Martina Luthra ter bučno pozdravljanje s strani krajanov. Ti so sprejeti v družbo. Potovanje v zelo skalnato pokrajino kot podobo notranjosti njenih prebivalcev. Preizkušanje vrlin bodočih nebeških otrok s strani fanatičnih katolikov. Ljubezen je Očetova sprehajalna palica.)

1 Po teh besedah je nastopil Martin Luther in jih pozdravil z naslednjimi besedami: »Dragi bratje in sestre! Kot ustanovitelj protestantske vere, dr. Martin Luther…«. Ob tem imenu se je razlegel bučen vzklik: »Živel naš učitelj in apostol reformacije!«
2 Ko so se vzkliki polegli, je nadaljeval: »Kot učitelj pravega Kristusovega nauka sem z vami delil veselje in žalost, kakor ju je prinašalo spremenljivo življenje. Po mnogih letih uspešnega dela je ljubi nebeški Oče odločil, da me pokliče k Sebi iz sveta zmede in preganjanja duhovnega življenja. Tukaj stojim pred vami in z veseljem vam lahko povem, da je moje življenje blagoslovljeno in da je moja nagrada velika, saj sem na poti k Očetu, kar je razvidno tudi iz spremstva mladeničev, ki so zapeli tako čudovito hvalnico Bogu za darovani in blagoslovljeni obrok. Tudi nebeško dober obrok vam dokazuje, da smo obdani z angeli in da napredujemo v Božji ljubezni.
3 Vaša pripravljenost, da nas pogostite s sadjem, je imela najboljši učinek na našega ljubljenega Voditelja, ki nas vodi k Očetu v Novi Jeruzalem. Zato je sklenil, da vam preko mene oznani, da sta vaša medsebojna ljubezen in ljubezen do Boga ter bližnjega

prepričali Njega, da vas vzame s seboj. Zato ostanite kar pri nas in pustite vse, kjer je. Drugi bodo že prišli v to pokrajino in zavzeli vaš kraj, medtem ko boste vi lahko šli z nami k Očetu Jezusu, kjer boste našli mnogo lepše in boljše stvari, kot tiste, ki jih puščate tukaj. Zato ne oklevajte preveč, temveč izkoristite redko priložnost in pojdite z nami!«
4 Prebivalci kraja si niso dali dvakrat reči, temveč so, ko je Martin Luther končal, vsi vzkliknili: »Hozana našemu Bogu in Odrešeniku Jezusu! Aleluja našemu ljubljenemu Jezusu, našemu Odrešeniku! Gremo, vsi želimo iti in nihče ne bo ostal zadaj! Kajti kar smo tukaj videli in doživeli, je dovolj velik dokaz, da si govoril resnico. Zato slava našemu učitelju vere, dr. Martinu Luthru!«
5 S tem je bil govor končan in tudi naše bivanje tukaj, zato smo se odpravili naprej, potem ko je naša človeška množica že dosegla 200.000 ljudi, proti drugi, zelo neprijazni pokrajini. Po večurnem pohodu smo končno prišli v zelo skalnato območje, kjer ni bilo prave rasti, temveč le divje razraščanje.
6 Rekel sem družbi: »Poglejte pokrajino! Kakršni so ljudje navznoter, takšno je tudi njihovo zunanje okolje, saj se je manifestiralo iz njihovega notranjega duhovnega življenja, in tako poglejte tukaj negostoljubno pokrajino duhovnega življenja njenih prebivalcev. Tu bomo morali izbojevati boj premagovanja naše narave, da ne bi ravnali krivično.
7 Doslej smo na našem velikem ribolovu zbrali protestante. Zdaj pa bo vaša potrpežljivost preizkušena proti nestrpnim rimskim fanatičnim duhovnikom in njihovim vernikom. Zberite se in zlo povrnite z dobrim, z ljubeznijo. Kajti prebivalci nebes morajo biti popolni v ljubezni, ponižnosti in potrpežljivosti, tako kot vaš Oče Jezus; sicer niso zreli za nebesa, kjer vlada le ljubezen. Zato sem vas pripeljal sem, da preizkusim vaše vrline.
8 Otroci Očeta morajo imeti le dobre vrline in ne smejo poznati razlik med ljudmi. Torej: ne sme jih zmotiti nobeno versko sovraštvo, noben narodno sovraštvo ali katerakoli druga zla dejanja do bližnjega, temveč morajo vse ljudi gledati enako, naj bodo prijatelji ali sovražniki. Kajti tako kot Bog ne pozna razlik med Svojimi otroki, tako si tudi vi ne smete želeti poznati razlik. Oni so vaši bratje in sestre, saj so prav tako otroci istega Očeta kot vi. Zato morate imeti do njih največjo potrpežljivost in zla ne vračati z zlom, temveč z dobrim. Kajti dokler so zli in delajo razlike med ljudmi, so v duhovni temi; in kdor v temi nima svetlobe, ga ne smete sovražiti ali obsojati, temveč ga prijazno vodite za roko in skozi ljubeznivo poučevanje izpeljite iz njegovega duhovnega labirinta.
9 Glejte, to je vaše poslanstvo na naši poti, in čim prej se boste izkazali kot otroci Očeta, prej bomo dosegli cilj naše preizkusne poti in prišli k Očetu. Morate biti polni ljubezni, in ko bo to doseženo, boste na koncu preizkušnje. Zato si zapomnite to odločilno poučevanje, kajti to je palica, s katero hodimo k Očetu ljubezni. Zdaj pa želimo preizkusiti svojo srečo, zato bomo pogumno krenili naprej, osredotočeni le na cilj

odrešitve teh ubogih duš.«

32 Edina cerkev, ki ponuja odrešitev

(Nebesa so tam, kjer so vsi ljudje bratje. Duhovna ustreznost premaganih slabosti pri človeku. Velik, a zelo revni kraj rimskih katolikov. Rimska cerkev kot edina, ki ponuja odrešitev? Papež kot Kristusov namestnik? Peter nikoli ni bil v Rimu; zgodovino potrjujejo sodobniki, ne pa kričanje in prepiranje.)

1 Tiha in vase zazrta se je velika skupina pomikala naprej, premišljujoč o veliki nalogi, ki jo mora biti človek sposoben opraviti, da bi dosegel nebesa in prišel k Očetu. Šele zdaj so jim postale jasne razlogi, zakaj obljube Kristusa tako dolgo niso mogle priti do uresničitve. Zdaj so spoznali, da pomeni priti v nebesa: bratstvo vseh ljudstev, jezikov, narodov in veroizpovedi brez kakršnekoli razlike.
2 Sedaj jim je postala jasna skrivnost bratstva med volkom in jagnjetom, levom in volom itd., da to pomeni notranje strasti med ljudmi in njihove odbijajoče razlike, ki jih je treba premagati in ukrotiti. Zato si je vsakdo zadal, da bo brez pritoževanja prenašal najhujše, ne da bi postal zlonameren in maščevalen.
3 V teh tihih premišljevanjih in zaobljubah smo končno prišli v zelo pomemben kraj, ki pa je skrival same revne in v cunje ovite ljudi. Počasi smo vstopili in vprašali, kdo tam prebiva, čeprav so že vsi po Moji razlagi vedeli, kdo tam prebiva. Takoj so stopili naprej nekateri duhovniki in rekli: »Tukaj je rimska občina, kdo pa ste vi? Ste tudi rimske vere?«
4 Tedaj sem se Jaz oglasil in rekel: »Kakšna je to, rimska vera?«
5 (Duhovnik) »No, ali še nikoli nisi slišal za rimsko-katoliško ali rimsko-krščansko vero? Kakšen človek si ti, da te vere še ne poznaš, saj je razširjena po vsem svetu, pa ti še nikoli nisi slišal zanjo?«
6 Jaz pa sem mu odgovoril: »Da, že sem slišal zanjo, vendar ne poznam rimske ali rimsko-katoliške, temveč le eno krščansko vero kot edino odrešujočo.«
7 (Duhovnik) »No, to pa je rimsko-katoliška.«
8 »Dobro, pa mi povejte, zakaj je ne imenujete krščanska vera, čeprav je bil Kristus njen ustanovitelj, pa nikoli ni bil v Rimu?«
9 Na to so duhovniki odgovorili: »Res je, da Kristus telesno nikoli ni bil v Rimu. Toda duhovno je bil, kajti On je Božji Sin in kot takšen je povsod, torej tudi v Rimu. In On je tisti, katerega namestnik je naš papež, sveti Oče v Rimu. Papež kot naslednik Petra in namestnik Kristusa, zdaj imenuje krščansko vero, katere glava na Zemlji je papež, rimsko-katoliška, ker njena glava prebiva v Rimu, kjer je prvi papež, apostol Peter, najprej postavil svoj škofovski stol.«
10 Na ta odgovor sem jim postavil vprašanje, naj mi iz Svetega pisma dokažejo, da je

Peter bil v Rimu, in da je bil Rimski škof, saj nikjer tega nisem našel utemeljenega.
11 To vprašanje je duhovnike razjezilo, in začeli so nas žaliti in sumiti, da smo heretiki in verjetno protestanti, ki se zdaj širijo, da bi škodovali pravi materinski cerkvi krščanstva.
12 Jaz pa sem jih prekinil in rekel: »Poslušajte, vi nestrpneži! Zgodovina se ne dokazuje z žaljenjem, prepiranjem in obtoževanjem, temveč s sodobnimi pisnimi dokazi. Kje pa imate zdaj te (dokaze), ki so nam edini merodajni?«
13 Duhovniki so nas spet začeli žaliti, da smo heretiki, če ne verjamemo temu, kar je nezmotljiva cerkev vedno učila, in da mora biti torej tudi res, kar trdijo.
14 »Dobro,« sem rekel, »z veseljem vam bom verjel, saj mi ne gre za to, da se z vami prepiram in vašo vero mečem v blato, temveč zgolj zato, da izvem resnico, ali je res tako, kot trdite. ker mi je resnica nad vsem in od nje ne odstopam niti za las, torej tudi ne do vas, zato se morate bolje zbrati, da nam odgovorite.«

33. Kako je nastala rimska tradicija

(Kako so nastale tradicije. Petrov življenjepis od leta 33 do 59. Petrovo pismo (57) iz Novega Babilona, pozneje imenovanega Bagdad, njegovim občinam, razširjenimi od Črnega morja do Male Azije in Azije; Petrovo križanje v Bagdadu leta 59 po Kristusu.)

1 Ta odločilni odgovor je nekoliko pomiril vročekrvneže, ki so nam zato rekli: »V vseh stoletjih smo našli to učenje zapisano in zato vanj verjamemo. Resda ni zapisana v Novi zavezi, vendar je ohranjena v tradicijah, ki so jih zbrali cerkveni očetje in nam jih v zapisih zapustili. Ti so nesporni, ker so začeli zapisovati to zgodovinsko resnico že v prvem stoletju in so jo nadaljevali in dopolnjevali več stoletij.«
2 (Jaz) »Ah, tako! Nadaljevano, dopolnjeno in zaokroženo skozi več kasnejših stoletij - to se lepo sliši, a ni tako lahko verjeti. Ali ne veste, pod kakšnimi motivi so ti zapisi nastali? Molčite, ker ne veste! Jaz pa jih poznam, zato poslušajte Mojo razlago, za katero vam lahko celo priskrbim žive dokaze. Toda to kasneje; za zdaj vam želim le povedati dejstva, zato poslušajte:
3 Prvi zapis sicer izvira z konca prvega stoletja, vendar ne pove niti načina smrti niti kraja, kjer je Peter umrl. Če pa ti prvi zapisi tega ne vedo, kateri naj bi potem vedeli bolje? Ali ne veste, da so tradicije izredno nezanesljive, in čim kasneje je bila neka stvar zapisana, tem bolj je njena resnica vprašljiva - in tako je tudi v tem primeru.«
4 Sicer se je vedelo za smrt in za kraj, kjer je Peter izdihnil svoje življenje za novi nauk. V Rimu so to tudi povsem pravilno zabeležili, toda dejstvo, da je bilo tam zapisano Babilon in ne Rim, rimskim škofom ni ustrezala. Zato so te zapise skrili in javno razglasili le dejstvo, kakšne smrti je umrl; namesto Babilona - imena, ki ga je nekoč nosil Bagdad kot Novi Babilon, saj je stari že ležal v razvalinah - pa so kot kraj njegovega križanja navedli mesto Rim.

5 Kasneje pa je bilo izvirno poročilo uničeno, tako da so ostali le ponarejeni zapisi. Resda se pri tako imenovanih cerkvenih očetih približno omenja način smrti itd., vendar je vse to le tisto, kar so tu in tam slišali. Resnica nikoli ni prišla v javnost, ker bi to škodovalo ugledu rimskega škofovskega sedeža. Tako ste zdaj dobili celotno in resnično zgodbo v njenih glavnih potezah. Kaj imate na to odgovoriti?«
6 Moje pojasnilo je duhovnike spravilo v bes in zagotovo bi nas napadli, če ne bi bili prestrašeni zaradi naše premoči. Zato pa so toliko bolj kričali, skupaj s svojimi someščani, ter nas imenovali lažnivce, krivoverce, ničvredneže itd. Mi pa smo molčali in jih pustili, da se izdivjajo.
7 Ko so se znova nekoliko umirili, sem rekel duhovnikom: »Ali so to vsi vaši dokazi za pravilnost Petrovega sedeža v Rimu, ali imate še kakšne druge, ki bi bili tudi za nas dokazljivi? Povejte mi vendar, s čim nas lahko prepričate, da je bil Peter od leta 42 do 67 neprekinjeno škof Rima in da je tam prebival? Katere zgodovinske dokaze imate za to?«
8 Duhovniki so na to odgovorili: »Tradicije, zapisi cerkvenih očetov - ti so za nas merodajni, ne pa to, kar nam ti ponujaš. Zato nas pusti pri naši veri, ki je trdno utemeljena in za nas edino zavezujoča, ne pa to, kar pripoveduješ ti. Kajti ti nimaš drugih dokazov kakor samega sebe, in to nam ne zadostuje. Tudi mi od tebe zahtevamo tehtne dokaze, ki so utemeljeni tako, kot ti zahtevaš od nas - namreč s sodobnimi viri.«
9 Na to sem jim odgovoril: »Če se ne zahteva nič drugega, potem lahko priskrbim nekaj dokazov - in če ne bo drugače, verjetno tudi samega Petra, saj smo vendar v duhovnem kraljestvu in tu je marsikaj mogoče.«
10 Ob tem govoru so se duhovniki začeli smejati, in vse ljudstvo se jim je pridružilo ter vzklikalo: »Poslušajte! Poslušajte! Ti norci nam govorijo, da smo v duhovnem kraljestvu, da smo že mrtvi, o čemer ne vemo ničesar. Poslušajte, s takšnimi govori ne pridemo daleč, ostanimo pri dejstvih in pustimo te norosti ob strani. Povejte nam dokaze, da Peter ni bil polnih 25 let škof in da ni prebival v Rimu?«
11 Jaz sem jim odgovoril: »Ali ne veste, v katerem letu je bil Jakob, brat Janeza evangelista, ubit od Heroda?«
12 Rekli so: »To je bilo približno v letu 44.«
13 »Dobro,« sem rekel, »potem pa tudi veste, da je v Jeruzalemu Herod po Jakobovi smrti Petra vrgel v ječo. Povejte mi zdaj, kako naj bi to šlo skupaj s Petrovih neprekinjenimi 25 leti v Rimu? Že ta zgodovinska kritika ne zdrži, torej je laž - in to prva. Nato vas vprašam: kaj je imel Peter kot škof Rima takrat iskati in početi v Jeruzalemu?« Duhovniki so ostali tiho in pričakovali Moje nadaljnje ugovore.
14 Zato sem rekel: »Povej mi - kaj pa tole vprašanje: Pavel v Pismu Galačanom in v Apostolskih delih piše, da je tri leta po svojem spreobrnjenju - kar se je zgodilo leta 34 po kamenjanju Štefana - odšel v Jeruzalem. To je bilo leta 37. In potem, čez 14 let, torej leta 51, je prišel na versko zborovanje zaradi spreobrnjenja poganov in njihove

obreze po judovski navadi. Tam je Pavel srečal tri stebre občine: Jakoba, Judovega brata, sina Jakoba Alfeja ali Kleopasa in Marijo, starejšo sestro Jezusove telesne matere, evangelista Janeza in Petra.
15 Povejte Mi, kako se tu zgodovinsko dokazana resnica iz Nove zaveze ujema z rimskimi tradicijami? Vidim drugo laž: da Peter ni bil neprekinjeno v Rimu. Vidim, da je bil Peter steber občine v Jeruzalemu in ne v Rimu. Vidim, da je Pavel prišel v Jeruzalem nepričakovano in tam srečal Petra, kot enega izmed treh stebrov občine, in ne tako, da bi bil poklican iz Rima. Vprašam vas: kakšen odgovor Mi lahko podate, da bi bil zame tehten?«
16 Duhovniki so stali kot na trnih, saj je njihova občina začela govoriti:
»Ali je torej to zgodovinska resnica? Torej ste nas lagali - ni slabo! In mi smo tako trdno verjeli v vašo izmišljeno zgodbo. Poslušaj, dragi mož! Če veš še kaj, kar je tehtno, le povej. Vidimo, da govoriš resnico.«
17 Rekel sem: »Dobro, če želite slišati resnico, vam bom podal še več dokazov o neutemeljenosti duhovniških navedb v zadevah vere, zato poslušajte: Tretji, zelo odločilen dokaz, da Peter ni bil škof Rima, je prvo Petrovo pismo krščanskim vernikom v Pontu, Galiciji, Kapadokiji, Aziji in Bitiniji. To pismo je splošno priznano, da je bilo napisano med leti 51 in 61 in je nastalo v mestu Babilon, pozneje imenovanem Bagdad. Omenjene dežele ležijo vse v Aziji - začnemo pri Črnem morju, naprej skozi Malo Azijo do meje s Kilikijo, in če dodate še Sirijo, kjer je ležal Babilon in kjer je Peter že zgodaj imel svoje verske postaje in jih obiskoval, kot pripovedujejo Apostolska dela - kjer srečate Petra v Lidi, Galileji, Samariji, Jopi, Cezareji, Tiru in Sidonu itd., torej v Judeji, Galileji, Feniciji, Siriji, Pontu, Galiciji, Kapadokiji, Bitiniji in pod splošnim imenom Azija, kamor spadajo še mnoge pokrajine in kraji okoli omenjenih dežel. Torej vam bo jasno, da je moral Peter skrbeti za veliko škofijo, če bi jo poimenovali po današnjem nazivu, in da ta ni bila v Italiji, temveč v Aziji.«
18 Tako, iz te razlage izhaja tretja velika laž rimske cerkve, da naj bi bil Peter kljub vsemu v Rimu in škof Rima. Vprašam vas, vi duhovniki, ki zahtevate dokaze: ali je res, kar sem povedal, ali ni?

34. Zakaj je Rim prepovedal branje Svetega pisma

(Razlog, zakaj v Rimu prepovedujejo branje Svetega pisma. Katoličani presojajo družbo in njeno dobro sodbo. Izpoved duhovnika o njihovem duhovno temačnem notranjem življenju. Njegovi sobratje po službi pa nasprotno trdijo: Kdor ne veruje v edino zveličavno rimsko Cerkev, je krivoverec! Cerkev, ki uporablja surovo nasilje. Pavlov nauk in njegova navzočnost v Rimu naj bi oblikovala edino zveličavno rimsko Cerkev!)

1 Toda duhovniki so molčali; zato pa je ljudstvo toliko bolj uporniško kričalo in jih

imenovalo lažnivce ter goljufe. Jaz pa sem ljudstvo pomiril in dejal: »Glejte, ljubi bratje in prijatelji, tako je z zgodovinskimi dokazi, ki izvirajo iz Nove zaveze, torej iz prvih izvornih zapisov vere. Zato vam rimski duhovniki prepovedujejo branje Svetega pisma, da ne bi spoznali resnice, kako vas v verskih zadevah hranijo z lažjo in prevaro.«
2 Kakor je s Petrovim sedežem v Rimu, tako je tudi z mnogimi drugimi nauki, ki vam jih pod grožnjo cerkvenih kazni zapovedujejo verovati kot verske resnice, domnevno narekovane od Svetega Duha. Ker pa vas hočem osvoboditi rimskega lažnega in prevarantskega verovanja ter obredja, ki je napravilo vašo dušno duhovno obleko tako neprivlačno in vas pahnilo v temo, vam hočem povedati še nadaljnje resnice, ki vam bodo - če jih boste verjeli in sprejeli - dale drugo oblačilo, večjo luč in lepšo podobo. Da pa bi mi to verjeli, vas puščam nekoliko v miru, da se ozrete po Moji družbi, v kateri boste opazili različne stopnje duhovnega napredovanja. Oglejte si torej Mojo družbo in se z njo posvetujte.«
3 Po teh besedah sem stopil nazaj in se vrnil k Martinu Luthru, kjer sem se z njim pogovoril o tem, kakšen velik vtis je to pojasnilo naredilo na duhovnike in njihovo občino.
4 Ubogi prebivalci so se nato pridružili družbi, ki jih je zelo prijazno sprejela in jim na vsa vprašanja dala potrebna pojasnila. Nad vsemi pričakovanji pa jih je presenetila lepota angelov. Zato so jih vprašali, od kod prihajajo, da so tako veličastno oblečeni in tako lepega telesnega videza. Ti so jim z angelsko prijaznostjo odgovorili, da so služabniki tega Gospoda, ki jim je govoril, in da so po Njem tako lepo oblečeni. Ta odgovor je zadostoval, da so jih popolnoma pridobili na Mojo stran; zato so pohiteli nazaj na svoja prejšnja mesta in Me tam čakali.
5 Duhovniki so še vedno stali tam in žalostno razpravljali o žalostni prihodnosti, ki jim je grozila zaradi Mojih razlag. Ko so bili vsi zbrani, sem ponovno stopil prednje in jih vprašal, kako so z ogledom zadovoljni. Ti niso mogli nehati pripovedovati, kaj vse so opazili; med drugim tudi to, da nekateri sicer v duhovnem še niso daleč napredovali, ker njihovi obrazi niso posebej prijazni, vendar so bili lepi, čeprav niso imeli belih oblek: »Tako smo našli različne stopnje. Toda tako lepi, kakor so Tvoji služabniki, tako lepih nismo videli nikjer, čeprav se zdi, da so mnogi že zelo visoko napredovali; vendar so Tvoji služabniki tako lepi, da bi jih lahko imeli za angele – in ti so nam bili najbolj všeč.«
6 Na to sem jim odgovoril: »Ljudje kot Božji otroci so vsi tako lepi in postajajo še lepši, če se natančno ravnajo po Božji volji in Njegovih večnih zapovedih. In tako tudi vi niste izvzeti, če boste želeli živeti in delovati po resnici, ki vam jo bom zdaj razkril.«
7 Nato je nastala kratka pavza. Ko so duhovniki opazili tišino, je eden med njimi začel govoriti k Meni: »Kot vidimo, si ti velik in mogočen Gospod, in začenjamo verjeti, da smo res duhovi. Kajti miren značaj množice Tvojega ljudstva, ki gre s Teboj, njihova oblačila, zlasti mladeničev, ki bi jih res lahko imeli za angele, nam dokazujejo, da se nahajamo v drugih stanjih, kot smo doslej mislili. Verjetno je naša duhovna tema kriva,

da smo tako duhovno zatemnjeni, da doslej sploh nismo opazili, da ne živimo med mesenimi ljudmi.
8 Tu smo kot norci v duhovnem zaporu in sploh ne občutimo našega spremenjenega stanja. Samo čuden mrak, ki nikoli ni izginil, se je zdel nekoliko nenavaden. Toda pravim vam, živeli smo kot bedaki in nismo vedeli, da smo v kraljestvu duhov. In mislim, da smo sami krivi, da smo zapadli v to bedo. Zato si želimo, da bi bili spet postavljeni v takšna stanja, da bi lahko ločili svetlobo od teme. Kar se mene tiče, sem temu naklonjen. Kaj pravite vi, moji dragi kolegi?«
9 Ti pa so, povsem presenečeni nad preobratom dogodkov, soglasno rekli: »Ne, to ni mogoče, mi smo in ostajamo duhovniki, ker poznamo svojo dolžnost in se, ne glede na to, ali živimo v mesu ali v duhovnem kraljestvu, ne damo tako hitro zapeljati kot ti, ampak najprej želimo vse natančno preveriti. Potem se bo že pokazalo, kje smo.
10 Da Peter ni bil v Rimu, zaradi tega naša rimsko-krščanska vera še ni krivoverska. Toda vaša se nam zdi taka (krivoverska), kajti kdor ne veruje v našo edino zveličavno Cerkev, je po naših cerkvenih zakonih krivoverec, in zato tudi vi, ki ste vdrli k nam brez našega dovoljenja. Odgovorili ti bomo, ti prefinjeni poznavalec zgodovine, zato samo govori! Poslušamo.«
11 Odgovor njegovih kolegov starega duhovnika ni presenetil, zato jim je rekel: »Vi lahko delate po svoji volji, jaz bom delal po svoji, in tako bom poslušal. Kdor bo trdil prav, torej kdor mi bo s Svetim pismom dokazal resnico, temu bom verjel in v prihodnje ostal z njim. To je moja izpoved in pri tem bom ostal.« Po teh besedah je molčal.
12 Jaz pa sem rekel ostalim duhovnikom: »Se hočete z Menoj spustiti v verski spor? Naj bo, le naprej! Pripravljen sem vam dati ustrezen odgovor, da se bo vaša zgradba laži in prevare sesula. Še toliko bolj sem pripravljen to storiti, da razsvetlim vašo občino, tako kot tudi Mojo družbo, kakšne grozljive laži vere se revnim poslušalcem servirajo kot čista resnica, in kako Cerkev v človeku utiša duha resnice s cerkvenimi in političnimi kaznimi ter jih prisili, da verujejo. Seveda, duha resnice ni mogoče zatreti, lahko pa orodje, ki ga vodi - in to je duša, zatirana s telesnimi kaznimi. Jaz sem končal, zdaj pa lahko dvignete svojo protestno besedo proti Meni, kot krivovercu in vsiljivcu v vašo občino.«
13 Ta odločna beseda je prestrašila duhovnike in nihče si ni upal, da bi se z Menoj zapletel v verski spor. Tako je minilo nekaj minut, medtem ko so vsi napeto čakali na naslednjo razpravo.
14 Ker nihče ni hotel začeti, sem rekel: »Govorili ste o eni edino zveličavni cerkvi in da naj bi bila to rimska. Dobro, povejte Mi, kdaj je Kristus ustanovil to ‘edino zveličavno cerkev v Rimu?’
15 To vprašanje jih je presenetilo, vendar se je eden med njimi zbral in rekel: »Kljub temu je dejstvo, da je apostol Pavel bil v Rimu, pisal različna pisma in poučeval rimsko občino. Tako so rimski kristjani iz Pavlovih ust prejeli pravi, torej edino zveličavni

Kristusov nauk, in zato je rimska cerkev edino zveličavna, ker so se druge ločile od nje in oznanjevale drugačna verska učenja kot njihova matična Cerkev.«

35. Vsakodnevna ponovitev poustvarjanja Boga v maši

(Kristusov nauk. Življenje apostolov in nekrščansko življenje duhovnikov. Različna verska vprašanja duhovnikom. Dokazi, da je zgolj človekovo telo živi tempelj Boga. Resnica o tabernaklju in hostiji. Jezus je s svojim trpljenjem in smrtjo enkrat za vselej odkupil izvirni greh. Laž o vsakodnevnem poustvarjanju (transsubstanciacije) Boga in križanju Kristusa med mašo.)

1 (Jaz) »Ah, tako prideš k Meni s svojo 'edino zveličavno'! Potem mi boš moral razložiti, kako se vaši nasprotni nauki navezujejo na pravo Kristusovo učenje. Zdaj ti zastavljam vprašanje: Kdaj je Pavel učil, da so duhovniki nadčloveška rasa med ljudmi in da jih morajo ljudje plačevati za njihove laži in poganske obrede ter da morajo biti brez dela? Ali si niso apostoli, kot piše v Prvem pismu Korinčanom, z delom svojih rok trdo zaslužili svoj kruh? Ali niso delali vse dni v tednu kot obrtniki in v soboto brezplačno poučevali skupnost? In čeprav piše: 'Vsak delavec je vreden svojega plačila', mora biti delavec najprej sprejet s strani delodajalca. Vi pa se vsiljujete z nasiljem cerkvenih in političnih kazni ter zasužnjujete tiste, ki bi vas morali zaposliti. Vržete jih v ječe, mučite in jih zažgete na grmadah, če ti ubogi, nasilno podjarmljeni delodajalci izrazijo nezaupanje ali nezadovoljstvo z vašim roparskim prakticiranjem vere. Ali je Kristus tako ravnal in ali je Pavel tako vtisnil temelje Božjega nauka v glave vernikov? In ali sta uživala v razkošju in udobju? Govorite, vi 'edino zveličavni'.«
2 Te besede, izrečene z vso močjo, so bile zanje uničujoče, saj je bil takrat čas velike cerkvene pokvarjenosti naukov in običajev, revno ljudstvo pa je stokalo pod bremenom rimske cerkve.
3 Duhovniki so združili glave in se posvetovali, kaj naj Mi odgovorijo. Vendar iz tega ni bilo nič, saj so dejstva preglasno govorila proti njim, zato je govorec rekel: »Veš kaj? Kar govori, da slišimo vse tvoje obtožbe, na koncu ti bomo odgovorili.«
4 Rekel sem: »Tudi dobro, tako lahko takoj nadaljujem in vi boste lahko pozorno poslušali, da bom dobil dober odgovor na vse, in zato nadaljujem z vprašanji: Kdaj je Kristus učil, da naj se gradijo kamnite cerkve? Zakaj apostoli in kasnejši kristjani več sto let niso gradili cerkva? Zakaj vernikom prikrivate resnico, ki jo je Kristus poučeval skozi Pavla v prvem in drugem pismu Korinčanom in v pismu Rimljanom, da je človeško telo živ tempelj ali živa cerkev Boga, da morajo ljudje ta tempelj posvetiti z vzvišenimi običaji in ljubeznijo do Boga in bližnjega, z deli ljubezni in sočutja do bližnjega, in s tem povzdigniti človeško srce v dostojen in živ tempelj Boga, v katerem prebiva Božji duh, ki se imenuje Jezus Kristus. Zakaj svojim poslušalcem odrekate resnico vere in jih hranite s mračnim poganstvom, da so cerkve, zgrajene z človeškimi rokami, Božji templji in da

Bog prebiva ujet v tabernaklju, v okrogli ploščici, ki jo vi imenujete hostija?
5 Bog je povsod, to dobro poučujete, vendar trdite, da Bog prebiva posebej v tabernaklju. Ta tabernakelj zaklenete, ključ vzamete in ga ponovno odklenete, ko želite vernikom ponuditi tega vnaprej naslikanega, od vas ustvarjenega Boga. Tako je ta od vas izmišljeni Bog zapornik iz pečene moke in nič drugega.
6 In ker smo že pri vašem Bogu, preidimo takoj k izmišljenemu rimsko-papeškemu Bogu. Povejte mi, ali ni v Pismu Hebrejcem zapisano, da je Kristus trpel le enkrat in da je z enkratnim žrtvovanjem svojega telesa enkrat za vselej očistil ljudi dediščine greha, ki ga je zagrešil Adam? Zakaj učite nasprotno, da se Kristus vsak dan tisočkrat žrtvuje svojemu nebeškemu Očetu za grehe ljudi prek rok rimskih duhovnikov in da je maša vsakodnevno nekrvavo križanje in žrtvovanje Kristusa?
7 »Povejte Mi, saj ste duhovi. Zato čutite duhovno, pa vendar vam to povzroča enako bolečino kot nekoč v mesu. Povejte, zakaj naj duhovno telo Kristusa ne bi čutilo bolečine, če pa se po vašem lastnem nauku pri maši ponavlja isto trpljenje kot na Golgoti? In povejte Mi, kakšen poganski komedijantski bog je to, ki naj bi ga ljudje ustvarjali, častili in nazadnje pojedli?«

36. Bog ne odgovarja na plačane molitve

(Kaj pomenita Jezusovo telo in kri? Rimski duhovniki kot dnevni »proizvajalci« svojega Boga! Torej več kot Bog? Kako je z spovedjo in odpuščanjem grehov. Politično vohunjenje duhovnikov preko spovedi. Romarska svetišča in odpustki so prevara. Bog ne usliši plačanih molitev. Duhovniki kot prevaranti in goljufi ljudstva.)

1 »Ali Jezus pri zadnji večerji ni le blagoslovil kruh, ga razdelil in, ko ga je razdelil svojim učencem, rekel: 'To je Moje telo', s čimer je želel označiti Božji nauk, ki ga je učil, in jih pozval: 'Vzemite in jejte, in kolikokrat boste to storili, storite to v Moj spomin'? Če bi bil kruh res Jezusovo telo, bi ga apostoli pojedli, in tako Jezusa ne bi bilo več. Ali bi bilo mogoče, da bi bil kruh Jezusovo telo, če bi človek izrekel blagoslov: 'To je Moje telo' in tako naprej - potem človek postane vsakodnevni ustvarjalec svojega Boga in kot tak stoji veliko višje od Boga. Bog, ki ga človek ustvarja, časti in ga nazadnje poje, ni Bog, temveč temačni poganski izdelek, ki po nesmislu prekaša vse poganske nauke antike.
2 Če vam sedaj podam ustrezno razlago glede keliha, torej krvi, da ta pomeni Božjo ljubezen do ljudi, in da so Kristusove besede 'Pijte iz njega vsi' spodbuda, da ravnamo ljubeče do bližnjega, tako kot je Jezus dal svojo kri in življenje iz ljubezni do ljudi, potem verjamem, da ste me vsi razumeli.« Sledila je splošna potrditev.
3 »Ker smo končali z mašo in obhajilom, vam moram dati tudi razlago, kako je z spovedjo. Kristusov nauk o odpuščanju grehov je logičen: Če si užalil Boga, ti lahko odpusti samo Bog. Gre za enak primer, kot če bi užalili cesarja, kralja ali deželnega

kneza; za to se uveljavijo zakoni in nihče ne more podeliti odpuščanja zločincu, razen deželni knez. In tako nihče ne more odpustiti grehov, ki jih je človek storil proti Bogu, razen Boga samega. Kdor pa si to moč lasti, je s tem sam postal zločinec proti Bogu, ne da bi grehe odpuščal, in tako postaneta iz enega - dva grešnika.«
4 Enako velja za odpuščanje grehov, ki jih je nekdo storil svojemu bližnjemu. Ali ni vsak dolžan poravnati svoje dolgove? Ali lahko popolni tujec reče: 'Nič svojemu ne dolguješ več sosedu'? In ali bi upnik, ki je nekomu posodil določeno vsoto denarja, bil s tem zadovoljen in rekel: 'Ker ti je ta popolni tujec rekel, da mi nič več ne dolguješ: Da, prav je, zadeva je urejena'? Ali ne bi prej rekel: 'Ta tujec je nor, in ti si že drugi, ki si mu verjel takšno neumnost. Plačaj, ali pa boš imel opravka z menoj!'«
5 Enako velja za žalitve in krivice, storjene bližnjemu. Nihče drug ti ne more odpustiti razen tisti, ki si ga užalil in mu storil krivico. Zato pojdi k njemu in ga prosi za odpuščanje, ne pa nekoga, ki ga to ne zadeva. Izjema je primer, ko ne veš, kje se nahaja oseba, ki si jo užalil. In če užaljeni kljub večkratnim prošnjam, ki si jih sam izrekel ali tvoji prijatelji, ne želi odpustiti, potem je Bog zadnja instanca, ki na prošnjo grešniku odpusti in prizadetega obremeni s grehom neodpuščanja. Vaši duhovniki pa so uvedli, še posebej od začetka trinajstega stoletja, policijsko inkvizicijo, da bi izvedeli vse skrivnosti ljudstva, in če se je pojavilo kaj sumljivega, so jih (ljudi) z zvijačami ali s plačanimi hlapci obrekovali in tožili, jih nato zasliševali, mučili in v najboljšem primeru zažgali na grmadi ali pa jih na kakršenkoli drug način ubili.«
6 Po tej razlagi je nastalo veliko mrmranja in groženj proti duhovnikom, ki so s sopihajočo jezo čakali konec Mojih razlag.
7 (Jaz) »In vaša romarska svetišča in odpustki so v skladu s temi razlagami o maši, obhajilu, spovedi, nič drugega kot prevara, da bi izpraznili in oropali žepe otopelih in zaslepljenih ljudi ter vernike odvrnili od njihovega odrešenja. Kajti plačane molitve, maše in podobno Bog ne usliši, ker molitve ne izhajajo iz nesebične ljubezni do bližnjega, temveč so opravljene kot plačano delo dnevnim delavcem.
8 Enako je, kot če nekdo nekaj izumi, medtem ko je v službi lastnika tovarne. Vendar tega izuma ni ustvaril med delom, temveč v svojem prostem času, potem pa bi prišel lastnik tovarne in rekel: »Ta Izum je moja last, ker si v moji službi.« Vprašam vas: kakšno pravico bi imel lastnik tovarne do tega izuma? Povem vam: nobene. In sicer: delavec predstavlja plačnika, ta je sicer njegov podložnik, toda duhovnik je nepravični lastnik tovarne, ki si izum (to je korist) prisvaja, ne da bi imel do tega pravico ali da bi delavcu izplačal nadomestilo/odškodnino. Tako bi bil lastnik tovarne tat in ropar, in tako je tudi duhovnik, ki moli za plačilo, tat in ropar, ker z lažnim prikazovanjem svojih privilegijev pri Bogu ubogemu jemlje denar iz žepa, in ker plačane molitve pri Bogu ne veljajo, so torej brez vrednosti, ga je ogoljufal in oropal tako njegovega denarja kot tudi njegovega odrešenja.

37. Nihče ni svet razen Boga samega

(Dokaz, da nihče ni svet, razen samega Boga. Zato nihče ne sme biti imenovan »svetnik« ali »svet«. Razlog, zakaj se izvaja kanonizacija. Kanonizirani se ne prikazujejo duhovom, ki jih kličejo. Vera v edinega Boga: »Pridite vsi k Meni, Jaz vas bom poživil«. Nasprotovanje duhovnika, ki Jezusa imenuje lažnega preroka. Ta se ponudi, da bo priskrbel dokaze.)

1 (Jaz) »Čeprav je še veliko stvari, ki bi jih bilo treba grajati, želim vendarle posebej poudariti še svetnike. In tako poslušajte: Kdor pozna Sveto pismo, ve, da v Janezovem Razodetju (15,4) piše: 'Nihče ni svet razen Boga samega', pa vendar so papeži Marijo, apostole in nešteto ljudi razglasili za svete ter si s tem prisvojili vrhovno oblast nad Edinim Svetim. Vse to se je zgodilo iz pohlepa, ker so ljudje tem kamnitim, lesenim ali naslikanim malikom darovali in še vedno darujejo denar in vse mogoče.«
2 Jaz pa vam pravim: vse to je prevara in goljufija, in če je kdo kaj dosegel, se ima za to zahvaliti le svoji trdni veri, ki jo Bog nagradi. Da pa bi se lahko prepričali, da je res tako, vas želim opozoriti le na vaše vsakodnevne molitve k naslikanim svetnikom: Ali ste že kdaj videli, da bi tak svetnik prišel k vam, ko bi ga kot duha lahko tako zlahka videli kakor nas?«
3 Na to vprašanje so Mi vsi zanikali, da bi se kaj takega kdaj zgodilo. Nato sem pripomnil: »To naj vam bo dokaz, da v prihodnje iz svoje vere opustite to neumnost. Kajti piše:`Verovati moraš v enega samega Boga in Njega samega častiti in moliti.` In Kristus, kot ta Bog je učil tiste, ki so ga poslušali:` Pridite k Meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi. Jaz vas bom poživil`. Ni pa rekel:`Pojdite k Mariji, Moji Materi, ali k svetnikom.` Iz tega lahko spoznate, kaj uči prava in kaj neprava vera. Jaz sem končal. Zdaj ste vi na vrsti, da spregovorite, vi duhovniki tega ubogega ljudstva, ki je ogoljufano za svoje zveličanje in hodi v duhovni temi.«
4 Na to spodbudo je eden izmed mlajših duhovnikov začel govoriti takole: »Poslušaj, mladenič! Ti si izvrsten razsvetljevalec in ustvarjalec podob za preproste ljudi, ki vsako besedo vzamejo za resnico. Pri nas pa je drugače. Tvoja pojasnila imamo za krivoversko izkrivljanje resnice, kajti naš nauk je drugačen in samo ta je za nas merodajen. Kdo si ti? Kaj hočeš tukaj? Verjamem, da nič drugega, kot sejati seme razdora in verskega plevela. Tvoja pojasnila me niso prepričala, da govoriš resnico, kajti tako kot si ti podal svoja pojasnila, lahko tudi mi podamo nasprotna. Toda kdo naj se s teboj prepira? Ti si zelo spreten slikar svojih zmotnih podob in boš svoje imel za pristne, mi pa svoje. Če nam moreš dati tehtne dokaze, nam jih daj. Sicer bomo vse razglasili za izkrivljanje resnice in vas za lažne preroke, s katerimi ne želimo imeti opravka.«
5 »Prijatelj! To ni odgovor na Moje čiste in resne dokaze, temveč izgovori, sumničenja in obrekovanja. A ne čutim se tako hitro prizadet, zato ti dam prosto izbiro: Izberi dokaze, ki jih smatraš za merodajne zase in za svoje kolege! Glej, tukaj smo v duhovnem svetu in Jaz sem zelo mogočen duh, zato upam, da bom lahko izpolnil vsako tvojo zahtevo, če

ne presega meja dovoljenega.«

38. Spust apostola Petra

(Duhovniki kot dokaz zahtevajo apostola Petra, in ta se na njihovo največjo zadrego spusti dol. Petrova preobrazba iz mladeniča v starca, nakar ga imenujejo sleparja in čarodeja. Peter ponovno izgine. Stari duhovnika se pridruži družbi iz ljubezni do vodje (Očeta), temu pa se pridruži vsa skupnost razen mladih duhovnikov. Odhod, taborjenje družbe in obedovanje. Angeli ob tem pojejo hvalnico. Nato spoznajo, da so prepirljivi duhovniki angeli, in se pokesajo za svoje prejšnjega ravnanje do vodje.)

1 Ta odgovor je mladega duhovnika nekoliko raztogotil (spravil v jezo) in ni vedel, kaj naj stori. Zato se je obrnil na svoje duhovniške kolege in jih vprašal za nasvet, kaj naj naredi.
2 Ti pa so rekli: »Srečno! Tu se lahko veliko doživi in izve, ali pa bo mladenič padel na izpitu. Veš kaj, reci mu, naj pokliče svetega Petra dol, kajti ne verjamem, da je to mogoče. Sveti Peter mora biti nebeško veličasten in zelo mogočen. Zato ga le postavi na ta preizkus in videl boš, kako bo sramotno spodletel. Res je izjemno lep, a sicer je le človek kot vsi ostali. Zato ni veliko močnejši od njih.«
3 Mladi duhovnik se je obrnil name in rekel: »Prijatelj! Ker zatrjuješ, da si zelo mogočen, torej visok duh, smo se odločili, da te prosimo, da nam pokličeš svetega Petra dol, da bomo slišali, kaj ta pravi o tvojih razlagah.«
4 Jaz pa sem mu odgovoril: »Izbral si najboljšega moža, torej naj bo po vaši želji.«
5 V tistem trenutku je nebo zasijalo, kot da bi se pojavilo žareče sonce, in pojavila se je človeška podoba, ki se je počasi spuščala navzdol, in čim bližje je prihajala, tem bolj je bila okolica osvetljena.
6 Končno je Peter prišel dol, se Meni globoko poklonil, umaknil svojo blestečo svetlobo, ki je izhajala iz njegovega telesa, in Me spoštljivo vprašal: »Gospod, kakšna je Tvoja sveta volja?«
7 Jaz pa sem pokazal na duhovnike in rekel: »Peter, pojdi in stopi pred te nevernike ter jim povej, kar od tebe zahtevajo.«
8 Peter se je takoj obrnil na duhovnike in jih vprašal: »Dragi bratje! Kakšna je vaša tako posebna želja, da ste me poklicali?«
9 Ti pa so bili v prvem trenutku v tako veliki zadregi in močno prestrašeni, da nihče ni mogel spraviti iz sebe niti glasu.
10 Ko pa je Peter prijazno pristopil k njim in so opazovali njegovo mladostno podobo in obrazne poteze, so takoj začeli dvomiti in rekli: »Peter je bil zelo star mož, ti pa si mladenič. Kako bi ti lahko verjeli, da si stari Peter? Zato nam tvoje izjave niso verodostojne.«

11 Peter je nato rekel: »Res sem mlad in lep, a to ni znak zavajanja, temveč odraz mojega duhovno razvitega stanja. Dobro, želite starega Petra. Tam stoji takšen, kot je živel in bil.«
12 V tistem trenutku je pred njimi stal starec, star več kot 70 let, v staro-judovskem oblačilu. Duhovniki so z začudenjem opazovali to preobrazbo in rekli: »To je čarovnija, ti si prevarant in ne Peter. Kajti Peter je bil škof, ti pa izgledaš kot navaden Jud, in z Judi nočemo imeti nobenega opravka. Odidi od nas, prevarant!« In Peter je v tistem trenutku izginil izpred njihovih oči.
13 Nato sem se obrnil k njim in rekel: »O, vi neverni in trmasti grešniki! Kdo se lahko spopade z vami?«
14 Ko sem to izrekel, se je dvignil prvi duhovnik, ki je govoril z Menoj, in rekel: »Prijatelj! Sprejmi me! Želim biti s Teboj, saj me srce vleče k Tebi, tega tukaj ne morem več prenašati. Vse sem videl in slišal in ničesar drugega ne bom rekel kot to: Kjer je toliko ljudi našlo ljubeč sprejem, bo zagotovo prostor tudi zame. Zato, dragi prijatelj, sprejmi me! Kajti moje srce vidi samo Tebe.«
15 Odgovoril sem mu: »Dragi prijatelj, tvoja želja je izpolnjena. Vprašaj pa tudi člane svoje skupnosti, ali so pripravljeni iti z nami v lepo prihodnost.«
16 Stari duhovnik se je takoj obrnil in rekel: »Tisti tako ljubeči, mogočni in modri vodja te velike množice ljudstva vas sprašuje, ali ste tudi vi pripravljeni iti z Njim iz te puščobne pokrajine tja, kjer vas čaka svetla lepa prihodnost.
17 Kar zadeva mene, sem Njegov, kajti iz Njegovih govorov in pojasnil ter iz Njegove plemenitosti sem spoznal, da se je celo Peter Njemu tako globoko in spoštljivo poklonil in Ga imenoval svojega Gospoda, da mora biti tu nekaj posebnega. Prav tako je moje srce, to vam povem odkrito, tako močno pri Njegovem, da od Njega ne bom več odšel. Kdor ima enako voljo kot jaz, naj gre z menoj; kajti vidim, da se je celotna družba začenjala premikati naprej.«
18 Po tem nagovoru so vsi vstali in sledili svojemu staremu duhovniku. Mladi duhovniki pa so stali tam, kot bi bili prikovani na mestu, in niso vedeli, kaj naj storijo, saj jih je vsa skupnost zapustila in sledila Meni - prav tistemu, ki so ga prej želeli užaliti. Kaj naj bi zdaj počeli sami v zapuščeni skupnosti? Dober nasvet je zdaj težko dobiti, bil bi zelo dragocen, a je nedosegljiv. Zato so se odločili, da bodo šli za nami in opazovali, kaj se bo zgodilo, kaj bomo počeli in kam bomo šli.«
19 Odšli smo približno eno uro daleč izven naselja, kjer sem dal postaviti tabor. Pristopil sem nato k novi skupini, na čelu katere je stal stari duhovnik, in rekel: »Dragi prijatelj Mark, tvoja ljubezen do Mene je odločilno jamstvo, da boš pravi pastir te svoje skupnosti. Zato ostani pri njej v duhu pravega Jezusovega nauka. Moji služabniki vas bodo poučili v kaj verovati, kako živeti in kako ravnati. Zdaj pa bomo imeli obrok, zato se vsi usedite, kajti kmalu bo razdeljen.«
20 Po teh besedah sem se obrnil in na znak so lepi angeli spoštljivo stopili pred Mene,

se globoko priklonili in tiho čakali na Moje ukaze, nato pa sem jim naročil, naj prinesejo kruh in vino za vse.
21 V tistem trenutku so angeli izginili, nad čimer so bili Mark in njegova skupnost močno začudeni, in so Me tiho opazovali, ne da bi kaj rekli. Po nekaj minutah je družba začela delati prostor za težko obremenjene angele, ki so pred Mene položili kruh in vino v velike kupe.
22 Nato sem dvignil Svoji roki, jih raztegnil nad obrok, ga blagoslovil in dal razdeliti, kar je bilo čez nekaj minut končano. Nato sem angelom naročil, naj zapojejo hvalnico, kar je novo skupnost močno presenetilo, saj so bili ti glasovi za njihove živce preveč prodorni. Nato sem dal zaužiti obrok.
23 Prevarani, trmasti duhovniki so se kot tatovi plazili za skupnostjo, obžalujoč svoj upor, ko so slišali angelski spev, in si rekli: »Ah, mi osli in voli z našo rimsko modrostjo, tukaj jo imate! To so angeli, kajti njihovi glasovi so nadčloveško lepi, in taka je tudi njihova podoba. In mi smo se šli z Gospodom in vodjem prepirati ter ga slabo obravnavali! Kdo ve, kdo je On? Poskusimo dobiti kaj od obroka, da vidimo, kaj ti ljudje jedo.«
24 In tako so se povsem prikrito umaknili v zadnje vrste in vprašali, ali sta kruh in vino dobra. »Nebeško dobra,« so jim odgovorili in dodali: »No, zdaj stojite kot voli na hribu in ne veste, kako bi si pomagali. A vse do sedaj ste se z nogami in rokami upirali resnici in si dovolili krutosti proti voditelju.«
25 Pojdite in obdelujte zemljo namesto nas, to je vaša izbira, kajti mi se ne bomo vrnili. Zdi se nam, da smo že na pol poti v nebesa, kajti čudoviti spev in ta nebeško dober obrok presegata vse, kar si je mogoče zamisliti in kar smo doslej doživeli.«

39. Bližje Rimu, bližje gnezdu tatov in morilcev

(Duhovniki prosijo Vodjo odpuščanja za svoje ravnanje proti Njemu. Ta jim odpusti grehe in jih pogosti. Ljubezen kot edina vse blagodejna cerkev. Duhovniki prosijo za sprejem v družbo in so sprejeti. Bolj kot si blizu Rimu, bolj si blizu gnezdu tatov in morilcev. Pouk o pravem Jezusovem nauku.)

1 Nenadoma je stopil mladenič in jih ostro vprašal: »Kaj se dogaja? Kaj hočete, vi naduti papisti?!«
2 Duhovniki so se prestrašeno zbrali in rekli: »Dragi mladenič, ne bodi jezen! Šli smo za tabo, da bi izvedeli, kdo pravzaprav si. Zdaj se nam zdi, da smo se strašno zmotili in hudo grešili proti tvojemu Vodji. Pojdi, dragi mladenič, in Mu povej, da obžalujemo našo veliko napako in ga prosimo, naj nam naše grehe proti Njemu milostno odpusti, kajti zdaj nam je zelo žal, da si je naš mladostni napuh dovolil take krutosti. Povej Mu, da nam je iz res srca žal, da smo Ga žalili.«
3 Angel se je obrnil in mi prinesel to sporočilo. Nato sem rekel angelu: »Prinesi tudi

zanje kruh in vino.« V naslednjem trenutku je bilo zahtevano prineseno. Dal sem jim ga odnesti in šel sem z njim. Tam sem obrok blagoslovil, ga sam razdelil mednje in rekel: »Vaši grehi so vam odpuščeni! Jejte in pijte in v ljubezni mislite na Tistega, ki je pred 1500 leti trpel in umrl za vas, in ki sedaj z ljubeznijo gleda iz višine svoje milosti na vaša skesana srca.«
4 S solzami v očeh so se Mi duhovniki zahvalili za odpuščanje in za obrok ter Me prosili, ali jim je dovoljeno iti z Menoj.
5 Odgovoril sem jim: »O da, toda družbo večinoma sestavljajo protestanti, in sicer zelo ljubeči, miroljubni ljudje, katerih geslo je živeti strogo po Jezusovem nauku. Kdor pa želi živeti po tem nauku, saj je to nauk božanske ljubezni, je pri Meni dobrodošel - naj bo protestant, rimokatolik, pravoslavec, musliman, Jud, Kitajec ali Japonec. Kajti v tem nauku obstaja 'edina zveličavna Cerkev', ki se imenuje Ljubezen!
6 V njej so zajete vse božanske kreposti, in zato - če vam je to po volji - lahko ostanete, sicer pa ne. Kajti sovraštvo in prepir v naši družbi ne smeta imeti mesta, temveč je ljubezen edina vodnica vseh nas. Torej, če vam to ustreza, potem nimam ničesar proti.«
7 Mladi duhovnik je pogledal svoje sobrate, ali se s tem strinjajo. Ti pa so prikimali, da so za. Zato se je govornik znova obrnil k Meni in rekel: »Gospod in vodja družbe! Vsi se s tem strinjamo in Te najponižneje prosimo, da nas sprejmeš.«
8 Jaz sem rekel: »Pogoje poznate, torej ostanite, če vam ustrezajo. Do sedaj so tukaj samo protestanti, nekaj Rimljanov in takšni, ki so prej malo mislili na Boga, preden so bili spreobrnjeni - namreč roparji; toda ti zdaj niso več roparji, temveč so bili roparji in morilci na rimskokatoliškem ozemlju. Na tleh nauka Jezusa Kristusa se iz volkov naredi jagnjeta, medtem ko popačena in mlačno ohranjena krščanska vera ustvarja najrazličnejše grešnike, zlasti tatove, roparje in morilce, kakor se vidi na italijanskem ozemlju, kjer je zelo veliko duhovščine. Kajti znan je rek: Bliže ko si Rimu, kjer vlada papež, bliže si roparski in morilski votlini - tako v fizičnem kot v duhovnem smislu. Ta moja pripomba je bila izrečena zato, da bi mladim ošabnim duhovom popolnoma pristrigel peruti v njihovem prepiru, kar jih je tudi zelo osramotilo.
9 Ta moja pripomba se je zgodila zato, da mladim duhovnikom, polnim ošabnosti, povsem odrežem njihov celoten trdovratni upor, kar jih je tudi zelo osramotilo.
10 Ob takšnih pripombah je minil čas obeda in spet smo bili pripravljeni na pot. Ker pa Se Mi ni mudilo oditi, sem angelom rekel, naj novo sprejeto občestvo skupaj z duhovniki temeljito poučijo v krščanskem nauku in o običajih, ki so med nami v veljavi.«
11 Angeli so se takoj lotili dela in kmalu se je slišalo glasno razpravljanje o prejšnjih načelih in sedanji novi ureditvi. Člani občine so posebej opozorili na Moje prejšnje razlage in pojasnila, ki so jim odprla oči in razum, kakšni ubogi duhovni in telesni sužnji so bili pod rimsko vero z njenimi človeškimi zakoni, in so rekli: »Veseli smo, da smo končno odrešeni tega nesrečnega duhovniškega suženjstva. Čemu potrebujemo duhovnike? Nauk je tako preprost, da je, ko ga enkrat slišiš, to dovolj; treba je le živeti

in se po njem ravnati, pa je vse dobro. Zato nočemo več ničesar slišati o kakršnem koli duhovništvu. Če pa nam bo še kaj nejasno, imamo vas, ki vas lahko vprašamo.«

40. Jezus je bil Jud po telesu

(Duhovniki se odpovejo vsemu duhovniškemu dostojanstvu in biti želijo bratje in prijatelji. Ulov dragocenih rib, ki se dogaja ob določenih časih, za najvišja nebesa ljubezni. Obljuba nebes duhovnikom. Jezus je bil po telesu Jud, zato ljubezen in potrpežljivost do Judov. Duhovniki se v vsej ponižnosti uklonijo.)

1 Tedaj so se oglasili tudi duhovniki in rekli: »Tudi mi uvidimo, da smo v tej preprosti veri, kjer vladata le ljubezen in ponižnost, odveč. Zato se odpovedujemo vsemu duhovniškemu dostojanstvu in želimo biti le bratje med brati ter vam služiti in vam, kjer moremo, biti koristni. Žal smo bili v škofijskem semenišču napolnjeni s človeškimi postavami rimske Cerkve, iz česar so v nas kakor gobe začeli rasti ošabnost, lakomnost, častihlepnost, oblastnost in razne druge duhovno mračne strasti; in za potešitev teh strasti nismo izbirali sredstev, da bi dosegli tisto, kar nam je prinašalo korist. Od tod tudi naša tema v duhovnem svetu.«
2 Zdaj pa vidimo, da postaja okoli nas svetleje, ker smo postali ponižni; zato želimo marljivo vaditi, da bi to, kar smo doslej zgrešili, čim prej popravili. Tako bomo ostali pri vas ne kot vaši duhovniki in predstojniki, temveč kot bratje in prijatelji, pripravljeni, da vam v vsem pomagamo in vam služimo.«
3 Ta odprta spoved duhovnikov je na vse naredila globok vtis, in v tistem trenutku sem stopil mednje in rekel: »Tako, otroci! Veseli Me, da ste postali razumni in ponižni. Tako, in le tako vas lahko uporabljam. In le takrat, ko bodo te vaše namere uresničene v popolnih dejanjih, boste lahko z Menoj vstopili k Očetu Jezusu v nebesa. Kajti Jaz sem na velikem ribolovu, ki se pojavi le ob določenih časih, in tam zbiram plemenite ribe za najvišja nebesa ljubezni, kjer je novi Jeruzalem in prestol Jezusa, vašega Boga in Očeta. Ostanite zvesti svojim namenom in lahko boste vstopili k prestolu Jezusa, vašega Očeta.«
4 Ta obljuba je naredila izjemen vtis, in vsi so obljubili, da bodo spoštovali vse, kar se od njih zahteva.
5 In še sem dodal: »V naši skupnosti je dr. Martin Luther, in njemu v veselje ter da bi ga spremljal v nebesa k Očetu Jezusu, za katerega je na svetu tako marljivo in neutrudno delal, se bomo podali na ta veliki ribolov, kjer sprejemam vse, ki so Meni sposobni in pripravljeni slediti. Zato bom sprejel tudi Jude, da se tudi vi navadite na ljubezen, ponižnost in potrpežljivost, ker ste pred tem preganjali najplemenitejše Jude, Jezusove učence«
6 Ta Moja obtožujoča omemba, da so pregnali najplemenitejšega Jezusovega učenca, je

bila grenka pilula za netoleranco, ki so jo kot duhovniki izkazovali do vernikov drugih ver.
7 Zato sem še nadaljeval, medtem ko sem se jih resno gledal v oči: »Kako lahko ljubite Jezusa, če sovražite Jude? Ali Jezus ni bil po telesu Jud? Verjamete, da je hodil oblečen drugače, kot ste videli Petra? In glejte, On je bil sam Bog Oče in ni nosil tiare, trojne krone, kakršno nosi vaš papež ali poganskega duhovniškega oblačila, itd., temveč oblačilo, ki vam je tako odvratno, da z Judi sploh ne bi želeli imeti opravka, čeprav je bil to tudi Peter, skala vere v krščanski cerkvi.
8 Glejte! Ta ošabnost, ta napihnjenost, ta samosvoja prepričanost o svoji veličini, ta netoleranca, to mora iz vas izginiti! Postati morate otroci božanske ljubezni! Doslej ste bili prebivalci pekla, zdaj pa gre z vami navzgor, in zato morate biti tako ljubeči, tako ponižni in tako potrpežljivi do slabosti svojih bližnjih, kakor je bil in je vaš Oče Jezus z vami, če želite doseči svoj cilj. Drugače vas ne morem vzeti s seboj, ampak vas moram pustiti v sferi vrlin, ki vas privlačijo.«
9 Ta govor je pometel zadnjo sled njihovih pomanjkljivosti. Osramočeni in v srcu globoko ponižani so Mi obljubili, da bodo storili vse, da bi izpolnili to nalogo, ki sem jim jo postavil, in so Me vprašali, kako bi se lahko Petru opravičili zaradi povzročene žalitev, na kar sem jim odgovoril: »Storite, kar ste obljubili, in tedaj boste prišli tudi k Petru, kajti on prebiva pri Očetu Jezusu.«

41. Tristopenjski pekel in kje se dejansko nahaja!

(Hvalnica in pesem hvaležnosti za srečen konec spreobrnitve. Odhod in prihod v gorsko kotlino, v judovsko naselje. Judi želijo sklepati posle s skupnostjo. Razlaga o vrlinah, pomanjkljivostih in lastnostih ob prehodu z Zemlje v duhovni svet ter o nadaljnjem življenju kot na Zemlji. Pavlov izrek: »Kakor drevo pade, tako obleži.« Tristopenjski pekel in kje se pravzaprav nahaja.)

1 Nato sem spet poklical mladeniče in jim rekel, naj Očetu Jezusu zapojejo pesem hvale in zahvale, ker se je zadeva tako srečno iztekla. To sem dovolil predvsem zato, da bi družbo opozoril, da se je treba za vse zahvaljevati Bogu ter ga hvaliti in slaviti. Ko so s petjem končali sem dal znak za odhod in nadaljevali smo pot.
2 Po večurnem napornem pohodu smo prispeli v veliko gorsko kotlino, v kateri so stale bedne koče, podobne tistim pri revnih prebivalcih, ki smo jih na začetku vzeli s seboj. Razlika je bila le v tem, da so tam prebivali revni ljudje, tukaj pa bogati Judje, ki pa so bili notranje duhovno tako siromašni, da si iz sebe niso mogli ustvariti boljših koč. Sedeli so pred svojimi prodajalnami in čakali, da bi lahko kaj kupili in prodali.
3 Ko so nas zagledali, so se hitro pripravili, da bi lahko opravljali svoj posel. Tu moram znova dodati pripombo, da človek, ko umre, pride v oni svet z istimi krepostmi ali pregrehami ter z istimi strastmi, željami in poželenji, kakršne je imel na Zemlji. Zato tudi izrek apostola Pavla: »Kakor drevo pade, tako obleži.«

4 Ko človek pride v duhovno kraljestvo, išče isto dejavnost, ki jo je na Zemlji poznal in mu je bila všeč, in iz sebe ustvarja podobe, ki sledijo njegovim mislim in idejam - in tako tudi trgovsko blago. Da, v nižjih, tako imenovanih pekelskih sferah je življenje enako človeško kot na Zemlji. Podoba življenja pa se spremeni, ko človek duhovno napreduje, da bi nazadnje povsem izginila in naredila prostor višjim življenjskim namenom.
5 To naj vas ne čudi, kajti duše umrlih prebivajo v Zemlji, ki predstavlja najnižji pekel. Drugi pekel je na Zemlji, tako da duhovi srednjega pekla hodijo med ljudmi. Zato so današnji ljudje tako peklenski, ker so pod vplivom duhov, ki s svojim dejavnim vplivanjem stopnjujejo in povečujejo pregrehe, strasti, želje in poželenja.
6 Zato se varujte pred njimi, da duhovi pri vas ne najdejo hrane in zabave. Kakor posvetni človek ne hodi v cerkev in kakor človek, ki se zaveda smisla svojega življenja, ne obiskuje gledališč, plesov in moralno kvarnih stojnic ter društev, ki vodijo v pekel, tako se tudi duh ne zadržuje pri človeku, katerega notranje vzdušje mu je nasprotno. Prvi oziroma najvišji pekel je nad Zemljo, v področju oblakov. Tja pridejo vsi ljudje, ko umrejo; tam pa se po njihovem načinu življenja odloči, ali sodijo navzgor ali navzdol.
7 Vendar pa vas želim opozoriti, da vsak človek v duhovnem svetu doživlja drugačno življenje, in sicer vedno v skladu s svojimi notranjimi duhovnimi tokovi. Zato obstajajo milijoni različnih duhovnih poti in raznolikosti nikomur ne primanjkuje.

42. Mesijanska prerokba kot največja v Svetih spisih

(Povabilo rabinom in celemu ljudstvu na razpravo o Mesiji. Tabor na travniku v gorski dolini. Rabini pravijo, da nihče več ne veruje v mesijansko prerokbo, vera v Jahveja je dovolj. Vodja brani resničnost prerokb o Jahveju, saj so se izpolnile. Rabini priznavajo vse izpolnjene prerokbe, le prerokba o Mesiju naj bi bila le pobožna legenda prerokov. Obramba, da je mesijanska prerokba ena največjih, ki poteka skozi vse preroke, zato vprašanje rabinom: Kako lahko svoje preroke označite za pobožne lažnivce?)

1 Ko smo v gorski kotlini prispeli v vas, so nas takoj z leve in desne strani pozivali, naj kaj kupimo. Jaz pa sem angela poslal naprej, da oznani, da ne bomo ničesar kupovali, temveč da želimo imeti veliko razpravo z rabini o Mesiji. Zato naj zaprejo svoje trgovine in naj nam vsi sledijo na travnike in trate, kajti tam bo dovolj zanimivega za poslušati.
2 Čeprav jim je bila trgovina ljubša kot Mesija, ki sploh ni hotel več priti, so vseeno sledili naši prošnji in pripeljali svoje rabine ali duhovnike.
3 Postavili smo tabor vzdolž ceste, obdane z velikimi travniki in tratami, kajti izven gorske kotline je bil še en del, ki je tvoril globoko gorsko dolino in je pripadal gorski kotlini. Tu smo ostali v taboru in čakali judovsko skupnost, ki nam je sledila.
4 Ko smo vsi zasedli svoje travnate površine in Judom pustili dober prostor v sredini,

sem rekel, naj duhovniki ali rabini stopijo naprej, da bi lahko začeli pomembno razpravo, ki se bo posebej nanašala na osebo Mesija.
5 Naprej so takoj stopili številni judovski tempeljski duhovniki in rekli: »Zelo nas preseneča, da zahtevate razpravo o Mesiji kar tako na pamet. Kdo pri nas še veruje v Mesija, kdo verjame, da so preroki govorili resnico, saj se prerokba ni izpolnila? Mi se držimo Jehove in to nam je dovolj. Zdaj nam povejte svoje mnenje, kaj menite o tem.«
6 Na to besedo sem stopil naprej in rekel: »Če verujete v Jahveja, morate verjeti tudi njegovim obljubam, kajti Bog ne laže, in kar obljubi, to tudi uresniči. Kako lahko trdite, da preroki niso govorili resnice? Ali se ni vsaka prerokba, ki so jo napovedali ti, od Boga imenovani možje, tudi zgodila? Kaj pa prerokbe o Edomu, Moabu, Babilonu, Ninivi, o kraljestvu Juda, o uničenju Jeruzalema, o propadu kraljestva Izrael? Povejte mi! Ali je bila prerokba o tem resnična, ali se je izpolnila ali ne?«
7 »Ja, žal«, so odgovorili duhovniki, »to se je zgodilo na našo največjo nesrečo; ne pa prerokba o mesiji, kajti ne vemo, kako bi o tem sploh sodili. Če bi bila to obljuba, ki izvira od Jehove, bi se morala uresničiti tako kot druge prerokbe, in postali bi veliko in mogočno ljudstvo, ki bi vladalo svetu. Kajti takrat bi Mesija prišel z neba z veliko slavo in s svojo božansko močjo vse podjarmil ter nam ga predal v oblast. Mi, kot izbrani Božji narod, bi tako postali kraljevsko vladarsko ljudstvo sveta in bi vse ljudi obrnili k naši veri.
8 Žal! Žal! Vse to se ni uresničilo in ljudstvo Izraela je postalo suženj namesto vladar, zato verjamemo, da je bila to le pobožna legenda prerokov, kajti ni se uresničila, torej ni bila prerokba. Dobro, kaj praviš na to?«
9 Na to sem odgovoril: »Nobene prerokbe dane Judom niso bile tako veličastno in pogosto predstavljene, kot prerokbe o prihodu Mesija. Od Adamovega časa naprej, skozi vse preroke in vidce do Malahija, ki je - 440 let pred začetkom krščanskega štetja - deloval kot zadnji prerok, se je o tem prerokovalo. Kako jih lahko imenujete pobožno pripoved, če je stala na vrhu vseh največjih prerokb? Kako torej lahko svoje preroke - katerih prerokbe so se izkazale za izpolnjene - glede prerokb o Mesij označite za pobožne lažnivce?«

43. Božanstvo oznanja ime otroka Jezusa, rojenega od device

(Rabini mesijanskih prerokb niso mogli zanikati, svoje so branili z vso močjo. Postavljena so vprašanja iz Izaija in Miheja o Mesiji. Duhovniki zanikajo izpolnitev teh prerokb. Opozorjeni so, da govorijo drugače, kot mislijo. Dokazano je, da sta Marija in Jožef pripadala Davidovi družini in da Izaija ni lagal.)

1 Ta ugovor je kot strela udaril po duhovnikih. Eden je pogledal drugega, da bi videl, kaj bo rekel. A nihče ni našel besed, s katerimi bi lahko ovrgel potrditev Moje prerokbe o Mesiji. Zato sem nadaljeval: »Če pa je dejstvo takšno, kako naj prerokba o Mesiji, ki

stoji sredi prerokbe Daniela in se je uresničila, izjemoma predstavlja laž in ne resnico?«
2 Spet so duhovniki molčali, saj niso imeli nobene podlage, na kateri bi lahko gradili svoj odgovor, zato sem nadaljeval sam in rekel: »Bratje in prijatelji! Naša stvar je resna, kajti prišel sem k vam, da vas rešim iz zmote, ki vas je naredila za ujetnike vaših napačnih predpostavk. Moj namen je, da vam pokažem pravo pot do vašega Jahveja in dokažem, da Mesija ni pobožna zgodba, temveč že dolgo izpolnjena povsem resnična Jahvejeva prerokba. Zato Me poslušajte, da bomo to lahko razjasnili in da boste od tega imeli veliko duhovno korist!«
3 Ko se je Adam pregrešil proti Bogu, je Jahve obljubil poslati Odrešenika. Ta Odrešenik pa bo sam Jahve, kakor je govoril skozi Izaija: »Glej, devica bo rodila in kar bo rodila, bo veliko, in sam Gospod bo zraven z svojo močjo. In otrok bo iz Davidovega rodu, in Gospod bo položil oblast svojega kraljestva na njegove rame, in večno bo vladal na Davidovem prestolu.«
4 Nadalje prerokba pravi, da bo jedel med in maslo, dokler ne bo sposoben ločiti dobrega od slabega. To pomeni, da bo poln ljubezni in modrosti. Njegovo ime bo: Čudoviti Stvarnik, Modri Svetovalec, Moč Vsemogočnega, Oče večnosti, Knez kraljestva miru. Jahvejeva moč bo v Njem in sam Jehova bo to izvršil, bo v Njem in ga vodil. Po Miheju se bo rodil v Davidovem rojstnem mestu Betlehemu, kjer bo Jehova, vladar večnosti, stopil v meso in od tam začel svoje kraljestvo duha. Zdaj vas vprašam: ali se je ta prerokba uresničila ali ne?«
5 Takrat je stopil naprej prvi duhovnik in rekel: »Prerokba je sicer pravilna, a kaj želiš s tem dokazati? Kdaj se je Jehova kot Mesija rodil v Betlehemu? O tem ne vemo nič! Če kaj veš, nam to povej.«
6 Ta odgovor je bil skrbno preračunan in spretno zastavljen, da bi prerokbo prikazali kot neizpolnjeno. Jaz pa sem na to odgovoril, da se ne bi smeli delati tako nevedni, ampak naj govorijo, kot v srcu mislijo, torej o Jezusu iz Nazareta, ki se je rodil v Betlehemu. Ta pripomba, da govorijo drugače, kot mislijo, jih je zmedla. Rekli so, kako lahko to trdim, saj ne vidim v njihova srca in zato ne morem vedeti, da govorijo dvoznačno. Zato je bolje, da se ne spuščam predaleč, ker govorijo tako, kot mislijo, in ne drugače.
7 Takoj sem jim odgovoril: »A vendar je tako, kot sem opazil: mislite na Jezusa in zahtevate dokaze za trditev o izpolnjeni prerokbi, in ti dokazi naj bodo: Veste, da je bila Marija, mati Jezusa, iz Davidovega rodu. Tako je bil Jezus, ker je tudi Jožef, mož Marije, iz Davidovega rodu, Marijin sin, Davidov potomec. A o Mariji kot materi otroka pravi Izaija: "Glej! Devica je noseča in rodila nam je sina." Kaj menite: ali je bila Marija devica, ko je bila noseča in rodila, ali je Izaija lagal?«

44 Bog ni dovolil, da bi bilo njegovo telo ustvarjeno iz grešnega telesa

(Duhovniki ne morejo doumeti Marijinega devištva. Jezus kot sam Bog Oče; in kako se je rodilo Jezusovo telo. Zgodovina Marije, njena veličastnost. Kristus je iz maternice prišel kot duh.)

1 Duhovniki so Me gledali in molčali, kajti biti deviška, zanositi in kot deviška roditi ter vendar imeti moža, tega niso mogli doumeti. Zato Me je eden izmed duhovnikov vprašal, kako naj bi to razumeli.
2 Odgovoril sem mu: »Vidiš, je to zelo lahko dojeti, če pravilno razumeš prvo prerokbo. Marijino Dete je, kot to nakazujejo Njegova imena, Stvarnik sveta, torej Bog Oče, vsemogočni gospodar vesolij, katerega ljubezen in modrost vse ustvarja, vse vlada in vodi. Ali zdaj veruješ, da bi si Bog dovolil, da mu grešni človek ustvari meso, da bi postal človek? O, če tako misliš, potem o svojem Jahveju misliš zelo nizkotno. Tvoja vera v tem primeru ni boljša od vere pogana, celo slabša.
3 Pogani so dovolili, da so bogovi z boginjami spočeli otroke, ti pa bi Jahveja ponižal na raven malika. Pravim ti: Jezusovo telo je v Marijinem telesu nastalo po Božji volji, ki ji v duhovnem jeziku pravimo Sveti Duh. Zato jo Izaija imenuje noseča in rojevajoča devica.
4 Do svojega štirinajstega leta je bila v templju vzgajana z največjo skrbnostjo in varovana kot dragulj. Kajti najprej, bila je ena redkih hčera iz Davidovega rodu, poleg tega pa so vedeli, da ni bila spočeta meseno, temveč duhovno. Zato je tempelj z izjemno skrbnostjo pazil nanjo, ker se je čas prerokbe o Mesiju moral uresničiti.
5 Marijino spočetje po njeni materi Ani je potekalo takole: Joakim in Ana sta bila že zelo stara, in da bi Bogu služila še bolj čisto in predano, sta se ločila. Joakim si je zgradil na polju kočo in tam živel, Ana pa je odšla v tempelj, kjer je služila kot dekla, molila in neprestano hvalila Boga v svojem srcu. Po treh letih je Bog v srcih Ane in Joakima vzbudil posebno hrepenenje, da bi se še enkrat srečala, in to hrepenenje je raslo tako močno, da si nista želela ničesar bolj, kot še enkrat videti drug drugega.
6 Končno je hrepenenje premagalo Joakima in si je rekel: 'Vem, kje je. Tam v templju, med služabnicami, jo bom gotovo našel. Ljubezni in hrepenenja ne morem več prenašati, moram jo videti.'
7 Rekel je in storil. Šel je v tempelj in jo iskal med služabnicami. Nenadoma jo je opazil in stekel proti njej. V tistem trenutku ga je tudi Ana zagledala in mu z odprtimi rokami stekla naproti, tako da sta se v templju pred vsemi služabnicami objela in k prsim stisnila drug drugega.
8 V tistem trenutku je Bog Ani omogočil, da je duhovno spočela Marijo, in rekla je: 'Poslušaj, Joakim! Spočela sem, kajti občutek blaginje je preplavil vse moje telo, in to ne more biti nič drugega.'
9 'Ampak kako je to mogoče?' je rekel Joakim. 'Brez kakršnega koli mesenega stika ali

spočetja. In pomisli, tvojih 74 let, da je vaš čas za tak čudež že davno minil.'
10 'Povem ti - in vendar je tako,' je vztrajala Ana, 'kajti pri Bogu je vse mogoče.' In tako sta se oba ves dan veselila tega srečanja in tega redkega dogodka.
11 Zvečer pa se je Joakim vrnil v svojo poljsko kočo, ki si jo je postavil zunaj Jeruzalema, v njegovi okolici. To je bilo zadnjič, da sta se Joakim in Ana srečala, kajti kmalu zatem je umrl, medtem ko je Ana v templju dopolnila svoje 84. leto.
12 Po njeni smrti so Marijo negovale služabnice in jo poučevale v vseh ženskih opravilih. Povem vam: Marija je bila čedna kakor sonce in - duhovno - lepša od njega. In le tako nadvse sveta posoda je bila vredna, da sprejme in nosi presveto Jahvejevo telo, ne pa kakšna posvetna mati.
13 Pravim vam: v templju so se z njo igrali angeli in ji prinašali dragocene nebeške jedi. Tako čiste matere svet še ni videl, kakor je bila Marija. Zato upam, da ste Me dobro razumeli: da je bila tudi Marija sama duhovno spočeta, da je v popolni nedolžnosti znova duhovno spočela in tudi duhovno čista kot devica rodila; kajti Kristus je bil sicer človek, a bolj duh kakor človek, ker je bil brez greha, zato je tudi prišel kakor duh iz njenega telesa. No, kaj praviš na to?«

45. Deviško spočetje Marije in Jezusa

(V govoru rabin nasprotuje dvojnemu duhovno-deviškemu spočetju Marije in Jezusa ter kot dokaz zahteva, da vidi in govori z Marijo samo. Marija se prikaže in izgine, ker ji ob dvakratnem vprašanju ne odgovori. Drugi stanovski kolegi spoznajo resnico.)

1 Duhovnik se je nasmehnil in rekel: »Poslušaj! Ti si domišljije poln pripovedovalec zgodb; kaj takega svet še ni doživel. Povej mi, kako mi lahko to dokažeš? Tvoja prva utemeljitev je bila sicer dobra - ta zamisel o dvojnem duhovnem spočetju in o tem, da je dekle kot devica noseča ter tudi po porodu ostane devica - glej, to presega običajno človeško dojemljivost. Zato tvojo pripoved štejem kot nekaj za lahkoverneže in nič drugega. Moral mi boš priti z drugačnimi dokazi, ne pa z domišljijskimi zgodbami.«
2 Na to sem Jaz rekel: »Meni ni težko dati dokazov, vendar mi je ljubše, da verujete brez dokazov. Poglej tja - tam stojijo nekateri duhovniki, ki so hoteli, da pokličem apostola Petra; in to se je zgodilo, pa vendar niso verovali, dokler niso bili z drugimi dokazi privedeni do vere. Lahko ti dam vse dokaze, ki jih zahtevaš, kajti prvič, Jaz sem mogočen duh, in drugič, smo v duhovnem kraljestvu, kjer je vse mogoče.«
3 Nato Me je rabin vprašal: »Ja, povej mi, če veš - kaj je zdaj z Marijo in kje je? Ali je ni mogoče videti in z njo spregovoriti, da bi ugotovili, ali je res, kar si nam v tako domišljijski podobi predstavil?«
4 (Jaz) »O ja, mogoče jo je videti in z njo spregovoriti, toda ali boš zaradi tega postal verujoč? Trenutno si zelo močno v dvomu, in ta dvom te niti ob dokazih ne bo zapustil.

Ali bi hotel raje odstopiti od takšnih izjemnih dokazov?«
5 »Ne, to ne gre,« je odvrnil rabin, »kajti ne morem verovati ničemur nadčloveškemu. Zato moram imeti močne dokaze, da sploh lahko verjamem, da je zgodba o Jezusu resnična. Zdaj pa mi prihajaš s takšnimi stvarmi, da sem postal popolnoma neverujoč. Torej dokazi, samo dokazi, in zelo močne želim imeti, da bi lahko kaj verjel.«
6 »Povej Mi torej, katere dokaze želiš,« sem mu odvrnil.«
7 »No, Marija mi vendarle lahko da najboljši odgovor,« se je zasmejal rabin. »Samo pokliči jo, pa bo dobro.«
8 Pri tem pa je pomisli: »No, vedno globlje se zapleta. Vem, da mu to ni mogoče. Vsi se mu bodo smejali zaradi njegovih fantazijskih zgodb in hvalisanja.«
9 Jaz pa sem rekel: »Prijatelj, pripravi se, da jo boš lahko pravilno vprašal, in da ti potem ne bo žal, da si nepripravljen želel nekaj nenavadnega.«
10 Ker je še vedno lahkomiselno vztrajal pri svoji želji in se pri tem smejal, sem rekel: »Tvoja volja naj bo izpolnjena!«
11 Komaj sem to izrekel se je pojavil močan blisk in Marija je z bliskovito hitrostjo prispela z višine pred prestrašenega rabina in ga vprašala kaj želi od nje.
12 Toda on je stal kot omamljen in nem, ni si upal izreči niti besede, kajti njena nadčloveška lepota in zaslepljujoči sijaj, ki je iz nje izhajal, sta ga prisilila, da je pozabil na vsa svoja vprašanja. Tako je tam molče stal, gledal in se čudil pojavi. Marija ga je še enkrat vprašala, kaj si želi od nje. Toda on si še vedno ni upal govoriti, in ker jo je le tiho občudoval, je nenadoma izginila izpred njegovih oči.
13 Šele zdaj se je prebudil iz svojega uroka in se jezil, da ni ničesar dosegel. Ostali rabini in gledalci pa so rekli: »Si zdaj prepričan in ozdravljen? Tako se pogosto zgodi posmehljivcem. Mi, njegovi stanovski kolegi, smo vse pozorno opazovali in smo vendarle prišli do prepričanja, da je Marija zelo čudovita in vzvišena duša, in bi bili zelo veseli, če bi jo lahko še enkrat videli.«
14 Ker je ta izjava izhajala iz notranjega prepričanja, sem rekel: »Vsak, ki veruje Mojim besedam in po njih živi ter deluje, lahko pride tja, kjer sta Jezus, Jahve in Marija, apostoli in vsi visoko razviti duhovi. Upam pa, da vas je pojav Marije prepričal, da sem govoril resnico. Kajti prav zato sem jo poklical dol - da bili priča resnici. In ker sem to storil in Mi je bilo to mogoče, naj vam to služi kot dokaz, da sem govoril resnico.«

46. Dokazi iz prerokov o Mesiji

(Dokazi iz Jeremija o Rachelinem joku ob pokolu otrok v Betlehemu; iz Malahija o Eliji kot predhodniku Kristusa; iz Izaija in Davida o življenju in smrti Mesija; ter iz Danielove knjige, da bo Izrael zaradi Mesija raztresen po vsem svetu.)

1 Toda nobeden izmed prisotnih Judov si Mi ni upal nasprotovati, in tako sem nadaljeval:

»Poglejte, ob Jezusovem rojstvu je Rahela jokala za svojimi otroki, ki jih je ubil Herod, zato je tudi ta prerokba od Jeremije izpolnjena.«
2 Prerok Malahija je napovedal, da bo pred Mesijo prišel Elija, ki bo za Njega pripravil pot, in Jaz vam pravim, da ni bil tam samo Elija kot Janez Krstnik, ampak tudi Mojzes kot njegov oče.
3 Izaija je povedal, kako bo Mesija živel in umrl, in glejte, vse se je natančno uresničilo, tako tudi to, kar je David v svojih psalmih povedal o smrti in vstajenju tretji dan. Vse, kar je v številnih zapiskih prerokov zapisano o Mesiji, se je uresničilo v Jezusovem življenju.
4 Kaj vas še zadržuje, da ne bi verovali v Jezusa? Daniel vsebuje zaključek drame, da bo Izrael zaradi svoje nevere in trdega srca premagan in raztresen po vsem svetu.
5 In glejte, tudi to se je izpolnilo leta 70 po Kristusu. Vprašam vas: ali je vse, kar sem povedal, resnica ali ne?«
6 Rabini so Me vprašali, kaj želim s tem doseči, če bi rekli da ali ne? Kajti od tega ne bi imeli niti koristi niti škode, in zanje je bilo vseeno, ali je res ali ne.
7 Na to sem jim odvrnil: »Ni tako, kot mislite, temveč vsak človek je Božji otrok in si mora prizadevati, da pride k Bogu, svojemu Očetu, in da mu bo dobro.«

47. Jud, ki želi tudi v Nebesih opravljati posle in trgovati

(Vodja mirno razloži o poslovni vnemi Judu. Nebeška pojedina. Angeli pri tem pojejo psalm. Judi razmišljajo, kako bi tudi oni lahko ustvarili tako dobro vino, kruh in sadje za prodajo. Judovsko naselje prizadene močan potres in sliši se jadikovanje Judov. Vodja jih tolaži in obljubi, da bo zanje poskrbel, če bodo živeli po Jezusovem nauku. Ponudba jim je všeč.)

1 Nato me je eden od Judov vprašal: »Poslušaj, prijatelj! Ali se tudi v nebesih trguje? Kajti glej, jaz sem izkušen v kupovanju in prodajanju, in kjer ni trgovine, ni zaslužka. Tam tudi ni dobrega življenja. Jaz sem samo za trgovino in ta me je vedno pošteno preživljala, zato sem se tudi v duhovnem kraljestvu posvetil trgovanju in živim od tega. Religija, Mesija - vse to je stvar rabinov in ne naša.«
2 Jaz sem mirno poslušal in nato rekel: »Povej Mi, zakaj opravljaš trgovino, če ne zato, da bi živel dobro in bil srečen? Videl si Marijo, kakšen čudovit duh je, in glej, tudi ti lahko postaneš takšen. Glede hrane in pijače, vam bom vsem pokazal dokaze, kako se v nebesih je in pije, in tako boste ostali Moji gostje. Če vam Moja hrana ni všeč, lahko počnete, kar hočete. Če vam je všeč in želite ostati pri Meni, pa morate slediti nauku Mesija Jezusa Jehova Saboat. A nikogar ne silim, saj vam je dano, da ravnate po svoji svobodni volji.«
3 Po teh razlagah sem poklical angele in jim naročil, naj prinesejo vino, kruh in sadja za vse. Kot običajno je bilo v nekaj minutah vse pred Menoj v kupih. Nato sem razprostrl

roke nad njimi, blagoslovil hrano in jo dal razdeliti. Pri Meni so se takoj spet zbrali angeli in čakali na naslednje ukaze. Tokrat sem dal zapeti psalm, ki je Jude tako razburil, da so prosili, naj prenehajo, saj niso mogli prenesti lepote glasov.
4 Na to sem rekel: »To je posledica vaše materialistične naravnanosti, ki se kaže v nenehnem kupovanju, prodajanju in trgovanju. Poglejte, tukaj je nekaj takih, ki so bili prav tako zelo pogreznjeni v materijo, a so vse opustili iz svojih misli in sprejeli Moje nauke ter se pri tem počutijo zelo srečne. Zdaj pa sedite in uživajte ob tej pojedini.«
5 Judi se niso mogli dovolj načuditi izjemni dobroti te pojedine in so razmišljali, kako bi tudi oni lahko ustvarili nekaj tako dobrega, da bi s tem trgovali.
6 Komaj so bili postreženi, je nastal strašen potres, in ob grmenju in pokanju se je del gore nad gorskim kotlom, kjer je ležalo judovsko naselje, odlomil in pokopal ves kraj. Za tem dogodkom je sledil strašen jok med Judi, ki so bili s tem postavljeni v bedno stanje in so jokali ter jamrali nad veliko nesrečo, ki jih je zadela.
7 Jaz pa sem se obrnil k njim in rekel: »Kaj vam pomenijo vaš drobiž in prtljaga? Rekel sem vam, da pri Meni ne smete skrbeti za nič drugega kot le izpolnjevati Jezusov nauk; vse ostalo bom poskrbel Jaz.«
8 Ponudba jim je bila všeč, kajti Judi so preudarni in znajo iz vsake stvari iztržiti svojo korist.

48. Jezus, Marijin prvi in edini sin

(Premislek glede Matejevega evangelija. Temeljita razlaga vodje o tem. Vsi judovski duhovniki se odločijo sprejeti pravo Kristusovo učenje, ker je brez obredov. Ljubezen kot edini zapovedani predmet vere. Judi si tudi v nebesih želijo trgovati.)

1 Nato so se Judi zbrali skupaj in razpravljali, kaj naj storijo. Tedaj je dvomljivi rabin rekel: »Počakajte malo, imam še en dvom, in ta mi ne daje miru. Zato si želim pridobiti še zadnjo razlago.«
2 Po teh besedah je stopil naprej in rekel: »Poslušaj, dragi prijatelj! Imam še nekaj dvomov, zato prihajam k Tebi po razlago, in to je: Marija je bila Jožefova žena. Potem se pravi, da je bil Jezus Marijin prvi sin. In tretjič, omenjajo se štirje Jezusovi bratje in sestre. Dragi prijatelj, kako nam lahko to razložiš?«
3 Odgovoril sem jim: »V resnici je to tako: Ko je Marija spočela, je bila stara 14 let. Da bi prikril sramoto, ko so odkrili njeno nosečnost, in ker sta po božji previdnosti oba brez škode spila 'prekleto vodo' - ki jima jo je dal tempelj piti kot preizkus in dokaz njune resnice, da nista imela nobenega fizičnega stika - ju je duhovnik na skrivaj poročil. Toda Jožef je bil takrat star skoraj 70 let, vdovec in oče petih sinov iz prvega zakona: Joela, najstarejšega, nato Jožefa, Simona, Juda in Jakoba.«
4 Sestre, ki jih omenja Marko, niso bile otroci Jožefa in Marije, ampak sorodnice, ki so v

Jožefovi hiši živele kot bi bile njihovi otroci, zato so jih imenovali sestre.
5 Jožef je bil preveč star in pobožen, da bi si upal dotakniti Marije, ker je vedel, da je izbrana, da bo rodila Mesijo. Pomanjkljiva omemba evangelista (Matej 1,25), da je Jezus prvi sin Marije, je razumljena tako in nič drugače. Vidiš, to je celotna skrivnost.«
6 Ko je rabin to izvedel je bil zadovoljen, se Mi zahvalil, se vrnil in rekel: »Zdaj sem v vsem razjasnjen. Zato se strinjam, da se pridružim družbi in sprejmem Jezusovo vero, saj sem spoznal, da je Jezus resnično Mesija in s tem sam Jehova.«
7 Drugi duhovniki so rekli: »Tudi mi smo tega prepričanja in že dolgo prepoznavamo, kdo je bil Mesija. Tudi nam, tako kot tebi, še ni bilo vse jasno. Zato smo oklevali; bili smo judovski duhovniki in nismo se strinjali z rimskim obredom. Zdi se nam, da duhovništvo nima moči, kajti vodja je gotovo najvišji Gospod in duhovnik tukaj, kar razkriva Njegovo temeljito poznavanje Svetega pisma in pravilna razlaga le-tega. Glej, On nima nič duhovniškega v sebi, zato menim, da smo oproščeni učenja in izvajanja duhovniških obredov.«
8 Ko je govornik v imenu vseh končal svoj govor, sem stopil bližje in rekel: »Uganil si resnico. Tukaj ni duhovništva niti obredov v zemeljskem smislu, temveč je ljubezen največja in edina zapoved, iz katere se vse razvija. Zato pravim: prizadevajte si tudi, da bo vaša skupnost enotna v mislih, in takrat vas bodo Moji služabniki temeljito poučili o vsem, v kar morate verovati, in kako ravnati, da boste sledili zapovedi ljubezni.«
9 Duhovniki so se takoj lotili pogovora s svojimi verniki o prestopu in jim govorili zelo vztrajno in prepričljivo. Ti pa so rekli: »Vse je v redu in dobro in mi vam verjamemo, saj vi poznate Sveto pismo. A povejte nam, zakaj ne vprašate, kaj bomo počeli v prihodnosti? Brez poslov, brez trgovanja in prodaje ni življenja, tega smo vajeni od mladosti in zato nam je zelo težko početi kaj drugega kot trgovati.«

49. Leta 1854 so katoliki Marijo priznali kot Devico

(Duhovniki dajo jedrnat odgovor poslovno usmerjenim Judom, ti pa nato sprejmejo Kristusovo učenje. Nauki o Marijini deviškosti pri protestantih. Od leta 1854 je Marija pri katolikih priznana kot čista devica. Jezusova želja je, da bi tudi sedanji protestanti priznali Marijo kot takšno, tako kot jo je leta 1546 priznal Martin Luther in njegova skupnost.)

1 Duhovniki, razdraženi nad neumnostjo svojih vernikov, so naredili resne obraze in rekli: »O ja, tudi v nebesih se trguje, pridite le z nami, tudi tam lahko postavite svoje stojnice, razstavite svojo neumnost in usmiljeni ljudje jih bodo vzeli od vas ter jo zažgali v ognju resnice.«
2 Ta resna zavrnitev je imela dober učinek. Judje so ob tem učinkovitem odgovoru molčali, njihove misli so se vrtele okoli njihove nemoči, saj so izgubili vse, in so rekli: »Pojdimo z njimi, saj bomo tukaj umrli od lakote. V družbi pa se tako dobro je in pije, kot še nikoli prej nismo okusili.«

3 Ta medsebojni pogovor jih je nazadnje pripeljal do tega, da so sklenili iti z njimi, nakar so jih angeli takoj začeli poučevati.
4 Po končanem pouku sem vsem rekel: »Razlaga o Mariji, njenem devištvu in celotni zgodbi njenega bivanja, ki sem vam jo dal, se na Zemlji obravnava kot herezija in je podvržena prekletstvu za vsakogar, ki misli drugače. Tudi med vami protestanti je razširjeno grobo pojmovanje o Mariji - zdaj pa veste, kakšna je resnica, in tako boste vsi enotni v spoznanju in v mišljenju o Marijinem deviškem materinstvu, kar je tudi pogoj, da v prihodnje o Mariji in o Bogu ne boste gojili nečistih misli.«
5 Znano je, da do leta 1854 Marija tudi v rimski Cerkvi ni bila v nič boljšem položaju kakor v protestantski, saj so ji odrekali brezgrešnost in brezmadežno spočetje. Zdaj pa so vam dejstva znana, zato spremenite svoj napačni nauk, kakor so ga vaši pokojni predniki leta 1546 takoj spoznali za zmotnega ter Mojo razlago sprejeli kot pravilno in vredno Božje svetosti.
6 Tako se je skupnost z vstopom Judov povečala za več tisoč ljudi in postala bolj raznolika, kar je bistveno prispevalo k medsebojni strpnosti.

50. Spopad duhov v sferi oblakov

(Potovanje na goro. Zbiranje duhov oblakov med bliskanjem in grmenjem. Njihova izpoved, zakaj kot Rimljani kaznujejo protestantska območja z udari strele, poplavami ali točo. Zaradi tega mirni duhovi kaznujejo hudobne duhove.)

1 Ko se je pouk končal, smo se znova odpravili naprej. Tokrat smo se vzpenjali na goro. Ko smo dospeli na vrh, sem dejal: »Sedite in si oddahnite.«
2 Po preteku slabih nekaj ur sem rekel družbi: »Poslušajte zdaj! Kmalu se bo zgodilo nekaj novega.« Vsi so napeli ušesa in odprli oči, da bi videli, kaj se bo zgodilo. Poklical sem velikega nadangela k sebi in mu rekel: »Pojdi čez gore in prinesi Mi duhove oblakov!«
3 Nadangel je takoj izginil in ni trajalo dolgo, da so se z vseh strani začeli dvigovati nevihtni oblaki, ki so postajali vedno bolj temni in sivi, čim bližje so prihajali. Končno je začelo vedno bolj divje bliskati in grmeti. Odmevali so močni poki in tu in tam je močno udarila strela, tako da so se ljudje počutili zaskrbljeni.
4 Nato sem rekel: »Pridite dol k Meni, vi hudobni duhovi!« Bliskovito se je neizmerno število duhov spustilo k Meni in obkrožilo območje okoli nas.
5 Ko se je to zgodilo, sem rekel: »Povejte nam resnico, kaj vas žene, da svojo zlobo izživljate v oblakih in strašite in škodujete ubogim prebivalcem Zemlje?«
6 Na to vprašanje je pristopil duh, oblečen kot duhovnik, a zelo umazan, raztrgan in grd po obliki, in rekel: »Jaz in moji kolegi smo bili rimski duhovniki in zelo jezni na protestante, ker so nam z njihovo zmotno vero motili mir in udobje. Ko smo umrli, je

naša hudobija, ker smo bili prosti vsake skrbi, prešla v veliko maščevalnost. In tako smo se odločili, da bomo žive rimske kristjane, ki so prešli k protestantizmu, primerno kaznovali. Zato smo zbrali naše vernike, katerih je bilo veliko, in odšli v protestantske pokrajine. Tam smo srečali naše nasprotnike, ki so mirno lebdele v oblakih nad svojimi pokrajinami in jih varovale kot zaščitnice. Ko smo prišli blizu, so nam prišli naproti in vprašali, kaj iščemo v njihovih pokrajinah.
7 Mi pa smo odgovorili: »Iščemo pokrajine heretikov in jim želimo primerno plačati njihovo nezvestobo naši rimski materinski cerkvi.
8 Najvišji med temi duhovi so rekli: »Poslušajte! Kdo med nami gre v vaše rimsko-krščanske kraje, da bi škodoval vašim sorodnikom na Zemlji, ker ne prestopijo v našo vero, in da bi nadlegoval in preganjal naše revne, ki so ostali za nami?«
9 Odgovorili smo: »Imamo svoje pravice, saj pripadamo edini pravi rešilni cerkvi v Rimu, od katere so ti heretiki odpadli kot odpadniki.« Zaradi njih se nismo razburjali, ampak smo jih zgrabili, dobro pretepli in jih spravili v beg. Samoumevno je, da je bila bitka zelo silovita, z veliko strelami in grmenjem. Po naši zmagi smo na območje sprožili točo. Vendar ni minilo dolgo, ko so nas napadli mogočni duhovi in nas delno vrgli na tla, prikovali na dež, delno pa pregnali v beg, in mi smo bili med slednjimi. Od takrat se naši napadi z oblaki in vojne nadaljujejo, včasih zmagujemo, včasih pa smo poraženi.
10 Mi smo sicer vedno močnejši, toda ko se boj zares razgreje in zaostri, se od zgoraj spustijo visoki, svetli duhovi, ki nas vsakič premagajo in prinesejo mir. Zato jih posmehljivo imenujemo `duhovi miru`. Vendar eno dosežemo: te heretike na Zemlji pogosto zgledno kaznujemo z udarci, poplavami ali točo, in to je nagrada za dober namen naše cerkve. Seveda pa pri vsakem porazu izgubimo veliko tisoč naših tovarišev, saj jih duhovi miru neusmiljeno vržejo na Zemljo, kjer se v vodi vpijejo v zemljo in tam ostanejo ujeti, dokler jim svoboda ne zacveti z osvoboditvijo iz njihovih ječ in verig. A mi umirjamo svojo maščevanje in tako vodimo stalno medsebojno vojno. Svoje dejavnosti smo povezali s Teboj. Povej, kaj želiš od nas, da si nas s tem mogočnim duhom pripeljal k Sebi.«

51. Poučevanje o mukah pekla in večni obsodbi

(Voditelj vpraša do duhovnika, ali je Kristus učil, da se z zlom povrne zlo. Duhovniki odgovarjajo kot papežev suženj, ki se ne zmeni niti za Kristusa niti za Biblijo. Pekel se odpira za rimske duhovnike kot krivoverce in antikriste. Papeške dogme, ne Kristusovo učenje, kot glavno učenje. Resnična spoved duhovnikov.)

1 (Jaz) »Kmalu vam bo jasno, kaj hočem od vas. Vprašam vas kot duhovnike: je to v Novi zavezi predpisano in skladno z ljubeznijo? Ali je Kristus učil, da se sovražnike ljubi? In ali je zapovedal delati zlo? Povejte, vi zlobni hudiči, kje v Bibliji je odobreno to, kar

počnete proti vernikom drugih veroizpovedi?«
2 Na to vprašanje niso bili pripravljeni, a se je eden zbral in rekel: »Delamo to, kar nam predpisuje rimska cerkev, za drugo se ne rabimo brigati. Opravljamo svojo dolžnost in to je dovolj.«
3 Vaš odgovor je kratek in odrezav, in odgovarjate Mi kot sužnji,« sem jim rekel, »a s tem Mi ne koristite. Hočem, da Mi odgovarjate kot duhovniki in se opravičite na podlagi Kristusovega učenja, saj vedno trdite, da ste Božji služabniki!«
4 (Duhovnik) »Ah, kaj Kristus, kaj Biblija, mi živimo kot svobodni duhovi in se ne zmenimo ne za to ne za ono. Tebe ne poznamo in čudimo se, čeprav se zdi, da si mogočen duh, kako si drzneš, da nas vznemirjaš in terjaš odgovornost, saj ti nikoli nismo storili nič hudega? Torej, kaj pravzaprav hočeš od nas?«
5 »Hočem,« sem odgovoril, »da opustite svoje zlobno početje in živite kot kristjani po Kristusovem nauku, sicer bom moral z vami govoriti bolj resno. Kajti ravnate kot hudobneži in vaše mera je polna. Bodisi se spreobrnete in (Meni) sledite, ali pa bom moral izdati kazenski sodni ukrep nad vami.«
6 (Duhovnik) »Ah, kaj vse že govoriš! `V kraljestvu svobodnih duhov in z grožnjo kazni.` To ni slabo. Bog ne kaznuje, ti pa hočeš kaznovati? Hodi svojo pot, mi pa gremo svojo in tako se bomo dobro razumeli. Samo grožnje nam prihranite, tega ne sprejemamo.«
7 »Dobro,«" sem rekel, »naredil vas bom dovzetne za to. Na svetu ste veliko pridigali o peklu in večni obsodbi ter večnih peklenskih mukah, ki čakajo hudobneže in prestopnike, ki se nočejo spokoriti. Poglejte, vi ste taki grobi grešniki in krivci do bližnjega, ki se ne spreobrnete in še norčujete se. Zato pravim: Efeta!«
8 V tistem trenutku je celotna gora zadrhtela in se na vrhu razcepila, iz nje so se dvigali plameni in dim. »K Meni!« Ob teh besedah je angel bliskovito odletel okrog za duhove, jih zbral in pripeljal k Meni. Ti pa so iz strahu in groze dvignili strašen krik ter Me prosili, naj jih ne poženem v pekel.
9 Rekel sem jim: »Zakaj pa ne? Tolikokrat ste prekleli krivoverce in nasprotnike Rima in jih obsodili, da bodo goreli v peklu z Datanom in Abiramom, zakaj ne bi sodili tja tudi vi, saj ste največji krivoverci in antikristi? Kajti vse, kar krši Kristusov nauk je krivoversko in antikristovsko. Zato vidim v vas največje krivoverce in antikriste.«
10 Duhovi so Me prosili, naj jih ne mečem v pekel; hoteli so storiti vse, kar zahtevam, le pred peklom in večnimi peklenskimi plameni naj jih obvarujem.
11 Potem sem jim odgovoril: »Za pekel ste sicer zreli, a nočem ravnati po rimskem, temveč po Kristusovem učenju, če mi obljubite, da se boste spreobrnili in ne boste več delali hudega.«
12 Duhovi so pred Menoj padli na kolena in se Mi zahvalili za to milost ter Me prosili, naj jim povem, kako in kaj naj v prihodnosti počnejo, da bodo prav ravnali.«
13 Vprašal sem duhovnike: »Povejte Mi, vi domnevni Božji služabniki, kaj ste pa učili

vernike, da ne veste, kako naj kristjan živi in ravna, da bi si pridobil večno življenje?«
14 Odgovorili so Mi: »Zagotovo veš, kakšna je naša rimska doktrina, kjer papež predstavlja glavno osebo, in da papeške človeške določbe tvorijo prvo in glavno učenje, saj te prinašajo denar, Kristusovo učenje pa nič. Zato veš, da je bila naša glavna naloga učiti tisto, s čimer zaslužimo. Ovce smo strigli po najboljših močeh in nahranili vernike z nekrščanskimi določbami, ki so nam jih predpisali iz Rima, da jih učimo. In to je mešanica, ki ni za nič, pri čemer smo sami postali neverni, saj smo iz poteka zgodovine videli, da Bog prestopnikov in kršiteljev zapovedi ne kaznuje. Glej, tako se glasi naša veroizpoved.«

52. Reformacija kot Božja kazen proti papeškim dogmam

(V čem se kažejo božanske kazni. Protestantsko proti-gibanje. Osvetlitev Božjih kazni nad rimsko cerkvijo. Krater pekla se znova zapre. Svoboda dejanj. Razsvetljenje o peklu v oblačni regiji. Zapoved ljubezni do bližnjega. Duhovi priznavajo svojo krivico in prosijo za pouk o resničnem Kristusovem učenju.)

1 Nato sem jim odgovoril: »Vaša veroizpoved je sicer povsem pravilna, le v konceptu, da Bog ne kaznuje, ni. Kako si lahko kot duhovniki drznite trditi in reči, da ne kaznuje, če pa poznate Biblijo in veste, da je Bog kaznoval posameznike in celo narode?«
2 Odgovorili so Mi: »To smo sicer prebrali, a zgodovina rimske cerkve nam je vzela vso vero, saj smo vedno gledali, kako temeljno zlo te cerkve nekaznovano raste, pa se nikjer ni pokazala nobena pomoč, da bi tej pošasti naredili konec.«
3 »Torej menite, da Boga ni,« sem jim odvrnil, »ker niste opazili kazni? To je pravzaprav usodno, da zaradi dreves ne vidite gozda, saj je bilo veliko kazni. Le da so se Božje kazni izmenjavale z zlobnostjo in hudobnimi dejanji ljudi, vi pa niste poznali motivov, zakaj se je to in ono zgodilo. Bili so zli papeži, vladarji in narodi, kazni pa so sledile po duhovni računici. To vam ni bilo dano videti, ker ste vedno sodili zunanje in pristransko. Povejte Mi, zakaj se sploh ukvarjate s protestantskim proti-gibanjem?«
4 Ko so duhovniki slišali to vprašanje, so začeli razmišljati in rekli: »Ja, kako naj bi to bila Božja kazen? In sami smo se pridno vanjo vključevali ter pomagali preganjati protestante in jim povzročati trpljenje v življenju, tako kot zdaj v kraljestvu duhov.«
5 Na to sem jim odgovoril: »Ravno to je velika kazen za rimsko prevaro, laž in goljufijo, ki je s papeškimi dogmami zastrupila svet in ljudstvo potegnila v pogansko temo. Duhovniki zaradi svoje ošabnosti, pohlepa in oblastiželjnosti ne vedo, kako bi še bolj pogubili človeštvo, ga potem pokorili in izkoriščali, in glej, tukaj stoji človek, ki je prišel kot Božja kazen nad Rimljane in jim hrano pošteno osolil. In rečem vam, to bo obrodilo dobre sadove in rimski oblastniški prevari vedno bolj škodilo ter jo na koncu uničilo. Takrat bo tudi znanost vedno močneje spodkopavala zlo rimskega poganstva, tako da se

bo razvilo vse mogoče in kot rak razjedlo rimsko cerkev ter razkrilo njeno gnusno notranjost, zaradi česar bodo verniki vedno bolj (od nje) odpadali in nazadnje jih sploh ne bo več.
6 Glej, to je prihodnost prostaške ljubice, ki zaradi denarja stori vse in ne pozna nobenega drugega Boga kot sama sebe. No, kaj pravite o tem?«
7 »Ali so kazni res takšne? Potem jih pristranski človek res ne opazi,« so odgovorili duhovniki. »Mislili smo na vidna uničenja in nasilne posege, a teh doslej nismo videli; zdaj pa stvar že bolje razumemo. Toda, ljubi Gospod! Še vedno z grozo opazujemo plamene in dim, ki se dvigajo iz gore, ki si jo dal razklati in nam odprl pekel. Z veseljem bomo storili vse, kar zahtevaš, le zapri znova peklenski krater, da bomo zadihali z več življenja in svobode.«
8 »Naj se zgodi po vaši prošnji,« sem odgovoril. »Toda zaslužili ste, da okusite vsaj malo tega, s čimer ste svojim poslušalcem duhovno in telesno zatirali svobodo, da bi jih naredili biti brez odpora in nesposobne samostojno misliti ter delovati. Pri vas se potrjuje rek: ‚Kjer je Gospodov Duh, tam je svoboda.' Ker je pri vas vladalo popolno suženjstvo vere in na svetu še vedno vlada, je očitno, da v vas in v vseh zatiralcih svobode ni Gospodovega Duha, temveč duh Satana, ki predstavlja nasprotni pol Boga.«
9 Ko se je peklenski krater znova zaprl, so bili duhovi opogumljeni in so spregovorili: »Znano je, da pod pritiskom sile in grožnje s kaznijo človeka prevzame strah in obljubi, da bo storil vse. Zato Te prosimo: daj nam popolno svobodo, da ostanemo ali odidemo; tedaj se bomo lahko svobodno odločili, kaj želimo storiti.«
10 Odvrnil sem jim: »Ali mislite, da vas bom res kaznoval? O ne, hotel sem vam le pekel, s katerim ste vedno strašili svoje vernike, narediti dovolj vroč. Pri Meni takšnih kazni ni, temveč bi se zaradi množice svojih grehov sami vedno bolj pogrezali v temo, v jezo in v nezadovoljstvo. In tako bi padali vedno globlje navzdol.
11 Teža vaših grehov bi vas vedno globlje pritiskala k dnu pekla, dokler ne bi končno, ko bi postali povsem peklenski, spoznali svoje grehe. Medtem pa bi veliko trpeli in prestali. Mar mislite, da vaše vojno življenje v oblakih ni pekel? Na Zemlji je vojna, ubijanje in ropanje, kar krši peto, sedmo in deseto Božjo zapoved - torej Satanov greh. Ali naj bi bila vaša vojna v oblakih kaj drugega? O nikakor! V ljudeh ubijate ljubezen, torej najplemenitejše - božanskost v človeku. Nasprotnim duhovom kradete mir, spokojnost in zadovoljstvo, tistim na Zemlji pa materialno srečo. Tako ste zli in služabniki Satana in ne boste ušli kaznim, ki nastopijo same od sebe, kadar se Božjih zapovedi ne spoštuje, temveč se jih krši.«
12 Povejte Mi: Ste v svoji vojni v oblakih srečni? Kakšno korist imate od tega? Kdo vas je užalil in pozval, da vodite vojno in delate zlo? Zagotovo ne protestanti, ampak vi sami iz lastne pobude. Ali tega ne razumete, da je tisti, ki dela zlo, hudič in služabnik Satana?"
13 Ali to pomeni izpolnjevati zapoved ‚Ljubi Boga nad vse in bližnjega kot samega sebe',

kadar se ravna proti Božjim zapovedim, bližnjega kot brata in Božjega otroka preganja in mu povzroča trpljenje? Povejte Mi, vi zli hudiči, ali ni to ravnanje prav nasprotno od Božjega in Kristusovega učenja?«
14 Ta gromovit govor je duhovnike in njihovo vojsko naredil tihe in prestrašene; niso vedeli, kaj bi Mi odgovorili. Posvetovali so se med seboj in vprašali tudi svoje privržence, kakšno je njihovo mnenje o tem in kaj naj Mi odgovorijo. Ti pa so rekli: »Gospod ima prav v vsem in Mu ne moremo dati nič drugega kot prav. In ker spoznavamo, da ravnamo narobe, je naša dolžnost, da se obrnemo in začnemo živeti kot kristjani.«
15 Kdo pa nam bo dal pravi nauk, saj je po Njegovih razlagah naš prejšnji nauk hudičev nauk, ker smo ravnali hudičevo in mislili, da delamo prav. Ali veste kaj? Priznajmo našo krivico in Ga prosimo, naj nam pokaže resničen Kristusov nauk, po katerem želimo živeti in ravnati prav in dobro.«
16 Duhovniki so rekli: »Pravi Kristusov nauk vendarle vsebuje Sveto pismo, a smo tako temni, da iz velikega kaosa cerkvenih očetov in papeških dogem sami ne moremo več prepoznati čistega in pravičnega. A vseeno želimo izpolniti voljo našega ljudstva, ki nas spremlja.« In tako so se vrnili k Meni in rekli: »Ljubi prijatelj! Tvoje razlage so povsem pravilne in vidimo, da smo zli duhovi. Toda kaj naj storimo, saj iz velikega kaosa naših učiteljev in razlag Svetega pisma ne ločimo več, kaj je dobro in kaj slabo. In ker so nas naši privrženci prosili, naj te zaprosimo, da nam pojasniš pravo učenje, to z veseljem storimo, saj nam primanjkuje prave svetlobe v tej zadevi. Bodi tako prijazen, in če ti ustreza, nam daj pravo luč vere po Jezusovem nauku! Vse drugo se bo že uredilo.«

53. Duhovna nevednost v onostranstvu

(Njihova prošnja jim je bila izpolnjena. Presenečenje duhov iz oblakov nad dobro nebeško hrano in angelskim petjem. Potovanje v dolino. Povabilo prebivalcev kraja, med katerimi so bili bolniki, na versko razpravo. Kaj je vzrok bolezni? Bolniki ne vedo, da so umrli in da so duhovi. Nevednost o tem, da so umrli, po Božji volji. Bolnišnice in kolonije zdravilišč v kraljestvu duhov. Napotitev duha, naj obišče svoj grob na pokopališču.)

1 »To zelo rad storim,« sem odgovoril, »vendar gre za to, da morate potem takoj spremeniti tudi svoj sedanji način življenja, da boste imeli od tega korist. Kajti znanje vam nič ne pomaga, ampak le življenje in ravnanje po njem.«
2 »Glejte tukaj Mojo družbo: tudi v njej so takšna in še hujša bitja, kot ste vi; vendar so ta, potem ko so spoznala svojo krivico, opustila prejšnje življenje. Sprejela so Moj nauk in ostala pri Meni. To so protestanti skupaj z dr. Martinom Luthrom, rimskokatoliški duhovniki in verniki ter Judje s svojimi rabini. In vsi ti se lahko mirno in spokojno družijo med seboj in živijo v ljubezni, ponižnosti in potrpežljivosti - zakaj vi tega ne morete? Dal vas bom poučiti, in če vam bo všeč, lahko takoj ostanete pri Meni. Za vašo prehrano

bom potem Jaz poskrbel, vendar pod pogojem, da boste živeli in se ravnali tako, kakor vam zapoveduje nauk.«
3 »Nato sem poklical angele in jih dal temeljito poučiti. Ko je bil pouk končan, so duhovniki stopili k Meni in se Mi zahvalili. Nato so povedali, da so se njihovi privrženci izrekli, da bi ostali, ker jim je preprostost nauka in iz njega izhajajoče sobivanje v ljubezni všeč; zato želijo tudi sami ostati ter si z ljubeznijo, ponižnostjo in strpnostjo zaslužiti nebesa. Tako je naša družba zrasla na približno tretjino milijona duš.«
4 »Po tem velikem ribolovu sem dal za obrok prinesti jedi in pijačo, jih blagoslovil in razdelil. Nato so angeli zapeli hvalnico, zatem pa so zaužili obrok. Novi privrženci so nato vprašali, kje pravzaprav so, kajti vse se jim je zdelo tako nebeško dobro in lepo, da so menili, da morajo biti to že neka vrsta nebes.«
5 Nato sem rekel: »Nebesa so povsod, kjer vladata ljubezen, ponižnost in edinost; toda pravi ljubezenski raj je pri Očetu, in to stanje ljubezni v duši se mora najprej vzgojiti ter povzdigniti. Čim bolj prefinjena in duhovno plemenita postaja duša, višja je blaženost, ki jo uživa. Kruh in vino sta iz nebes, vendar se bo vaše uživanje v tem vedno stopnjevalo, kolikor višje boste duhovno napredovali. In tako je tudi s petjem: zdaj vam prodira skozi živce in vas vznemirja. Bolj ko boste postajali ljubeči in ponižni, tem prijetnejše in milejše vam bo.«
6 Zato si pridno prizadevajte slediti Božjim naukom, in hitreje in bolje ko boste to storili, prej bomo prišli k Očetu Jezusu v nebesa, kjer bo vaša sreča zapečatena. Zdaj pa se nameravamo takoj odpraviti in se spustiti v dolino, zato pojdite z nami navzdol v nižino.«
7 Ko smo prispeli v dolino, smo se odpravili na daljšo pot po cesti, ki je vodila skozi dolino, dokler nismo po nekaj urah prispeli v precej revno območje. Tu sem ukazal, naj se ustavimo in spočijemo.
8 Po eni uri počitka sem rekel angelom: »Pojdite v naselje, ki leži za tem gričem pred nami, in povejte prebivalcem, naj vsi pridejo k nam, kjer bomo imeli verski pogovor.«
9 Angeli so se takoj odpravili v veliko naselje in oznanili Moj ukaz. Toda tukaj je bila bolnišnica, kjer je več tisoč bolnikov bivalo zaradi zdravljenja. Zato so prebivalci vprašali, kaj naj se zgodi s tistimi bolniki, ki ne morejo iti.«
10 Angeli so odgovorili: »Ponesite jih ven, kajti za njihovo zdravljenje je neprecenljiva korist, če so tudi oni prisotni.«
11 Usmiljeni negovalci bolnikov so vzeli različna ležišča in nosila, na njih prinesli svoje bolnike k nam in jih namestili kot v veliki bolniški sobi, medtem, ko so se bolniki, ki so še lahko hodili, postavili na nasprotno stran in čakali, kaj se bo zgodilo.
12 Nato sem stopil naprej in rekel: »Vsak od vas je grešnik, kajti vaše bolezni so nastale zaradi vaših številnih in različnih grehov. Zato je, dragi prijatelji, glavna naloga, da spoznate, da ste grešniki in da vaše bolezni izhajajo iz tega; takrat bo mogoče, da se vsi pozdravite.

13 »Toda zdravljenje je odvisno tudi od tega, da sprejmete Moj nauk, ga dejansko uresničujete in trdno verjamete, da vas Jaz lahko ozdravim. Kdor ne bo verjel, zavrača ozdravljenje in bo ostal bolan. Sedaj bodite pozorni in storite, kar vam bom rekel. Tisti, ki ne morejo stati, bodo lahko poslušali tudi tako.«
14 Nato sem tiste, ki so še lahko hodili, postavil v skupine po vrstah bolezni in enemu iz skupine rekel: »Poslušaj, Primus! Ti si najbolj ubog v tej skupni, pojdi in brez zadržkov pripoveduj potek svojega življenja na Zemlji. Kajti vedite, da ste hudi grešniki in kot taki ste bili prizadeti z boleznimi. Zaradi tega ste umrli in v te vaše dosedanje bolnišnice v duhovnem svetu so vas pripeljali usmiljeni ljudje, ki si s tem želijo zaslužiti svoja nebesa.«
15 To razsvetljenje je presenetilo vse bolnike in poslušalce, in rekli so: »Sploh ne vemo, da smo umrli; kako je to mogoče? Vse ostalo drži, vendar nam je nerazumljivo, da smo mrtvi in da smo duhovi. Kako nam lahko to dokažeš, če pa imamo prav takšno telo kot vedno in naše rane in bolečine prav tam, kjer smo jih vedno občutili?«
16 Na to sem jim Jaz tako odgovoril: »Božja volja je, da ljudje, tako na Zemlji kot v duhovnem kraljestvu, pogosto doživijo ozdravljenje, ki jih ne razsvetli, ampak morajo sami začeti razmišljati. In tako pridejo v duhovno kraljestvo, ne da bi vedeli, da so umrli. Takšne duše se nato uvrsti med tiste, ki prav tako ne vedo ničesar o svojem odhodu z Zemlje. Te uboge duše ostanejo v svoji nevednosti, dokler ne začnejo razmišljati o svojih grehih in ne razvijejo dobre volje, da postanejo dobri ljudje. Ko se to zgodi, se njihove bolezni počasi začnejo zdraviti in zapustijo bolnišnico ter odidejo v kolonije za okrevanje, kjer se nadalje izobražujejo in od grehov ozdravijo tudi svoje bolne duše, ki so bili vzrok njihovih bolezni.«
17 Razlog, zakaj se takšna duša ne zaveda, da je duh, je ta, da se ne zaveda, da je sploh umrla, in ker je njeno duševno telo pravzaprav trpeči del človeškega telesa in ne meso. To bi vam moralo biti jasno iz dejstva, da ljudje grešijo v mesu, meso pa po smrti ne trpi več; je mrtvo in se preobrazi v druga živa bitja, ne da bi čutilo najmanjšo bolečino, ne da bi sploh opazilo svojo preobrazbo. Medtem ko duša trpi zaradi telesnih grehov in prestopkov in mora pogosto za to hudo plačati. Zato je zagotovo duša tista, ki uživa posvetne užitke, ne meso, saj bi sicer po smrti moralo trpeti meso, ne duša.
18 Telo je le instrument duše, ki ga oživlja in v njem premika živčni duh, in za svoja dejanja po smrti ni odgovorno, tako kot klešče kovača niso odgovorne za nerodno opravljeno delo. Zdaj poznaš zgodovino svojega izvora, kar ti bo še bolje dokazano, če se spomniš pokopališča v svoji bolnišnici in nato poiščeš svoj grob - torej stori to!«

54. Spoved na smrtni postelji po rimskem običaju je brez vrednosti.

(Duh bere svoj nagrobni napis in se čudi, da je mrtev. Življenjska zgodba pokojnika. Izjava drugega duha, zakaj je umrl. Spoved in obhajilo na smrtni postelji po rimskem običaju sta brez vrednosti, ker kljub temu prideš v pekel. Pouk o tem, kdaj se grehi odpustijo. Čudenje duha, da je v peklu, in vprašanje o peklenskem ognju, Satanu in hudičih.)

1 Primus in vsa družba so nekaj minut ostali tiho in čakali na rezultat. Nenadoma je prebral: »Tukaj je pokopan Primus Weber, ki se je rodil tukaj v Altendorfu 28. februarja 1490 in umrl 5. oktobra 1530 zaradi neozdravljive bolezni. Počivaj v svojem pepelu!
2 Čudno, nenavadno! Jaz da sem mrtev? To je zame čudež, skrivnost,« je rekel, pogreznjen v svoje misli. »In o tem nisem ničesar vedel!«
3 (Jaz) »Ja, že 16 let leži tvoje pokvarjeno in razkrajajoče se meso v grobu - in ker si se o tem prepričal, nam zdaj pripoveduj svojo življenjsko zgodbo, po kateri si zbolel.«
4 Bolnik je zdaj začel pripovedovati svojo življenjsko zgodbo in rekel: »Bil sem edini sin poštenih staršev, ki so me cenili kot dragocenost in so skrbno zame skrbeli, vendar me žal preveč ljubili in mi vse dovolili. Zrasel sem v čednega mladeniča in bil deloma ljubljen, deloma osovražen, ker sem bil preveč predrzen, preveč nagajiv in preveč pogumen. Iskal sem vrstnike z enakimi nagnjenji in z njimi storil marsikatero zlobno in grešno dejanje.
5 Moji starši so zdaj sicer spoznali, kaj pretirana ljubezen staršev povzroča otrokom. Toda bilo je prepozno. Nisem sem se več pustil obvladati. Starši so želeli, da se poročim; a dekleta so bežala pred razuzdancem in nobena ni hotela imeti ničesar z menoj. Kajti že so se rodili otroci zunaj zakona - in tako sem nadaljeval svoje življenje brez žene po vzoru javnega škandala.
6 Moja starša sta bila žalostna in se obremenjevala zaradi mojega napačnega življenja toliko časa, dokler ju žalost ni izčrpala in odpeljala v grob. Takrat sem bil star 30 let in zrel za vse vrste slabosti. S temi sem prevzel dediščino in brez posebnega nadzora zaposlil tuje služabnike.
7 Lahko si predstavljate, kako je potekalo življenje v moji hiši! Služabniki so bili leni in tatinski, dekleta, ki so mi bila všeč pa tudi. Iz leta v leto se je moje finančno stanje slabšalo in vedno bolj sem se zadolževal.«
8 Moje razuzdano življenje brez pravil in reda je prineslo bolezni katerih se človek boji. Zato sem moral v bolnišnico in vse prepustiti prostitutkam, s katerimi sem živel. Dolžniki so se oglasili, posestvo je bilo prodano, denar pa razdeljen med upnike. O vsem so me obveščali, vendar sem bil priklenjen na posteljo, bolan in zapuščen od vseh, razen bolnišničnega osebja.
9 Dolga leta sem ostal v bolnišnici, saj me niso mogli več ozdraviti. Preklinjal sem in molil, a nič ni pomagalo. Zdaj izvem, da sem umrl leta 1530. Kdaj je bilo to, kako dolgo

je že od tega?
10 »Šestnajst let, ti pravim,« sem mu odgovoril. »Kajti zdaj se po zemeljskem štetju pišemo leto 1546. Mislim, da si se zdaj lahko prepričal, da sta bila tvoja bolezen in tvoja smrt posledica tvojega z grehi obteženega življenja in tvojega razuzdanega življenja v mesu!«
11 »Povsem pravilno,« je rekel Primus.
12 Obrnil sem se k ostalim in rekel: »Zdaj mi vsi iz te skupine povejte, ali imate kakšne druge vzroke za svoje bolezni!«
13 »Ne, bolj ali manj smo bili enaki grešniki kot ta sobolnik.«
14 Nato sem šel k drugi skupini in vprašal prvega: »Johann, povej nam svojo življenjsko zgodbo, kajti tvoja bolezen je bila drugačna.«
15 »Da, žal, vendar prav tako smrtonosna. Kajti zdaj že verjamem, da sem v duhovnem svetu, ker je moj prijatelj Primus to priznal, nato pa sem takoj storil enako in se prav tako prepričal, da sem ločen od sveta.«
16 Moja zgodba je na kratko takšna: Živel sem dobro, jedel in pil, kar mi je teknilo, obiskoval gostilne, pridno plesal, se pri tem prehladil, dobil jetiko in umrl. Da sem ob tem zagrešil različne grehe, je samoumevno. Nazadnje sem se spovedal in prejel obhajilo, vendar, kot zdaj vidim, je bilo to brez vrednosti, kajti nisem prišel v raj, temveč nekakšen pekel bolnikov.
17 »Da, zagotovo, saj Kristus nikoli ni učil niti uvedel spovedi in obhajila po rimskem vzoru, temveč so to storili vohljaški in policijski duhovniki.«
18 Nato sem rekel: »Bog bi ti sicer oprostil, ker si bil neumen. A pri tebi ni bilo resnosti, da bi se izboljšal, nobene odločitve, da grehov več ne boš zagrešil, temveč si svoje grehe duhovniku izpovedal, kot da plačuješ dolg; on ti je dal odvezo, ti pa si ostal isti kot po vsaki spovedi. Tako si duhovnika, še posebej pa samega sebe, zavajal. Vedi, grehi niso odpuščeni, če se človek resno ne odloči, da jih več ne bo storil, in ne opravi pokore. Ker nisi storil ne enega ne drugega, ti niso bili odpuščeni in si kot hudo grešen prišel v pekel, v to bolnišnico.«
19 »Kaj, to naj bi bil pekel? Kje je peklenski ogenj? Kje je Satan, kje njegovi hudiči? Ne vidim ničesar od tega. Zato nam to razloži, saj nam je popolnoma tuje in se ne ujema s tem, kar učijo naši rimskokatoliški duhovniki!«

55. Razlaga o peklu, Satanu, materi, duši in Bogu

(Pojasnilo, kaj je pekel. Iz česa sta sestavljena Satan, materija, duša in Bog. Življenjska zgodba tretjega duha. Od kod izvira rakava bolezen. Življenjska zgodba četrtega duha. Pojasnilo o vojni in Božji kazni zanjo. Močni zdravnik duše in telesa, ki pozdravi vse bolnike. Velike hvale in pohvale za dobro pojedino.)

1 Zdaj sem vsem rekel: »Pekel je mučno, bolno stanje vaše duše, vašega duhovnega telesa. Peklenski ogenj je vaša pogosta jeza in bes, vaše divje nezadovoljstvo. Satan so vaše nečiste misli, ki vam prikazujejo vse posvetno in neduhovno. To je tisti zlobni, nalezljivi zrak, ki zavaja misli, a je duh, tako kot je Bog tudi zrak in duh, hudiči pa ste vi sami, dokler ste hudobni in polni greha.«
2 Ta popolnoma resnična razlaga je povzročila velikanski vtis v celotni družbi, in Martin Luther je pristopil k Meni ter rekel: »Dragi gospod! Povej mi, kako to, če je Satan ali Lucifer le zloben, za dušo bolni zrak, da se ta zrak lahko predstavi kot zmaj ali kot nebeško lepa ženska?«
3 Na to sem odgovoril vsej družbi: »Božji duh ima v sebi vsemogočnost, da lahko ustvari vse, kar si je sploh mogoče zamisliti. Vaša duševna telesa so prav tako neke vrste zrak in so umetelno oblikovana telesa. Tudi snov, materija, iz katere so na Zemlji narejena človeška telesa, je isti zrak kot duše, vendar stisnjen in zgoščen, očem mesa viden kot materija iz tega zraka.«
4 Ker pa je duh Satane oziroma Luciferja del božanstva, se zato lahko spremeni v katerokoli obliko, ki mu jo Bog dovoli. Le v oblike in dejanja ljubezni se ne more preobraziti, ker je sestavljen iz sovraštva, jeze in ošabnosti, ki so nasprotja ljubezni in ponižnosti, ki predstavljata božanstvo. Zrak, iz katerega je sestavljena vaša duša, je subtilni duh, medtem ko je tisti, iz katerega je sestavljeno telo, grobi duh Satanine duše, ki se je spremenil v materijo.
5 Po tej razlagi sem stopil k tretji skupini in vprašal najbližje stoječega bolnika, zaradi česa je zbolel.
6 Ta je odgovoril: »Moji starši so mi omogočili študij in postal sem doktor. Toda žal takšen zdravnik, ki ljudi izkorišča in jim počasi vleče denar iz žepa preko sodnih procesov, pri katerih na koncu zmaga on, tisti, ki je iskal dobiček, pa postane poraženec. Brezsrčno izkoriščanje in ropanje mojih strank je bila moja edina misel. To je trajalo mnogo let. Končno se je zgodilo - uščipnil sem se v prsi, iz česar je nastala rakava tvorba, in rak me je vedno globlje razjedal, dokler me ni ubil.
7 Mislim, da je bila to kazen! Jaz sem požiral premoženje svojih strank, rak pa moje brezsrčno srce. Nekaj bolnikov, ki so stali ob meni, sem vprašal, od kod so dobili raka, in glej - vsi so imeli takšno preteklost, da bi njihov rak lahko šteli za kazen. Priznam, da niso vse rakave bolezni nastale iz istega vzroka kot moja, vendar se pogosto zgodi, da je tako. Tukaj je na primer nekdo z rakom na nosu, ki izvira iz okužbe, iz želje po tem, da bi užival v vsem itd.«
8 Stopil sem k četrti skupini in vprašal enega izmed bolnikov, od kod izvira njegova bolezen. Ta nam je opisal svoja življenjska doživetja, ki jih je doživel na bojiščih, in rekel: »Tudi to bo gotovo Božja kazen, saj sem brez premisleka ubijal in ropal, čeprav je to po Božjih zapovedih prepovedano. Toda od mene so zahtevali, da prisežem zvestobo monarhu, in ta me je skupaj z drugimi poslal v vojno proti svojemu sovražniku. Tam

sem moral ubijati, moriti in ker sem bil v sovražni deželi, sem ropal, kar mi je prišlo pod roke. Vojna namreč ni nič drugega kot roparski pohod roparskih morilcev pod prefinjenim imenom vojaki, katerih voditelji in poveljniki so lepo urejeni oficirji, ki pa ne pokažejo nobene druge čustvene strani, ker njihovo srce ne pozna ljubezni in sočutja, temveč le brezsrčno pobijajo in uničujejo sovražnika, ki jim ni nikoli storil nič hudega in ga prej niso nikoli videli. V enem takšnih spopadov sem kot povračilo za svojo brezsrčnost prejel zevajočo rano, in ker sem zdaj v duhovnem svetu, sem zaradi tega gotovo tudi umrl. Poznam nekaj tukaj prisotnih, ki so doživeli podobne primere, zato to štejem kot kazen za kršenje Božjih zapovedi in za svojo brezsrčnost.«
9 Nato sem rekel: »Tvoja in tudi izpoved drugih je popolnoma resnična in ker v tem priznavate svojo krivdo, ste zreli, da boste ozdravljeni. Zato bom prenehal z izpraševanjem. Jaz sem mogočen zdravnik duš in teles in ozdravljam vse, ki verjamejo Moji besedi. Ali lahko verjamete, da je to res?«
10 Tedaj se je oglasil neki bolnik in rekel: »Ker si vodja tako velike skupine ljudi, ne more biti drugače, kot da govoriš resnico. In zato trdno verjamem, da nas lahko ozdraviš.«
11 (Jaz) »Zelo dobro si presodil, zato vstani s svoje postelje!« Bolnik Me je poln veselja pogledal, skočil pokonci, se iz vsega srca veselil svoje ozdravitve in se Mi za to goreče zahvalil. Nato so bolniki z vseh strani začeli prositi, naj ozdravim tudi njih.
12 Jaz pa sem rekel: »To bom storil, vendar pod enim pogojem, in ta je, da opustite svoj materialistični način posvetnega življenja in da v prihodnje živite po Božjih zapovedih. Kako pa morate živeti, vam bodo povedali ti Moji služabniki. Ali se s tem strinjate?«
13 Vsi so povzdignili svoje glasove in pritrdili Mojemu pogoju. Nato sem rekel: »Vaše bolezni so izginile in ste popolnoma zdravi! Le vstanite iz postelj, da vas bom še naprej krepil.«
14 Ob teh besedah so vsi bolniki vstali in hiteli k Meni, da bi se zahvalili za takojšnje ozdravljenje. Bilo je veliko solz veselja in vzklikov radosti, kakor je samo po sebi razumljivo. Ko je prvo navdušenje minilo, sem rekel: »Pospravite svoje postelje, bergle in povoje, nato pa pridite vsi k nam na lahki obed, ki vas bo okrepil in vas popolnoma obnovil.«
15 Ozdravljeni so nato vse pospravili in se kmalu vrnili. Jaz pa sem ukazal angelom, naj prinesejo kruh in vino, ter sem usmiljenim bolniškim strežnikom rekel, naj tudi oni sodelujejo pri obedu, česar si niso pustili dvakrat reči. Medtem sta bila kruh in vino prinesena; blagoslovil sem ju in ju dal razdeliti med vse. In spet ni bilo konca hvaljenju okusnosti teh jedi, dokler ni bilo več ničesar, kar bi še lahko hvalili.

56. Nauk o ljubezni, ponižnosti in verski strpnosti

(Ozdravljeni opazijo nenavadno sestavo družbe. Njihovo poučevanje s strani angelov. Sprejem vseh v skupnost. Pohod in prihod pred veliko pokopališče. Duhovi so poučeni o tej skupnosti, da živi po Jezusovem nauku, brez razlike glede vere in naroda. Čakanje rimskokatoliških duhov na poslednjo sodbo. Povabilo duhov k verski razpravi.)

1 Po obroku so angeli Bogu zapeli hvalnico, kar je novo družbo opozorilo, da mora biti tu nekaj posebnega, saj je bil obrok nadnaravno dober in petje nezemeljsko lepo. Zato so z največjo pozornostjo opazovali angele, ki so pospravljali posodo in ki so jih pritegnili zaradi svoje mladosti in lepote. Ti so se takoj vrnili in ozdravljene bolnike poučili, v kaj naj verjamejo in česa naj se vzdržijo.
2 Ob tej priložnosti so ozdravljeni vprašali angele učitelje, kdo smo in kam gremo. Angeli so odgovorili: »Srečujemo ljudi, ki želijo živeti in delovati po naših naukih, in smo na poti proti nebesom, k Očetu Jezusu. Če ste pripravljeni, se nam lahko pridružite.«
3 Nato sem se Jaz oglasil in rekel: »Samo strogo upoštevanje teh naukov, ki so vam jih posredovali angeli, vam omogoča, da se Mi pridružite na poti. Zato morate dobro premisliti, ali imate dovolj dobre volje, da to storite.«
4 Toda vsi so se oglasili in rekli: »Že iz hvaležnosti bi to storili, še raje pa to storimo, ker upamo, da bomo s tem kmalu dosegli naš duhovni cilj.«
5 »Dobro, torej pridružite se vsi, tudi bolniški strežniki, saj so vam izkazovali veliko ljubezni, sočutja in potrpežljivosti. Zato si tudi oni zaslužijo, da bodo nekoč za to v nebesih nagrajeni.«
6 Ta obljuba jim je privabila solze hvaležnosti, veselili so se kot otroci sadja in sladkarij, ki so jim bile obljubljene. Po teh prizorih smo krenili naprej po poti, opuščeno naselje pa pustili za seboj. Ozdravljeni so bili veseli, da so bili rešeni, strežniki pa, da so za seboj pustili dolgoletno mučno delo, za katerega so sedaj dobili plačilo.
7 Po deset urnem pohodu smo prispeli do pokopališča velikega mesta na Zemlji in se pred njim ustavili.
8 Takoj so k nam prišli nekateri duhovi in vprašali, kam gremo in kakšen namen nas vodi. Jaz pa sem jim odgovoril:
9 »Kot vidite, smo duhovi, tako kot vi, in Jaz sem njihov vodja. Skupnost sestavljajo Judi, protestanti in rimokatoličani. Pri nas so vse verske razlike odpravljene. Živimo po Jezusovem nauku, ki je nauk ljubezni, ponižnosti, strpnosti in s tem miru.
10 S temi vrlinami, ki jih vestno negujemo, smo postali ena skupna družina. Vsi smo otroci našega Očeta Jezusa in zato smo vsi drug drugemu bratje in sestre.«
11 Nato je eden izmed duhov rekel: »Zelo lepo povedano in prijetno poslušati, toda povej nam: Ali je pri vas že bila poslednja sodba, da se potikate po svetu in uživate življenje? Mi smo tukaj vsi rimokatoličani, vendar smo se odločili čakati, dokler nas trobenta ne bo povabila k vstajenju telesa in k poslednji sodbi. Vanjo trdno verjamemo

in zato potrpežljivo čakamo izpolnitev te obljube.«
12 Nato sem mu odgovoril: »Čakali boste tako dolgo, dokler vam ne bo pošla potrpežljivost. Kakor koli že, pridite vsi k nam, da se lahko bolj podrobno pogovorimo in da prisluhnete vsem našim razpravam, namesto da sedite v grobu ob razpadajočem truplu.«

57. O sodnem dnevu, sodbi in vstajenju telesa

(Razlaga o sodnem dnevu in sodbi. Kri in meso ne bosta podedovala nebeškega kraljestva. Dolgčas in mraz pri čakanju v grobu. Angel zadnje trobente. Vstajenje mesa. Kristusov nauk je duhovna svetloba, rimske dogme pa so duhovna tema.)

1 Tedaj je govornik zaklical: »Bratje in sestre, pridite iz grobov na verski posvet!«
2 In takoj se je iz zemlje dvignila neizmerna množica duhov, drug ob drugem, skupaj s svojimi škofi in duhovniki. Prišli so k nam izza zidov pokopališča in se utaborili nasproti nas.
3 Ko se je to zgodilo, sem stopil naprej in rekel: »Duhovščina naj stopi naprej!« In to se je takoj zgodilo.
4 Nato sem vprašal: »Povejte mi: zakaj čakate in čepite v svojih trohnečih grobovih?«
5 Tedaj mi je odgovoril neki škof: »Naš nauk nas uči, da bodo na poslednji dan ob zvoku angelove trobente vsi ljudje vstali v svojih mesenih telesih in bodo sojeni: eni za življenje v nebesih, drugi za smrt v peklu. Tako bo Gospod Jezus ločil ovce od kozlov in vsakemu dal zasluženo plačilo. Zato čakamo in počivamo v grobu, dokler se to ne zgodi.«
6 »Prijatelj!« sem odgovoril, »Pavla ne razumeš pravilno. Saj je vendar jasno zapisano, da kri in meso ne bosta podedovala nebeškega kraljestva. Poleg tega že stotine let zaman čakate. Nekateri so vam že ušli in dosegli svoj cilj, večina pa še vedno čepi in mirno čaka. Jaz sem zdaj tukaj, da vam prižgem luč, če Me hočete mirno poslušati.«
7 Škof mi je odgovoril: »Veš, prijatelj, če znaš povedati kaj pametnega, nam to le povej. Kajti zelo nam je dolgčas, poleg tega čutimo neko materialno hladnost, in prav bi nam prišlo, če bi dobili dobro razlago o tem, kakšno je naše stanje. Zato le povej, kar veš; saj je nam prepuščeno, ali bomo to sprejeli ali pa pustili. Torej kar na dan z razlago!«
8 (Jaz) »Ker imate dobrodušen značaj, vam bom takoj pojasnil, kako je treba razumeti Pavlova besedila Korinčanom, in sicer: Poslednji dan je vsak dan, ki ga živiš, kajti pretekli dan je že star. Poslednji dan za tvojo dušo pa je bil tisti, ko si umrl. Kajti na ta dan se je v tebi zgodila sprememba: dnevna svetloba se je spremenila v močno večerno temo, in to je bila že sodba, saj si s tem prejel nagrado za svojo vero in dela na svetu.
9 Glej, tvoja obleka je siva in umazana, tvoja narava še zelo telesna, zato čutiš materialni mraz. Zelo si žalosten in nezadovoljen, tudi z jedjo je slabo, lačen si. Povej mi,

ali ni to res in ali to ni bila zate sodba?«
10 »Ja, res je,« je rekel škof, »tukaj sem v slabšem položaju kot največji zapornik na svetu, kajti ta dobi svojo hrano in celico, da se ne more prav preveč pritoževati. Jaz pa lahko samo jamram in stokam nad svojo nepričakovano situacijo, in nič ne pomaga. Molil sem k Bogu, k Mariji, k različnim svetnikom, a vse je bilo zaman. Zato sem nehal…«
11 (Jaz) »Dobro je, da spoznaš, da ni šlo po tvojem pričakovanju. Zato ti bo lažje razumeti, od kod vse to izvira, pa poslušaj: O poslednjem dnevu in zadnji sodbi imaš dovolj dokazov, da že nosiš posledice obeh. Angel s trobento je bil prav tvoj zadnji izdih, ko si se prebudil iz zemeljskega v duhovno življenje, pri tem pa je bil gotovo tudi angel smrti, ki je ločil duhovno vez tvoje duše s telesom. Vstajenje telesa so tvoja dobra in slaba dela, ki si jih storil v zemeljskem življenju. Ta so te spremljala sem in so zdaj tvoja duhovna obleka, ki, kot vidiš, izgleda zelo žalostno. Kaj zdaj praviš na to pojasnilo?«
12 »Ja, kaj naj rečem? Ali verjamem, da je resnično ali ne, moram vseeno nositi žalostne dokaze tega na svojem telesu, zato verjamem, da si povedal resnico. Moram ti verjeti: vidim sebe in svojo celotno občino, skupaj z drugimi škofi in duhovniki, da jim gre podobno kot meni, celo nekaterim bolje kot meni, kajti njihova obleka izgleda mnogo lepše. In kjer se ničesar ne more skriti, je bolje govoriti odkrito. Morda mi bo moja iskrenost v pomoč.«
13 Odgovoril sem: »Če se ti in tvoji kolegi ne boste upirali, ko vam bom povedal vso resnico, vam bo še mogoče pomagati, da pridete v veliko boljši položaj. Kajti Jaz sem visok duh in Jaz za vas lahko storim vse, če mi boste verjeli in se ne boste uprli.
14 Glej, tukaj imam pomembno družbo. Veliko truda sem imel, da sem jih prepričal o njihovi zmoti, zdaj pa so zbrani skupaj kakor jagnjeta. Prava Jezusova vera je rimokatolike, protestante in Jude združila v eno čredo. In vprašaj rimske duhovnike, ali so tukaj našli resnice in ali so srečni.«
15 Takoj so stopili naprej rimskokatoliški duhovniki in rekli: »Dokler smo se držali rimskih dogem in obredov, smo bili v tako žalostnem stanju kot vi. Poglejte nas zdaj! Naša oblačila so že precej svetlejša in lepša od vaših, in naše stanje je zelo zadovoljivo, poleg tega vidno napredujemo v svojem duhovnem razvoju. Storite tudi vi tako kot mi in vsem vam bo dobro.«
16 Škof je nato vprašal govorca: »Da, povejte Mi, kako se lahko skladate s krivoverskimi protestanti in Judi? To je vendar proti naši rimskokatoliški veri.«
17 Toda ta mu ni ostal dolžan pojasnila in je rekel: »Glej, prav dobro! Vemo, da so bili Kristus, Peter in vsi apostoli po mesu in oblačilu Judje; zato nas navzoči Judje vedno spominjajo na to in tako lahko Jude med seboj prav dobro prenašamo. Kar pa zadeva protestante: ti imajo nauk apostolov za svojo veroizpoved. Če ta ni pravilen, potem tudi Kristus in apostoli niso učili pravilno, in tako smo potem vsi skupaj sami sleparji in goljufi. Toda prav to tudi dejansko smo, dokler učimo in živimo po papeških človeških

zapovedih, kajti v Kristusovem nauku oznanjamo svetlobo, v dogmah pa temo. Da je to res, vam dokazuje tudi stanje vaše duše, kar si sam priznal.
18 Po Kristusovem nauku v Novi zavezi, na katerem temelji protestantska vera in ki je pravzaprav nauk ljubezni, ponižnosti in potrpežljivosti, lahko vsi živimo drug z drugim kakor bratje in sestre v največji slogi. Poglej služabnike našega voditelja! Lepi so kakor angeli, pametni, mogočni in tako hitri, da se temu vsi čudimo. Kaj šele, če bi jih slišal peti! Povem ti, pojejo nebeško lepo. Če bi šele vedel, kako mogočen je naš voditelj, bi pred Njim onemel; toda nočem prehitevati in se zdaj spet umikam.«

58. Čudovita izpoved vere Martina Luthra

(Martin Luther ima lep govor o veri rimokatoličanov. Duhovniki postanejo malodušni. Ljudstvo si želi biti poučeno v pravem Kristusovem nauku in iti z njimi. Tudi duhovniki se uklonijo resnici nauka in se pridružijo družbi. Odhod iz izpraznjenega pokopališča.)

1 Škof je skupaj z duhovščino z začudenjem gledal in ni vedel, kaj naj reče. Nato sem rekel: »Dr. Martin Luther! Stopi naprej in tudi ti povej nekaj besed.«
2 Takoj je stopil naprej in izrekel naslednje besede duhovnikom in njihovi občini: »Ljubezen našega Boga in Očeta me je poklicala za apostola reformacije, tako kot je nekoč Savla pred Damaskom poklicala za razširjevalca Kristusove vere. Res je, da je način klica različen, a oba sva služila istemu namenu: Savel proti farizejstvu, jaz proti rimokatoličanstvu.
3 Kar je Kristus očital farizejem velja enako za rimokatoličanstvo, le še v močnejši obliki. Z Jezusovim naukom sem se boril proti papeški cerkvi, in tako mi je uspelo doseči enako, kar je proti templju uspelo Savlu, kasneje imenovanemu Pavel. Kristus je zmagal, in kljub preganjanju se protestantska vera širi, ker je čista Kristusova vera, kot smo jo prejeli od apostolov. In glejte, na podlagi te Kristusove vere se je naša družba dvignila in se skupaj počuti najbolj zadovoljno in srečno. Nimamo dogem, niti obredov. Ljubezen je edina naša vodnica, samo ona nas dela srečne. Izpolnjevanje največje zapovedi v zakonu, ki je ljubezen do Boga in bližnjega, nas dela za družino Božjih otrok.
4 Vprašam vas, ljubi bratje v Gospodu: Ali lahko obstaja boljša vera od te? Ne, boljše ni. To vam kaže naša družba, ki bratsko stoji skupaj, sestavljena iz ljudi, ki so v zemeljskem življenju drug proti drugemu stali kakor pes, mačka in volk. Iz nepomirljivih je nastala čreda, katere vrhovni pastir je naš Oče Jezus v nebesih. Če je torej tako, kot vam dokazi pred vami kažejo, kako naj ta vera ljubezni in enosti ne bi bila edina prava, edina, ki vodi k večni sreči? Kako lahko religija, ki si je zadala nalogo, da očrni, preganja, muči in na ognju zažiga prave Kristusove vernike, imenujemo Kristusova vera, v kateri piše: ljubiti sovražnike; zlobne ljudi z dobrimi deli spremeniti v prijatelje in moliti za obrekovalce in preganjalce? Glejte, takšna je Kristusova vera, in jaz in mnogi preganjani

in grobo obrekovani, domnevni sovražnik rimske cerkve, vas vabim za prijatelje in vam pravim: Pustite se poučiti po Kristusovem nauku in ne govorite več o edini pravi odrešenjski rimskokatoliški religiji! Kajti religija, katere duhovniki popravljajo Boga Kristusa in se imajo za modrejše od Kristusa, saj ga s svojimi človeškimi nauki in s korektivnimi kritikami razglašajo za nevednega, ni krščanska, temveč protikrščanska religija, polna ponosa in bogokletne drznosti proti Božji svetosti in vsevednosti, in to je rimskokatoliška religija.
5 Zato pravim še enkrat: zapustite rimsko stavbo laži in prevar ter primite bratovsko roko ljubezni, ki vam jo ponujam, in postanite Kristusovi verniki in služabniki, ne pa služabniki Rima in papeža. Kajti mi vas lahko preko našega voditelja rešimo vašega bednega stanja in, ker smo na poti k nebeškemu Očetu Jezusu, vas vzamemo s seboj. Papeži tega ne morejo, ker so sami ujeti v taki temi in taki bedi kot vi. Da ta moja beseda ustreza resnici, vidite v naši družbi, ki je sestavljena iz vseh mogočih grešnikov, pa so se vendar v kratkem času, odkar smo skupaj, njihova oblačila v krvi, to je v Jezusovi ljubezni, bolj ali manj že obrisala oziroma oprala. Enako vas čaka, če prostovoljno in izključno sprejmete kot edino pot do odrešenja tisto, kar je učil Kristus in so zapisali apostoli.«
6 Ta ognjevit govor je duhovnike naredil tako malodušne, da se nihče ni upal odgovoriti. Nasprotno pa so se dvignile cele skupine ljudstva in glasno rekle: »Želimo slišati pravi Kristusov nauk, ne glede na to, ali je to našim duhovnikom všeč ali ne, in smo pripravljeni iti z vami. Kajti vedno sedeti v grobu in trpeti vse mogoče bede je že dovolj. Zato želimo prekiniti z vsem in iti z vami. Prosimo vas, poučite nas, da bomo vedeli, kaj moramo v prihodnosti storiti.«
7 Obrnil sem se k duhovnikom in rekel: »V Moji moči je prihodnost vaše občine. Želim vas poučiti in vzeti s seboj. Toda ne želim vas tukaj pustiti same, ampak tudi vas osrečiti, kajti naše potovanje vodi k Očetu Jezusu v nebesih. Zato se pustite poučiti in spreobrniti, da vas vzamem s seboj in osrečim.«
8 Duhovniki so se spogledali med seboj in ker nihče ni nasprotoval, prikimali so celo ostali škofje, je škof spet spregovoril: »Prijatelj! Vaši govori so prepričljivi, čeprav za nas grenki. Toda prepričanje, da je res vse tako, kot pravite, nas prisili, da se resnici ne upiramo. Zato tudi nas poučite o vsem, kar smo napačno učili, in mi bomo vse popravili in se uklonili resnici. In če nas želite vzeti s seboj, prosimo za to, saj si bomo prizadevali pridobiti vaše zadovoljstvo s svojim življenjskim vedenjem.«
9 Sedaj sem dovolil angelom, da poučujejo novo občino, potem pa smo pripravili kruh in vino, ki sem ju blagoslovil in razdelil, ter zapeli pesem hvale in zahvale, kar je pri novokrščencih vzbudilo veliko veselja in zadovoljstva. Z ustrezno uporabo pouka nam je brez velikega truda uspelo novo družbo pridružiti naši, zaradi česar je naša skupina precej zrasla, na več kot pol milijona ljudi. Ko je bilo vse to končano, smo se spet odpravili na pot in po dolgem pešačenju prispeli v drugo veliko vas, kjer smo ponovno

postavili tabor.

59. Izpolnjevanje osnovnih naukov

(Prihod pred veliko naselbino, kjer protestanti in rimokatoliki živijo v bratski spravi. Sprejem teh v družbo. Predokus, kako se jé v nebesih. Angeli pojejo psalm, ki ga spremlja nevidna nebeška glasba. Polna zasedba družbe.)

1 Ko smo sedli, so k nam prišle cele kolone duhov in nas povabile, naj gremo k njim v njihov kraj. Mi pa smo rekli: »Nas je preveč, pridite raje vsi vi k nam, in potem bomo nekaj časa prijetno preživeli skupaj.«
2 Duhovi so pohiteli v svoj precej pomemben kraj in vsem povedali, da so vsi povabljeni, da pridejo na veliko druženje, kjer se bodo nekaj časa zabavali. Kmalu so se vsi dvignili, pohiteli k nam in nas vprašali, kaj je tako posebnega, da toliko ljudi potuje skupaj.
3 Nato sem rekel: »Smo romarji k Očetu Jezusu in sprejemamo vse, ki želijo iti z nami, prav tako tudi vas, kajti vem, da ste res pridni otroci in da z vašo gostoljubnostjo prinašate veliko veselja nebeškemu Očetu.«
4 (Prebivalci) »O, kaj nam pripoveduješ! Povej, od kod veš, da smo gostoljubni? Mi pač ne počnemo nič posebnega. Ker nam Oče v nebesih daje vse v izobilju, delimo presežek s svojimi brati, ki potujejo tukaj mimo. Tako pač opravljamo svojo sveto dolžnost in nič drugega. In s tem naj bi ljubi Oče imel z nami veliko veselja? Povej nam torej, od kod veš?«
5 (Jaz) »O, dragi dobri otroci, veliko vem o vas in sem tukaj po Očetovem nalogu, da vas vzamem in vodim k Njemu. Kajti glejte, na Zemlji se je zgodil velik dogodek. Novi apostol Kristusovega nauka, dr. Martin Luther, je odšel s sveta, in Jaz sem ga prevzel skupaj z delom njegove občine, ki je njegov odhod s sveta nestrpno čakala. Ob tej priložnosti sem obiskal tiste duhove, za katere sem menil, da so pripravljeni na spreobrnitev, in jih vzel s seboj. Tako sem prišel tudi k vam, da vas vzamem s seboj, če se strinjate.«
8 (Prebivalci) »Z največjim veseljem, kajti vsi smo dobri ljudje, smo protestanti in rimokatoliki. Spoznali smo se skozi medsebojno ljubezen in se razveselili v Jezusovem nauku. Med nami so bili zelo potrpežljivi ljudje, ki so nas učili prednosti medsebojne ljubezni in potrpežljivosti. Zato smo se omejili le na nekaj glavnih Kristusovih naukov in jih uresničevali, in med nami je vedno vladalo zadovoljstvo in sprava, zaradi česar smo postali pravi bratje in sestre.
9 In tako obravnavamo vsakega tujca, ki potuje mimo, kot prijatelja in brata, ga pogostimo in ga za kratek čas spremljamo na poti. To bi želeli storiti tudi vam, in glej, sedaj smo mi vaši gostje, kar nas zelo veseli. Še posebej pa nas veseli, da nam sporočaš, da nas bo Oče sprejel k sebi. No, takrat bo prava radost, če se bo uresničila

naša edina želja, da pridemo k Očetu, za kar smo se že dolgo pripravljali.«
10 Na te, z zelo otroško prijaznostjo izrečene besede, sem rekel: »Da, tudi Oče se veseli, da vas lahko šteje med Svoje otroke. Milijoni angelov in duhov z veseljem pričakujejo Moj prihod in z očmi spremljajo vsak korak, ki ga storim zaradi vas, ter se veselijo dogodkov na Moji poti. Zato se bomo tukaj malo okrepčali, da vam damo predokus kakšna je hrana v nebesih.«
12 Nato sem poklical angele, dal prinesti sadje, kruh in vino, in ko je bilo blagoslovljeno in razdeljeno, sem dal zapeti Davidov psalm, ki ga je spremljala nevidna nebeška glasba. Druščina je bila tako prevzeta, da je stala kot začarana in komaj je še vedela, da še ni v nebesih. Vsi so imeli vesela obraze in se razveseljevali ob pogovorih o bližnjem prihodu k Očetu Jezusu v nebesa.
13 Ko je bilo kosilo končano in posoda pospravljena, sem rekel družbi: »Dragi otroci, naše zbiranje je končano, in zrasli smo v številno skupnost - milijon romarjev. Zdaj se pripravite na druge dogodke, ki bodo kmalu sledili, zato takoj odidimo.«

60. Potovanje skozi nebeške lepote

(Čudovita pot v nebesa. Nebesna oblačila popotnikov. Nebesna pokrajina, v kateri se nahaja nebeška gorska jama z nebeškim prikazom nekdanjega templja v Jeruzalemu. Dnevna svetloba nebes ljubezni.)

1 Vsa družba se je pripravila na potovanje in čakala na ukaz, da nadaljujejo pot. In tako smo se odpravili na povsem novo pot, ki je do takrat še nihče ni opazil, saj sem jo razkril šele v trenutku odhoda.
2 Ta pot je bila bela kot sneg in obrobljena z nebeškimi cvetlicami in drevesi čudovitega vonja in nikoli videne lepote. Vse je vzklikalo in žarelo od veselja, oblačila družbe so se spremenila v zaslepljujočo belo barvo, okrašeno z najlepšimi vrtnicami. Kajti po zadnjem obroku in petju s spremljavo glasbe je vse prešlo v ljubezen, in tako je prišel čas, da tudi manjše oblečemo v nebeško lepoto.
3 Tako smo dolgo hodili po zelo široki poti in vsak je imel dovolj časa, da je občudoval sebe, druge in čudovito cesto v zraku, ki je vse očarala. Končno se je ob cesti začela razprostirati čudovita pokrajina, polna najveličastnejših rastlin in zemeljskih formacij.
4 Nato sem rekel: »Otroci, pojdimo malo v to pokrajino in natančneje poglejmo, kaj vse se tam vidi.«
5 Vsi so Mojemu predlogu sledili z očitnim veseljem, in tako smo vstopili na travnike in trate, mehke kot žamet, posejane z najlepšimi cvetlicami, ki jih še nikoli niso videli. Hodili smo po dolinah in gričkih gor in dol, povsod odkrivali nove oblike in nove lepote ter jih občudovali.
6 Ko smo že precej dolgo hodili gor in dol, smo prišli do čudovitega jezera z več otočki.

Voda je bila kristalno čista, številne ribe v najrazličnejših barvah in oblikah so jo oživljale in v njej veselo poskakovale. Nekatera ptice, podobne labodom, so plavale po vodi in pele čudovit spev, kakršnega nobena zemeljska ptica ne poje. Obale jezera so se šibile pod bujno vegetacijo in širile vonj svojih cvetlic daleč naokoli.
7 Otočki, ki so kot zvezde plavali na kot ogledalo gladki površini jezera, so nas pritegnili, da smo jih obiskali. Tako smo hodili po vodi, ki nas je držala kot cesta, in si ogledovali te jezerske gričke, okrašene z najlepšo cvetlično preprogo kot nebeški vrtovi, ki so širili raznovrstne prijetne vonjave cvetlic in rastlin. Ko smo si vse ogledali, smo nadaljevali pot.
8 Pokrajina je postajala vse lepša in veličastnejša. Raznovrstna redka drevesa, ki jih še nihče ni videl, so nudila senco veselih potnikov, na svojih vejah pa so vesele ptice pele in žvrgolele svoje prijetne melodije. Vse je vzbujalo življenje, vse se je veselilo obstoja v tej nebeški veličini. Končno smo prišli do gore, pri čemer je bil ob njenem vznožju vhod v veliko jamo.
9 Pred prostornim vhodom sem se ustavil in rekel: »Otroci! Oglejmo si jamo, zato mi sledite!« Vsi smo vstopili, kjer so se izmenjavale najlepše kristalne tvorbe v vseh barvah. Tam so bile živali, rastline, cvetlice in najredkejše oblike, drevesa in pošasti, kot jih najbolj živa domišljija ne more predstavljati. Kajti zemeljski človek lahko zamišlja le tisto, kar kje obstaja. Bog pa je neizčrpen v mislih, idejah in stvaritvah najredkejših stvari.
10 Šli smo naprej v jamo in pred nami se je odprl veličasten prizor: velik tempelj s čudovitimi prosojnimi stebri je imel obliko nekdanjega templja na gori Morija (Tempeljska gora) v Jeruzalemu, vendar je bil veliko veličastnejši in bolj impozanten. Skozi čudovite stebriščne aleje smo vstopili v sam tempelj, katerega stene so se lesketale od dragih kamnov, ki so se spreminjali v najlepše zvezdice. Bila je neprimerljiva veličastnost, ki seveda ni bila v Jeruzalemu, ampak v nebesih. Višina templja se je zdela, kot da sega v oblake, kar je še povečalo celoten vtis. Strop je bil v najfinejši nežno modri barvi, kot da bi bil narejen iz najbolj fine svile, posut z zvezdami, ki so se bleščale v različnih barvah, kot da bi bile veliki diamanti. Tla so bila bela kot sneg in oslepljujoče lepa.
11 Sredi templja je stal nekakšen oltar iz najčistejšega bleščečega zlata, v taki veličastni obliki, kot si je še nikoli ni zamislil noben smrtnik. Nad oltarjem sta lebdela dva keruba bleščeče bele barve v molitveni drži, na katera je padala svetloba od zgoraj, kar je učinek še povečalo do vrhunca. Pred oltarjem je stal svečnik s sedmimi kraki iz prozornega rožnatega kristala, iz njegovih zlatih sveč, katerih oblika je predstavljala popolno veličastnost, ki je daleč presegala najbolj čudovite stvaritve sveta, je gorelo sedem barv svetlobe v obliki mavrice, a v takšni lepoti in čistosti, kot jo lahko ustvari le Bog. In ta barvna svetloba je širila najfinejše vonjave po templju. Stebri, ki so nosili in krasili tempelj, so bili obdani z listjem, ki se je zdelo, kot da raste iz prozornih stebrov, prehajalo je od nežne svetlo zelene barve do temnejših odtenkov. Iz tega listja so kukali

najlepši umetelni in estetski cvetovi.
12 Tako je izgledal notranji del templja, kar je na množico naredilo očarljiv vtis. Da je tempelj velik, lahko razberete iz števila ljudi. In verjeti mi morate, da je celotno ustvarjeno kot nekaj, kar je človeški domišljiji nedosegljivo, saj vse barve in kombinacije niso ustvarjene po človeški, temveč po božji modrosti! Prav tako vam bo jasno, da kaj takega lahko vidijo in do potankosti razumejo le visoko razviti duhovi.
13 Da pa bi razumeli, kakšna je razlika med mesenim pogledom grešnega človeka in duhovnim pogledom visokega prebivalca iz nebes ljubezni Božjih otrok, kamor sem vodil družbo, morate vedeti, da je ta zrak, v katerem živite, in ki predstavlja del božanstva, za duha, ki prebiva pri očetu Jezusu v otroških nebesih, svetloba podobna najmočnejši električni svetlobi, medtem ko je za vaše materialne oči brez sonca in brez svetlobe. V takšni visoki svetlobi blaženi tretjih ali nebes ljubezni, prebivajo tako zlahka, kot vi v sončni svetlobi, vendar z razliko, da pri tem občutijo neizrekljivo blaženost, ki jo najmočneje povečuje pogled na Boga. Nasprotno pa vi od sonca čutite le svetlobo in prijetno toploto, dokler ne postane preveč vroče, medtem ko bi v električno svetlem zraku takoj oslepeli.
14 Lahko si predstavljate, da je tudi zunanjost templja ustrezala notranji veličastnosti. Bleščeče bele stene so se vse do strešnih vencev izmenjavale z najlepšimi vložki in okrasi v najbolj živahni domišljiji. Od tam se je dvigala mogočna streha, ki je sijala v zlatu, z najlepšimi kupolami, obdanimi z bleščečimi briljanti, mojstrsko izdelanimi po načelih božanske gradbene modrosti. Tako sta bila oblikovana notranjost in zunanjost templja. Ob pogledu na to nikoli sluteno lepoto, veličastnost in veličino je družba obstala v tihem občudovanju, kakor ovita v čarobni plašč, dokler jih nisem prebudil iz tega očaranja in njihove pozornosti usmeril na druge dogodke.

61. Lepote in občutki blaženosti v nebesih

(Martin Luther se prebudi iz čarobnega zagrinjala nebeških lepot in blaženih občutkov, prebudi družbo in jo opozori, da so v nebesih. Izstopijo iz votline na nebeški travnik z nebeškim sadovnjakom, kjer se zaužije nebeška pojedina, ki jo spremljata angelsko petje in glasba.)

1 Iz templja smo šli skozi kristalno belo, čudovito oblikovano alejo stebrov z vsemi mogočimi stranskimi okraski, ki se je spuščala globoko navzdol. Ko smo prispeli tja, sem družbo vodil ob velikem potoku, v katerem so se igrale najrazličnejše pisane ribe, vse do silno visoke stene, ki je imela ob vznožju za prehod veličastna stebrasta vrata. Stopili smo skozi kolosalno široka vrata in se znašli v vdolbini, v katere ozadju je dotedanji potok z ogromne višine padal navzdol ter ustvarjal prš dežja iz vodne pene, ki se je visoko nazaj v zrak dvigovala kakor droben dež in je v snopu svetlobe oblikovala najčudovitejšo mavrico. Ta lepota, obdana z najveličastnejšimi stenskimi tvorbami,

kakršne je mogoče najti le v podzemnih jamah, na primer kakor v Adelsberški jami, ki pa daje le šibko predstavo v primerjavi s tem, o čemer govorimo tukaj - z razliko, da je tukaj vse kristalno čisto in v vseh barvah, medtem ko je tam temno in umazano - je vso družbo znova obdala s čarobnim objemom, tako da je stala nema ter v blaženem občutju z očmi zrla v te veličastne lepote.
2 Nenadoma je Martin Luther rekel: »Bratje, sestre! Saj smo že v nebesih, kajti te veličine presegajo vse človeške predstave. Tukaj vidimo izpolnjeno obljubo: oči še nikoli niso videle, ušesa še nikoli niso slišala in srce še nikoli ni občutilo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo. Spomnite se naše zadnje pojedine, petja in glasbe ter teh nebeških lepot in nenehnih presenečenj, in spoznali boste, kako dolgo nazaj smo prestopili vrata nebeškega kraljestva. Kajti od tistega časa je vse nad vsako, celo nad najbolj drzno domišljijo, saj nenehno uživamo v občutkih blaženosti, kakršnih prej nikoli nismo poznali. In poglejte naše podobe! Kako mladi in lepi smo medtem postali ter kako so naša oblačila, obdana z zlatimi okraski, prešla v najčudovitejšo harmonijo z okrasjem iz rožnih cvetov in širijo zlati sijaj, ki se kaže kakor odsev sonca. Če to ni pravi raj, potem ne vem, kaj je.
3 Ta govor je družbo prebudil iz opazovanja očarljivega, skoraj vilinskega naravnega prizora. Šele zdaj so začeli razmišljati o velikih spremembah, ki so se medtem zgodile na njih samih. Tako se je po vsej družbi razširil šepet medsebojnega občudovanja in opazovanja, in to je trajalo tako dolgo, dokler jih nisem znova spomnil, da želimo iti naprej.
4 Takoj so vsi vstali in na nasprotni strani smo skozi enaka stebrasta vrata, kakršna so bila vhodna, stopili na prosto in iz jame. Pred nami se je razprostirala nebeška trata v najveličastnejšem cvetličnem razcvetu, ki se je lesketala in bleščala kakor iz žameta, svile in kristala - vendar vse veliko lepše in veličastnejše, kot si to zemeljski ljudje sploh morejo predstavljati. Družbi sem pustil, da je občudovala veličastvo trate in po želji uživala v dišavi njenih cvetov.
5 Ko so si vsi dovolj razveselili oči in nosove, smo šli naprej in prispeli do velikanskega sadovnjaka z najlepšimi in najbolj dišečimi vrstami sadja vseh vrst. Tu sem jih Jaz pustil počivati ter naročil angelom, naj naberejo sadja, da ga bo dovolj za vse in ga prinesejo k Meni. To se je zgodilo z duhovno hitrostjo, saj pri tem ni šlo za delo rok, temveč za voljo - ta pa deluje s hitrostjo misli.
6 V naslednjih trenutkih so se pred Menoj že znašli ogromni kupi sadja, in razširil sem roke, ga blagoslovil ter razdelil. Da to sadje, ki se uživa v duhovnem svetu, prav tako kot kruh in vino, ni kakor materialno zemeljsko, če si lahko predstavljate - je duhovno in deluje duhovno, da poživi dušo in jo dvigne v višje duhovne sfere ljubezni. Ko je bilo sadje razdeljeno, sem spet naročil petje psalma, ob spremljavi nevidne glasbe, ki je zvenela toliko bolj ljubko, ker je bila družba duhovno višje in je napredovala v ljubezni. Enako velja za sadje, ki ga zaradi njegove izvrstne kakovosti in prijetnega okusa ni bilo

mogoče dovolj prehvaliti; kajti, kot je bilo rečeno: skozi duhovno izpopolnitev njihove narave je tudi uživanje ob hrani dobilo višjo prefinjenost.

62. Prihod pred Novi Jeruzalem

(Nebeške podeželske hiše, oblačila ponižnosti njihovih prebivalcev in poročna oblačila nebeških popotnikov. Pogled na velikansko mesto Novi Jeruzalem. Vzkliki »Hozana« in »Aleluja« novim prišlekom. Na prihod nebeških popotnikov opozorijo glasovi trobent. Neizmerna množica ljudi se zgrinja iz mesta, da bi sprejela prihajajoče, in jim vzklika: »Hozana našemu Bogu in Očetu Jezusu!« – ter v ponižnosti pade na obraz.)

1 Po obroku smo znova vstali in se odpravili navzgor na majhen grič, na katerem se je v nepregledni vrsti raztezalo mnogo najlepših in najčudovitejših hišic. Hodili smo po široki cesti, ki je potekala sredi te planote, in prebivalci so nas pozdravljali z največjim spoštovanjem ter nas na najprijaznejši način sprejemali. Bile so tako rekoč nebeške vile, obdane z najlepšimi vrtovi in okrašene z bujno vegetacijo v najlepših okvirjih.
2 Le to se je naši družbi zdelo nenavadno: da so ti prebivalci, čeprav fizično v najveličastnejši obliki, nosili zelo preprosta oblačila, medtem ko so sami žareli v nebeški slavi in sijaju. Zato sem družbo poučil, da je oblečena v poročno obleko, ker gre na poročno gostijo Ženina; medtem ko oni kažejo oblačilo ponižnosti, čeprav imajo še lepše poročne ali ljubezenske obleke kot naša družba, saj so v duhovnem napredovali dlje in višje. S tem je bila radovednost potešena.
3. In tako smo nadaljevali po dolgi, veličastni cesti. Končno smo prispeli na gorski greben te planote, od koder se je našim očem odprl pogled na neskončno veliko mesto.
4 Skupini sem rekel: »Pred nami leži naš dolgo pričakovani cilj: mesto Novi Jeruzalem.«
5 Ob omembi mesta Novi Jeruzalem je med družbo zavladal veličasten hrup, iz vseh ust pa se je zaslišalo: »Hozana Bogu, Očetu Jezusu! Aleluja našemu Odrešeniku in Rešitelju!«
6 V tistem trenutku so po velikem mestu zaporedoma zadoneli mogočni zvoki trobent in iz velikanskih vrat je prihrumelo neizmerno število najveličastnejših ljudi v poročnih oblekah, ki so žarele kot sonce. Tudi mi smo šli proti njim, in na določeni razdalji smo obstali in čakali, da se bomo srečali z množico. Ko pa so se nam približevali, so se vedno bolj urejali in se nam približevali v polkrožni formaciji na čelu z mogočnimi angeli. Ko so prišli na določeno razdaljo pred nami, so na znamenje vodilnega angela vsi obstali, in ko so izrekli »Hozana našemu Bogu in Očetu Jezusu!«, so vsi padli na obraz in tiho čakali nadaljnja navodila.

63. Sprejem dr. Martina Luthra v Novi Jeruzalem

(Martin Luther sporoči družbi, da je to božansko čaščenje namenjeno Očetu Jezusu, ki je bil njihov dosedanji voditelj, na kar se družba odzove z bučnim vzkliki »Hozane« in »Aleluje«, ter nato v ponižnosti pade na obraz. Oče Jezus jih postavi na noge in jim ukaže, naj Martina Luthra sprejmejo kot obnovitelja krščanske vere. Predstavitev veljakov Novega Jeruzalema, ki Martinu Luthru iztegujejo bratovsko roko. Predstavijo se veljaki Novega Jeruzalema, ki podajo roko Martinu Luthru.)

1 V tistem trenutku je Martin Luther stopil pred družbo, ki je z zaskrbljenim pogledom spremljala, komu naj bi bilo to padanje na obraz namenjeno, in rekel:
2 »Dragi bratje in sestre! Vem, da ste presenečeni nad nepričakovano pojavnostjo, da je celo Novi Jeruzalem pred nami padel na kolena in s tem izkazal božansko čaščenje. Po veličastju njihovih podob in po njihovih oblačilih, ki daleč presegajo naša lahko vidite, da to ne more biti namenjeno nam, ampak našemu voditelju, ki je sam Bog in Oče Jezus. Zato dvignite z menoj svoja ljubeča srca k Očetu Jezusu in recite z menoj: Hozana našemu Bogu in ljubečemu Očetu Jezusu! Aleluja Njemu, ki nas je kot Odrešenik duš in Rešitelj tako potrpežljivo uči in nas s svojim milostnim vodstvom pripeljal v Novi Jeruzalem k prestolu Njegove ljubezni, slave in svetosti!«
3 Posledica tega kratkega pojasnila je bilo bučno odobravanje, hvaljenje in slavljenje Moje osebe, nato pa je vsa družba padla na obraz in tiho čakala nadaljnja navodila.
4 Nato sem vsem ukazal, naj vstanejo in dostojno sprejmejo Martina Luthra, zaradi katerega je bil opravljen ta veliki ribolov. Kajti preko njega - kot sem se izrazil - je Moj verski nauk ponovno pridobil prvotni obraz, kolikor so to dopuščali spremenjeni pogoji in svetovni nazori.
5 Ko sem oznanil to svojo voljo, se je dvignil starec, poln dostojanstva, in rekel: »Dragi Oče! Naj ga v Novi Jeruzalem uvedemo s pesmijo in zvokom?«
6 (Jaz) »Da! In predstavite se, kdo ste, da bo vedel, koga ima pred seboj.«
7 Takoj se je oblikoval velik zbor angelov skupaj z glasbeniki na najrazličnejših instrumentih, od katerih na Zemlji nekatere še ne poznate. Nato so stopili naprej dostojanstveniki oziroma veljaki, med njimi Mojzes, Elija, David, Salomon, Adam, Noe, krušni oče Jožef, Abraham, Izak, Jakob, Jožef Egipčan, Jošua, Samuel, patriarhi, preroki in apostoli ter množica drugih, ki so v duhovnem svetu veliki in mogočni, in postavili so se pred njega, da bi mu podali bratsko in prijateljsko roko.
8 Po teh so sledile velike žene nebes, kot so: Marija, mati Jezusovega telesa, Eva, Ghemela, mati Noeta, Sara, Rebeka, Rahela, Ana, mati Marijinega telesa, in mnoge druge. Vse so mu prijazno podale roko in izrekle besede ljubezni.
9 Ko je bilo vse to končano, se je velikanski sprevod uredil po običajnem redu, medtem ko so nadangeli peli, najboljši glasbeniki pa so jih spremljali. Ob Meni je hodil Martin Luther, ob strani in za nami pa veljaki nebes.

64. Dr. Martin Luther kot dostojanstvenik in knez v Novem Jeruzalemu

(Slavnostni prihod v procesiji Martina Luthra v Novi Jeruzalem z angelskimi pesmimi in glasbo. Prebivalci mesta v slavnostnih oblačilih za sprejem. Nebeška trdnjava Sion slovesno okrašena. Jezus se usede na prestol v stebriščni dvorani in pokliče veljake, naj pristopijo. Nato pokliče Martina Luthra predse, drži slavnostni govor in Martina Luthra imenuje za velikega apostola, enakovrednega Petru in Pavlu po zaslugah za krščansko vero, ter kot veljaka in kneza Novega Jeruzalema. Zaključni prizori velikega slavnostnega sprevoda.)

1 Ko smo vstopili v mesto so bili vsi prebivalci v slavnostnem razpoloženju in oblačilih. Stali so ob obeh straneh velikanske ulice, ki poteka skozi Novi Jeruzalem, in so se ob našem mimohodu poklonili do tal. Ko smo prišli do trdnjave Sion, je ta sijala najlepše okrašena od vrha do tal. Zdaj je sprevod obstal, Jaz pa sem se povzpel po veličastnih zlatih svetlečih stopnicah v stebrno dvorano na prestol in dovolil, da so veljaki Novega Jeruzalema stopili pred Mene. Ko so se globoko priklonili, so tiho čakali na Moja nadaljnja navodila.
2 Nato sem k sebi poklical Martina Luthra, ki je takoj pristopil in Mi izkazal enako spoštovanje kot veljaki. Nato sem držal naslednji nagovor: »Dragi otroci! Vesel dogodek se dogaja pred našimi očmi. Mož, kakršnega ni bilo od časov apostolov, je zapustil temno Zemljo in prišel k nam, težko obremenjen z zaslugami za Božje kraljestvo. Težka je bila njegova borba na Zemlji proti antikristovstvu njegovih nasprotnikov. Veliko je moral prestati zaradi obrekovanj, sovraštva in preganjanj svojih sovražnikov.
3 Samo on je vedel, da se bori za višje, Božje namene in cilje. Zato se je boril neomajno, kot sta se borila Peter ali Pavel v svojih časih. Pravim vam, zaslužil si je vse lovorjeve vence, kot prvi apostoli. Res ni dal svojega življenja zame, a bi ga zagotovo, kot ga je dal Jan Hus. Če bi ga njegovi smrtni sovražniki ujeli, bi ga zažgali na grmadi. Zato pa je moral v življenju trpeti in delati, in to je neprimerljivo večje zaslug, kot če bi kmalu po svojem nastopu umrl junaške smrti mučeništva.
4 V svojem življenju je 29 let neomajno stal Zame v boju proti zaničevalcem Moje prave vere. In veliki so uspehi, ki so nastali zaradi njegovega dela, in še večji bodo, in njegovo delo bo raslo, uspevalo in cvetelo ter se razširilo po svetu vse do časa oddaljenih generacij, ko bom Jaz spet stopil na Zemljo in zbral svoje črede za tisočletno kraljestvo.
5 Pravim vam, njegove zasluge za Mene in za Moje kraljestvo duha so velike. Stotine milijonov duš se bo veselilo, ker so preko njegovega dela zelo blizu cilju in so ušli temi rimskega poganstva. Zato vam pravim, da je z njegovim prihodom v Moj Novi Jeruzalem vstopil še en knez in veljak, katerega bi morali po zaslugah zame sprejeti kot enakovrednega brata!«
6 Ob Mojem nagovoru so vsi veljaki spet padli na obraz, ostali nekaj minut v globokem spoštovanju, nato so se dvignili in mu ponovno ponudili bratovsko roko. V tistem

trenutku je po zraku odmevalo nešteto vzklikov »Hozana« in »Aleluja«, angeli pa so peli velike hvalnice, kot se jih poje le ob izjemnih slavnostih. Sledile so velike slavnosti in nebeške procesije s pesmijo in glasbo, pri katerih so sodelovali vsi blaženi. To opisati je nemogoče, saj je treba to videti in doživeti, da bi razumeli, kar je nemogoče dojeti in razumeti s pomočjo pisave.
7 Tako je bilo dokončano vodenja Mojega apostola in ljubljenca v duhovnem svetu, pri čemer je približno milijon duš, ki še dolgo ne bi dosegle svojega cilja, sodelovalo z njim v slavnostnem sprevodu in so v neizmerni sreči dosegle najvišja nebesa. Amen.